

BORILACKE VESTINE

BROJ 57

CENA 600 DINARA

NINJA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

GRAD UKLETIH

DEREK FINEGAN

GRAD UKLETIH

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
GRAD UKLETIH

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mica Trifunović

Korektor:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1988. DEN PRESS

NINĐA 57 — FEBRUAR 1988. GODINE.
Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tiho-
mira Matijevića 4, Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo
i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Mi-
lojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović Mi-
roslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica
Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mi-
jatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milano-
vcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu
60811-620-257310-03292.

Derek Finegan

GRAD UKLETIH

Sunce Arizone nemilosrdno peče, ali Džo Crveno Nebo ga ne oseća. U svakom slučaju to neće trajati dugo.

Ne zato što će planine na zapadu uskoro sakriti užareni kotur, a duge senke doneti dašak hladnog vetra koji podseća da su noći Arizone isto onoliko hladne koliko su dani vreli.

Džo Crveno Nebo zna da će ga džipovi puni naoružanih ljudi stići mnogo pre zalaska sunca, ali je to bilo ono s čim je i računao od trenutka kada je njegov prastari »ford« ostao među stenama sa probijenim karterom. Meksiko je sada davolski daleko za čoveka koji nema čak ni konja.

Prigušeno se zacerekavši, Džo na trenutak prekide svoje veranje po stenama i nasloni pušku na najbliži kamen. Flaša lošeg viskija bila je skoro prazna i on otpi štedljiv gut-

ljaj, osećajući kako mu se nova energija širi zdepastim, žilavim telom.

Pa sad, ti belci će morati malo da se pomuče pre nego što ga ostave među ovim stenjem. Sa metkom u glavi. Ili u tribuhu, kao što su učinili sa starim Mirmim Orlom.

Tračak mržnje izobličio njegoovo mrko lice oštarih crta, ali ipak ne tako oštarih kao pre dve ili tri generacije. Život u rezervatu, ma kako daleko od prave civilizacije dvadesetog veka, učinio je svoje. Sa časnim izuzecima, kao što je Džo Crveno Nebo.

Crveno nebo najavljuje krvoproliće, govorio mu je njegov deda, jedan od retkih živih sve doka konačnog poraza Kočiza i njegovog plemena u ovim istim planinama. Konjica je triumfovala i to proslavila krvavim pirom. Preživeli ostaci plemena razbacani su po rezerva

tima duž granice sa Meksikom. U redu, njegov deda tada je bio još dečaćić od četiri ili pet godina, ali se u predanju plemena sačuvao svaki detalj iz tog strašnog vremena.

Džo Crveno Nebo nikada nije pognuo glavu ni pred kim. A pred belcima najmanje.

Još jednom se podrugljivo nasmejao, podižući pušku. Nje ga, uostalom, niko nije voleo. Ni Indijanci, ni belci. Sem po neka žena, naravno. Žene su dobra stvar, ali sada nije vreme da se misli o njima.

Potražio je pogledom oblačiće prašine u kanjonu pod sobom i klimnuo glavom. Ti prokleti belci nikada ga ne bi našli da u prvom džipu ne sedi onaj pas Fred Dženkins. Jedan od retkih koji se stidi svog indijanskog imena. Tako je i bolje; pošteno ime i nije za takvog poniznog, cvilećeg psa, uvek spremnog da liže belu šaku koja ga je trenutak ranije udarila.

Nastavio je da se penje, ne osećajući umor. U magacinu puške ima još samo pet metaka i mora naći mesto koje će mu omogućiti da što skuplje naplati svoj život. Takvih mesta ima u ovim planinama; ako bude imao dovoljno snage i strpljenja, pre ili kasnije stići će do jednog od njih.

A onda će sesti i čekati ih da dođu...

Obliznuo je sasušene usne, osećajući divlje uzbuđenje. Biće to smešan prizor, kad se prvi od njih zakoprcsa sa metkom u telu. Stvarno će to biti smešno!

Nikoga još nije ubio, ali je sa hladnom izvesnošću znao da je sposoban da to učini. Čak i da oseti uživanje u ubijanju, krvi prolivenoj po kamenu.

Tamo...

Zastao je da osmotri uski prolaz među stenama. Prsti leve ruke nesvesno su gladili grlić flaše koja je virila iz džepa lovačkog kaputa, ali se uzdržavao. Potrebna mu je bistra glava da nađe dobar zaklon, a onda može mirno popiti ostatak viskija. Na rastoja nju sa kojeg će pucati u ljude iz potere neće biti važno što su mu oči malo zamagljene. Uvek je bio najbolji strelac na jugu Arizone i to su ljudi u džipovima dobro znali.

Da, ovo mesto će biti dobro. Klimnuo je zadovoljno glavom. Moraju prolaziti jedan po jedan između one dve stene tamo, a ako budu želeli da ih zaobiđu utrošiće čitav sat na to. Ako nađe pogodan zaklon na kraju prolaza može ih držati u šahu veoma dugo, smeјati im se i dobacivati pogrde.

Šteta što ne zna pesme smrti svog plemena, Čirikaua. Ali su i indijanske psovke, a naročito psovke belih ljudi, isto ta ko dobre u poslednjim trenuci ma života.

Prošao je između stena i osvrnuo se. Nije verovao u bogove, čak ni u indijanske, ali ovo mesto kao da je neka natprirodna sila stvorila samo za njega. Tačno preko puta izlaza između stena, na nekih pedesetak jardi, stoji prirodna barikada od kamena i zemlje odronjene sa strmine. Moraće sku po da plate pre nego što uspeju da njegovom krvlju natopetu zemlju.

Glasno se zacerekavši, Džo prinese ustima grlić flaše i žedno isprazni ostatak tečnosti. Zavitlao je praznu flašu među stenje, sa uživanjem osluškujući odjek zvuka razbijenog stakla.

Tako... učinio je sve što se moglo učiniti. Sada je ostajalo samo da ih sačeka i što skuplje proda svoj život...

Vukući noge, on bez žurbe zaobiđe kamenje koje se najdalje otkotrljalo posle odrona. Ona oveća stena tamo biće do bar zaklon, kad...

Iako otupljeni alkoholom, Džo ovi refleksi još uvek su bili dovoljno brzi da ga upozore na opasnost. Ukopao se u me-

stu čim su njegove oči registrovale priliku iza stene, a ruke su načinile pokret koji će podići pušku i uperiti je u taj iznenadni cilj.

Kako? — formulisao je njegov mozak pitanje. Ko?

Čovek je mirno sedeo i posmatrao ga dubokim tamnoplavim očima, bez tračka straha ili iznenađenja. Progutavši pljuvačku, Džo shvati da on kod sebe nema nikakvog oružja. Sem... ako onaj dugi predmet u raskošno ukrašenoj kaniji nije nešto nalik maču, ili sablju...

— Nemoj pucati — reče nepoznati mirno, dubokim glasom koji je ulivao poverenje. — Ja želim da ti pomognem.

Odmahnuvši glavom, Džo naglo sklopi sve dotle u čudu otvorena usta. Nije verovao u planinske duhove i ostala bića, pripijena uz telo, tako da ka, ali...

Ali, ovo pred njim, to...

Odeća od neke glatke svetlu cave tkanine čija se boja savršeno stapa sa bojom zemlje i kamenja unaokolo. Uska odeća, pripijena uz telo, tako da ocrtava svaki moćni mišić. I kapuljača na glavi, sa uskim izrezom iz koga ga mirno posmatraju oči nepoznatog.

— Ko si ti? — upita Džo promuklo. Cev njegove puške

i dalje je gledala nepoznatom pravo u grudi, ali to ovoga kao da nije uznemiravalo.

— Čovek koji želi da ti po mogne.

Malo prigušen tkaninom koja je prekrivala usta i donji deo lica, taj glas je, kao i maločas, ipak ulivao poverenje. Indijanci imaju uho za laž, a naročito oni koji su u neprestanom kontaktu sa belcima u rezervatu. Džo Crveno Nebo je nagonski osećao da taj neobično obučeni čovek pred njim govori istinu.

I ne samo to... Samo njego va pojava, ma kako neobična na ovom mestu, iznenada probudi kod Džoa davno zapretanu nadu. Taj čovek tu, šaputao je neki glas u njemu, on zna šta govori. Možda... možda ipak neće morati danas da umre među ovim stenama...

Džo se isceri. Do đavola s tim glupim indijanskim pričama. Ovaj čovek nije duh i nije mogao doleteti među stene. Tu negde je džip kojim je došao. Ili konj, još bolje.

A on je belac, u to nema sumnje, iako mu ta kapuljača, ili maska, ili kako se već zove, prekriva gotovo čitavo lice.

Jedan metak. I gotovo!

— Ti sada misliš da će biti bolje ako me ubiješ, zar ne?

Džo se trže. Prokletstvo!

— Znam da se ne varam — nastavljao je nepoznati mirno. — Bila bi greška ako to pokušaš. Naročito zato što ne možeš uspeti.

— Misliš? — Džo se hladno cerio, a prst mu je milovao čelik obarača. — Misliš?

— Onda pokušaj — sleže nepoznati ramenima. — I računaj s tim da si protraćio je dan metak. Metak koji će ti dobro doći kada potera stigne do ovoga mesta.

— Grešiš, prijatelju. Imam sasvim dovoljno municije da ih sredim kada dođu.

— Lažeš me. Džepovi tvog kaputa su prazni, na opasaču nemaš nikakvu fišeklju. Sem te puške imaš još jedino nož, pozadi, na desnoj strani. Želiš još neki dokaz da moje oči vide više nego oči drugih ljudi? Pod košuljom ti je vrećica sa medicinom. Nosiš je iako više ne veruješ u nju, zar ne?

— Ti... ti... do đavola!

— I još nešto. Mogao sam te ubiti pedeset puta u poslednjih nekoliko sati kako te pratim, a to ipak nisam učinio. Zastao si četiri puta da otpiješ po gutljaj iz svoje flaše i jednom da istreseš kamenčić koji ti je upao u mokasine. Ta da si prebrojao preostale metke u magacinu puške, zar ne?

Veruješ li mi?

Džo oprezno spusti pušku, a u tamnim očima na trenutak blesnu divljenje. Taj tip odista ga je pratio u stopu, a da on sve vreme nije ni naslutio da je neko u blizini. Čoveče!

— Verujem, do đavola! Zašto si me pratio? I zašto želiš da mi pomogneš?

— Recimo da mi se ne dopada ono što se događa u Sotelu.

— Zašto?

— Dugačka priča. A oni će za najviše pola sata biti ovde. Ostavljaš dosta upadljiv trag za sobom, znaš.

Džo sleže ramenima i počeo da se uspinje uz kratku strminu koja će ga dovesti u zaklon pored nepoznatog. Držao ga je ipak oprezno na oku; ne poverljivi uvek žive duže.

— Od časa kada sam ostao bez kola — reče spuštajući se u senku koju je davala stena nadneta nad njih — znao sam da nemam nikakve izgleda da se izvučem. Štaviše, bilo mi je stalo da me nađu pre zalaska sunca; smrt od metka mnogo je prijatnija nego smrt od žed.

— Čovek koji krene u planine bez vode za piće je mrtav čovek — hladno se osmehnu nepoznati. — Nisi to znao? Ku da si krenuo? U Meksiko?

— Aha. Čuj, kakav je to... kostim, ili kako već zoveš tu stvar na sebi? I je li to tu pravi mač?

— Pravi mač. A što se odeće tiče... pa, u ovome se najprijetnije osećam.

— Hmmm... nisam te viđao u ovom kraju.

— Nisi — kratko odvrati nepoznati. — Kao ni ja tebe. Prvi put sam u ovom delu Arizona.

— Nisi govorljiv, a? — isceri se Džo. — To mi se sviđa. Šta predlažeš?

— Želiš li da ubiješ te ljude ili samo da im se ukloniš sa puta?

Džo nije žurio sa odgovorom. Onaj malopredašnji plamičak nade sada je buktao i u njegovom svetlu ishod obračuna među stenama izgledao je sasvim drukčije.

Džo Crveno Nebo želeo je da živi, ipak...

— Ne znam — reče tiho. — Svi su oni zaslužili smrt, ali...

— Ali nisi siguran da bi preživeo obračun?

— Da, do đavola... Mnogo ih je i đavolski su dobro nao ružani, a ti i ja...

— Imamo samo nekoliko me taka i ovaj mač, to misliš? Oružje nije bitno. Možemo ih pobiti, sve. Pitanje je samo — šta posle?

— Hmm... uvek možemo po-
beći u Meksiko. Ti imaš pre-
voz, a?

— Aha. Ali zašto Meksiko?

— Do đavola, čoveče, misliš
da su ovi ovde jedini? Kada
se dozna šta se dogodilo s po-
terom, tvoja i moja koža neće
vredeti ni deset centi!

— Da, govorimo o istoj stva-
ri — osmehnu se nepoznati is-
pod maske. — Ti želiš samo
da se osvetiš i onda pobegneš,
ne misleći o onima koje osta-
vljaš za sobom.

— Ti imaš bolji predlog? —
zareža Džo.

— Imam. Unišćemo poteru,
a onda se vratiti u Sotelo, da
dovršimo i ostale iz te bande.

— Ti i ja sami? — s gorči-
nom se osmehnu Indijanac. —
Ne, čoveče, to ne ide. Jedno-
stavno, previše ih je. Pitanje
je da li možemo izaći nakraj
i sa ovim ovde!

— S njima mogu i sam iza-
ći nakraj.

Džo iskrivi usta u prezriv
osmeh, ali mu se on sledi na
usnama. Nešto mu blesnu pred
očima, kao munja koja u deli-
ću sekunde osvetli olujnu noć.
Pre nego što je i shvatio šta
se zapravo dogodilo, nepoznati
je istrkao mač iz one čudne
kanije i prislonio njegov vrh
Džou na grlo.

— Zaboravljaš da nema ma-
nje ili više opasnog oružja —
govorio je nepoznati tiho, na-
glašavajući svaku reč — već
samo manje ili više opasnih
ljudi... Ti za sebe veruješ da
si opasan borac, a vidiš šta se
dogodilo. Da sam to želeo, ti
bi bio mrtav pre nego što bi
uspeo da povučeš obarač svoje
puške! I to isto važi i za one
dole, ljude iz potere. Kad že-
lim, mogu da budem nevidljiv
i opasan kao zvečarka!

Džo se oprezno odmače od
oštrice koja je zaslepljujuće bli-
stala.

— Prokletstvo! — reče sla-
bašnim glasom. — Verujem ti,
čoveče, ali skloni to gvožđe s
mog grla... Šta hoćeš da uči-
nim?

*

* *

Ko?

Potpuno otrežnjeni mozak
Džoa Crvenog Neba obrtao je
jedno isto pitanje još od trenu-
tka kada je nepoznati u onom
svom smešnom kostimu nestao
među stenama iza kojih će se
pojaviti potera.

Momak je lud, bez sumnje.
A opet, njegove reči, dok je
tihim glasom izlagao svoj plan,
bile su tako ubedljive da Džo

ni časa nije sumnjao u njihov uspeh.

Ipak, momak je lud. Taj kostim i starinski mač koji je Džoa nejasno podsećao na...

Na šta, boga mu?

Džo gnevno pljunu i počea se po kosi punoj prašine koja ga je već svrbela od znoja. Ne gde je već video takve duge mačeve koji ubijaju brzo i lako, jednim udarcem...

»Sedam veličanstvenih«?

Neee... taj glupi film belaca o...

Pa aa! »Sedam samuraja«!

Prošlo je mnogo godina otako je, još kao klinac, gledao taj film, posle amerikanizirane verzije sa »Sedam veličanstvenih«, ali su glasni, grleni krici ljudi pogođenih istim ovakvim mačevima uvek odzvanjali u Džoovim ušima. U ružnim snovima, posle lošeg viskija kod Ejba, prolivali su se potoci krvi i kotrljale odsečene glave, ruke, noge...

Džo još jednom otpljunu, čisteći noktom prašinu zalepljenu za masnoću u nišanu puške. Gluposti. Nikada ne bi menjao svoju staru vinčesterku za taj komad čelika. Kanija, to je već nešto drugo; nije bio siguran, ali mu se činilo da su ukrasi po njoj od dobrog starog srebra. Za takav komad Ejba bi

možda dao i čitav galon viskija u onoj svojoj prčvarnici.

Pre instikt nasleđen od predaka nego sluh, upozori ga na približavanje potere. Iscerivši se i još jednom zažalivši što više nema viskija, Džo položi pušku na pažljivo odabran kamen i namesti se malo udobnije u svom zaklonu.

Nadao se da će Fred Dženkins biti prvi koji će se pojaviti na nišanu njegove puške, ali je već unapred znao da je to samo prazna nada. Taj šakal ume da čuva svoju prljavu kurvarsku zadnjicu; neće se pojaviti sve dok ne bude potpuno siguran da je situacija bezbedna po njega.

Iako je znao da mu je potreban svaki delić koncentracije kako bi svaki od pet preostalih metaka našao cilj, Džoove misli na trenutak odlutaše. Boga mu, pa on je negde video i kostim sličan kostimu onog klovna tamo, skrivenog među stenama. Bio je to opet neki glupi film, jedan od onih koji su subotom uveče stizali u rezervat.

Nije ga gledao baš pažljivo, jer nije ni došao zbog filma. Debora je sedela pored njega i njena šaka mokra od znoja sve vreme je klizila po butini. A njegova... uh!

Tačno. Klovn u crnom kostimu, sa istim ovakvim mačem u rukama pravio je vratolomije koje su oduševljavale klince. Neka glupost, naravno; Džo je znao da su takve stvari jednostavno nemoguće.

Neki Japanac je to bio. Zvali su ga... boga mu, kako su ga zvali?

Malo se pomerivši, Džo bešu mno razvuče usta u osmeh. Ovoga puta čak i njegovo indijansko lice otvoreno pokazalo prezir.

Smejao se samom sebi. Bio je glup, glup kao malo dete.

Taj belac je jednostavno lud. Od knjiga, filmova ili nečeg trećeg, svejedno. Sašao je sebi kostim i negde nabavio samurajski mač, uveren da je i on sposoban da ubije pet ili deset protivnika naoružanih puškama i revolverima.

Ti belci tamo lepo će se zabaviti, nema sumnje. A on...

Pa ništa, do đavola! Ionako je ovamo došao da umre!

Potera je zastala. Klizanje čizama po stenama i kotrljanje odronjenih kamenčića više se nisu čuli. Sigurno su zastali i tihim se glasovima dogovaraju šta dalje...

Još uvek iscerenog lica, Džo počeo tiho da pevuši, besmislene otegnute slogove, koji su samo izdaleka podsećali na ra-

tničke pesme njegovog naroda. Mladići, dole u Sotelu, imaće o čemu da pričaju uz pivo i loš viski kad ostaci potere do vuku mrtva tela u rezervat.

A onda...

Široko otvorenih usta, Džo prekinuo svoje pevušenje iznenađen krikom koji je još odzvanjao među stenama.

Krik čoveka koji je u kratkom, užasno kratkom deliću se kune shvatio da je svemu kraj, da se više nema kud, da ga je smrt svojom ledenom rukom šcepala za grlo.

I...

I nikakvog pucnja pre toga! Da li to znači da...?

Ništa drugo nego da je ubije ni pao od nekog hladnog oružja. Kao što je onaj smešni dugi mač nepoznatog!

Da...

Kamenčići zaprštaše pod mnogo užurbanim nogama. Ljudi iz potere dovikivali su se poluglasno i u tim šumovima koji su dopirali sa rastojanja od stotina metara jasno se razaznavao napetost.

I još nešto.

Strah!

Džo se isceri. Onaj momak tamo, iako je lud, ima petlju. Ili možda ima petlju samo zato što je lud, svejedno. Bilo kako bilo, jedan iz potere već je precrtan sa spiska.

Pucanj! Za njim drugi, treći, čitav rafal!

— U redu! — urlao je neko punim plućima. — Prekinite, do đavola! Pucate u vetar!

Mržnja iskrivi Džoovo lice. Poznavao je taj glas, o, kako ga je dobro poznavao!

Mek Gilikudi, onaj pas od čoveka koji se javno hvali da je imao svaku zgodnu indijansku devojkicu u rezervatu. Samo one su znale kako i na koji način... Jedini koji možda zasluguje metak više od po kvarenog kućinog sina Freda Dženkinsa!

Ali je Mek Gilikudi protivnik dostojan poštovanja, inteligentan i dobrih refleksa. I iskusan u borbi. Momak koji se živ vrati iz Vijetnama kao pripadnik Zelenih bereta mora nečega imati u sebi, do đavola!

Koraci! Neko trči kroz prolaz u stenama!

Džo je bio spreman. I nije oklevao. Svako oklevanje u borbi može biti đavolski skupo...

Pritisnuo je okidač u času kada je prvi čovek bezglavo izleteo iz uskog prolaza, gledajući preko ramena za sobom, kao da se boji nekoga ko mu je za petama.

Teški metak zaustavio je bespomoćnu žrtvu kao da je naleteo na nevidljivi zid, ali pre

nego što je prvi čovek pao, drugi je natrčao na njega, divlje kriknuvši od straha i izneenađenja.

Džo se grleno nasmeja, malo pomeri cev i pažljivo ispalio drugi hitac, tačno oko polovine figure koja mu se našla na mušici nišana. Opet pogodak!

Bilo bi previše lepo kada bi mu sada i treći natrčao na metak, ali je znao da se to neće dogoditi. Štaviše... da!

Meci zazviždaše nad njegovom glavom, pogađajući stenu u čijem se podnožju krio i zasipajući ga prašinom i komadima otkinutog kamena. Naslepo ispaljeni hici, iz sigurnog zaklona, ali još uvek opasni.

— Polako, prajatelji — reče on kroz zube. — Ovoga puta Džo nije sam... osim njegovog vrućeg olova ponovo ćete osetiti i malo hladnog čelika mog novog prijatelja!

Tišina. Odjeci među stenama izgubili su se, ali ne zauvek. Kao mali zli duhovi sada bešumno klize po kamenim šuplinama i oko kržljivog rastinja, vrebajući trenutak da ponovo narastu i zatresu planinu iz temelja.

Džo odmahnu glavom, da mu se znoj ne bi slivao u oči. Nije se usuđivao ni da trepne, jer je gotovo fizički osećao da se posle ovih nekoliko trenutaka

punih nepodnošljive napetosti nešto jednostavno mora dogoditi!

Pokret među stenama koje su se sklapale oko uskog prolaza, tako hitar da Džo nije bio siguran da ga je zaista video ili su ga samo prevarile umorne oči.

Ipak, on pomeri cev puške malo naviše znajući da se izlaže velikoj opasnosti. Strelac koji svoju pažnju deli između dva cilja često promaši oba. U lovu to i nije tako opasno, ali u obračunu na život i smrt, sa pravim, vrućim olovom, to može biti kobno.

Hmmm... nijedan od ljudi iz potere ne bi bio tako hitar i bešuman u svom šunjanju. Sem možda Fred Dženkins.

Džo još malo podiže pušku. Kućkin sin mora dobiti svoj metak, pa makar to bilo poslednje što će Džo Crveno Nebo učiniti u životu.

I opet užasni, pakleni vrisak umirućeg stvorenja; krik koji u sebi više nema ničeg ljudskog. Džo oseti kako mu se ka pi znoja kotrljaju niz leđa kao ledene kuglice.

Još jedan manje, pokuša da umiri sebe. Ali...

Taj krik. Suviše je strašan čak i kada znaš da dolazi iz grla tvog neprijatelja.

I tišina posle njega. Još strašnija.

— Džo!

Indijanac iznenađeno podiže glavu. Taj glas...

— Džo, čuješ li me? Znam da si u blizini, Džo!

Mek Gilikudi, naravno. Momak se grdno vara ako misli da će mu odati svoj zaklon...

— Džo, reci svojim prijateljima da želim da pregovaramo, do đavola! Ovo ne vodi ni čemu... bilo je dosta krvi!

— Oh, čoveče! — reče vrlo tiho Džo razvlačeći usne u oduševljeni osmeh. — Oh, čoveče... naš dragi, stari Mek Gilikudi konačno je shvatio šta je to strah!

— Džo! — u glasu sa druge strane stena panika je postajala sve upadljivija. — Džo, reci im da prestanu! Čoveče, ovo je užasno, ovo...

— Aaaahhhrrrrr!

Novi visoki i piskavi krik, koji je trajao dugo, postepeno se gubeći u šumnom, vlažnom krkljanju, dok se glas borio sa navalom krvi u presečenom dušniku...

Tutnjava užurbanih koraka u uskom klancu. Džo spusti cev puške i zažmuri na levo oko.

Tri metka, a njih je sedam ili osam. Neka njihova prokleta sreća odluči ko će preživeti ne koliko narednih sekundi!

Kada su, posrćući na neravnom tlu, ljudi izleteli pred cev njegove puške, zasipajući prostor oko sebe nasumce ispaljenim hicima, nadao se da će imati vremena da izabere jedno od poznatih lica u toj gomili, ali mu se prst refleksno zgrčio na okidaču i on je ispalio sva tri metka ispuštajući glasan, prodoran ratnički krik čiji se početak slio sa krkljanjem čoveka koji je umirao na drugoj strani klanca.

Pogodio je sva tri puta i jasno čuo kako meci tupo udara u meka ljudska tela. Zaglušeni pucnjevima uspravio se u klečeći položaj i uhvatio pušku kao batinu, spreman da dočeka udarcem prvoga koji stigne do njega.

S malo sreće uspeće da smrskava nekom prokletu belu lobanju, a posle toga...

I ostao je tako, ukočen kao drveni indijanski totem, razjapljenih usta, sa zaboravljenim oružjem u rukama. Ne dugo, svega nekoliko sekundi, ali mu se činilo da to traje čitavu večnost i da ono što vidi pred sobom posmatra kao na uspojenom filmu.

Najpre je jedan lik iznikao — da, doslovno iznikao! — iz stenovitog tla; moćna ramena, odeća zaštitne boje, zaslepljujući blesak duge oštrice uzdi-

gnute nad maskiranom glavom.

Puške su zapraštale, okružujući naglo zaustavljenu gomilu oblakom barutnog dima. Meci su zviždali oko Džoa, zavrivali se u stenje, zavijajući odskakali, ali on nije osećao ništa više straha nego, recimo, u nekoj sličnoj sceni krvavog obračuna na ekranu.

Samo što će se to brzo, veoma brzo izmeniti...

U času kada se Džoo otupeli mozak zapitao kako je moguće da nijedan od desetak ispaljenih hitaca ne pogodi uspravnu figuru čoveka na samo desetak jardi rastojanja, on pređe u napad.

Oštrica mača opisala je krug nalik oreolu u vazduhu ispunjenom prašinom i barutnim dimom. Tri čoveka nađoše se na njenoj putanji, ali dodir sa njihovim telima čak i ne uspori kretanje mača.

Džo vide kako se negde u visini laktova dve ruke, podignute kao nejak prepreka, bešumno odvojiše od tela; vide kako krv šiknu iz dva grotek-sna patrijka...

Džo vide i smrt, gotovo u istom trenutku, jer je drugi čovek, zakačen kružnim udarcem, pokušao da se saginjanjem ukloni od njega; umesto po grudima, vrh mača glatko prese-

če vrat i krhki kičmeni stub, odbacujući glavu nekoliko koraka dalje i ostavljajući obezglavljeni trup da se klati na nogama koje refleksno načiniše korak, narušavajući ravnotežu...

Džo vide kako potom vrh mačac zaroni u utrobu treće nemodne žrtve i hitro izroni iz nje; činilo se, na trenutak, da je čelik samo rasekao odeću, ali krik čoveka — krik straha i protesta protiv tako strašne sudbine — reče mu da se varam. Džo vide ružičastu gužvu creva kako se pomalja iz uskog otvora, okleva pritisnuta raširenim, krvavim šakama, a onda se kao vodopad ruši u prašinu uvijajući se kao klupko zmija...

Sve to je, zapravo, trajalo nešto više od polovine jedne je dine sekunde, ali Džo ne uspe da se pomeri još isto toliko vremena.

Dok su mu oči bile prikovane na poslednjeg preživelog člana potere i priliku u žučkastom kostimu koja mu se približavala korakom mačke ubeđene da joj miš više ne može umaći, u Džoovom mozgu blesnu reč koju je maločas bezuspešno tražio.

— Stani — reče Mek Gilikudi drhtavim glasom, podižući pušku i ustupajući unazad,

prema prolazu iz kojeg je kao poslednji dotrčao. — Stani, proklet bio! Pucaću ako načiniš samo još jedan korak!

— Pucaj — dopre do Džoovih ušiju glas nepoznatog, i on se instinktivno strese. Taj glas... podsećao je na škripu čeličnih kandži po debelom, plavkastom ledu...

Mek Gilikudi glasno opsova i njegov prst započe pokret koji će pritisnuti obarač puške. Prekasno.

Ponovo nalik munji, mač se podiže i spusti, ali ovoga puta čuo se i zvuk njegovog udara; šuštanje vazduha, prasak kada se čelik sudario sa kostima lobanje, neobičan zvuk razdvajanja kosti dveju hemisfera, meki šum prosipanja mrdane mase po tlu...

Puška ispađe iz Džoovih omiljatelih prstiju i on se lagano uspravi, zatvarajući usta. U očima mu se ogledao užas novog saznanja.

— Znam — reče tiho, a onda sve jače i jače, dok se njegov glas nije pretvorio u gotovo neartikulisani krik. — Znam... ZNAM... ZNAM... ZNAM!

Čovek u kostimu nagnuo se da obriše svoj mač o Mek Gilikudijevu odeću, ali ga je Džoov krik naveo da se okrene. Njegov pogled u trenutku pre

kide povik, ali ne uspe da ga potpuno utiša.

— Znam — šaputao je sada Džo. — Ti si... ti si...

— Natrag! U zaklon!

Džo podiže pogled prema stena, prema mestu sa kojeg ga je posmatralo napeto, blede, izobličeno lice Freda Dženkinsa. Povik čoveka u kostimu zadržao je u trenutku kada se spremao da povuče obarač puške uprte Džou u grud; Dženkins naćini munjevit pokret, okrećući pušku prema novoj meti.

Prasak pucnja slio se sa poslednjom tiho izgovorenom reći Džoa Crvenog Neba.

— Ti si... ninda!

*

* *

Ćovek u kostimu podigao je i spustio ruku neshvatljivo brzim pokretom, istovremeno od skaćući u stranu. Nešto, nešto sitno, nešto ćemu Džo ne uspe da odredi oblik, zazuja kroz vazduh usremljujući se prema licu Freda Dženkinsa.

Tle pod nogama nepoznatog bilo je vlažno od krvi i njegova leva noga skliznu, izbacujući snažno telo iz ravnoteže. Zapoćeti skok prekide se upravo u onom trenutku ka-

da je trebalo da napusti putanju Dženkinsovog metka.

Oblaćić prašine, visoko na grudima, pokaza gde se metak zario u telo, ali se to telo nije ponašalo kao da je pogodeno teškim metkom iz vinćes-terke ispaljenim sa rastojanja od svega pedesetak jardi. Visoki ćovek malo poklecnu i on da se ispravi oštrim trzajem, ostajući na nogama.

— Ne! — zaurla Džo, skaćući napred. — On će...

Fred Dženkins nije pucao, nekim ćudom, i Džo polete uz strminu, unapred svestan da ne može — ne može! — stići na vreme da ga spreći da ponovo pritisne obarać. U dubini želudca osećao je mućninu koja mu je govorila da su i on i nepoznati osućeni na smrt.

Kasnije, dok je silazio, ćudio se kako je uopšte uspeo da se uspne uz gotovo vertikalnu liticu. Zaprepašćenje je bilo gotovo isto onako snažno kao osećanje olakšanja kada je shvatio da Fred Dženkins neće pucati.

Nikada više...

Ležao je na boku, široko otvorenih, praznih oćiju. Taćno izmeću njih iz koće je virio ćelićni šiljak koji se presijavao pod kosim zracima zalazećeg sunca. Nagnuvši se nad Fredovo lice Džo vide da je

taj šiljak zapravo samo jedan od nekoliko šiljaka na tankoj pločici od čelika neobične plavkaste boje.

— Pst! — reče neko iza nje ga. — Radoznalost je ubila mačku, ortak!

Kako to često biva posle na petih situacija, Džoa je zahvalila ona tipična ravnodušnost, gotovo otupelost, koja mu nije dopuštala ni da se iznenadi ni da se raduje.

Okrenuo se lagano, više zbog umora nego zbog straha. Iza susedne stene, obilazeći prepreke pokretima koji su govorili da se mnogo bolje snalazi na gradskom asfaltu, Džou je prilazio jako krupan mladić grubog lica i duge plave kose, uprljane znojem i prašinom. Ogromne šake bile su mu prazne, ali je za širokim kožnim opasačem njegovih pantafala vrebao veliki magnum.

— Ko si ti? — upita Džou kroz stisnuto grlo, puno prašine, iako je od početka bio uveren da mu od te nove ličnosti na sceni ne pretila nikakva opasnost.

— Opet radoznalost! — isceri se plavokosi i njegovo lice oštarih crta iznenada dobi gotovo neodoljivo šarmantan izraz. — Preteruješ, ortak! Da nisi maločas, valjda iz radoznalosti, izleteo iza one stene

moj prijatelj ne bi dobio metak, znaš!

Džou ne odgovori. Kao fasciniran, motrio je dok se plavokosi saginjao nad Fredovo telo da snažnim trzajem iščupa zariveni komad metala iz uske rane. Pažljivo je obrisao šestokraku pločicu i svoje prste o košulju ubijenog, a onda se ponovo iscerio Džou.

— Hajdemo dole — reče. — Uskoro će mrak.

Klimnuvši glavom, Džou pođe za njim, još jednom zapažajući kako plavokosi džin nije posebno spretan u planini. Ona magla u glavi postepeno se razilazila i on ponovo počeo da postavlja sebi pitanja.

Pitanja na koja još uvek nije uspevao da nađe i odgovore...

Ninđa... taj vitki momak dole mora biti ninđa!

Po prvi put u životu Džou Crveno Nebo zažali što nije pročitao više knjiga, ili bar video više filmova. Ninđe su bile tema o kojoj je znao veoma malo, s pravom pretpostavljajući da se radi o staroj glupoj japanskoj legendi, veoma sličnoj nekim predanjima njegovog sopstvenog naroda.

A sada...

Sada nije znao šta da misli. Zdrav razum još uvek je odbijao da prihvati da je pr-

ed njim pravi ninda. Najzad, mogućnost da je to samo spretni i vešt čovek koji svojim kostimom i oružjem ninde uspeva da zada strah protivnicima, veoma je verovatna.

Međutim, ono maločas... kada ga nijedan metak iz čitavog rafala nije pogodio... i to iz neposredne blizine!

A metak koji ga JESTE pogodio?

— Kako je, Les? — tiho upita plavokosi prilazeći nepoznatom. On je stajao potpuno mirno, duboko i ravnomerno dišući. Nije učinio ništa da prerije ranu na grudima, čak je nije pritiskivao ni šakom, što je refleksni pokret svakog povređenog čoveka.

»Čudna rana«, pomisli Džo. »Veoma malo krvi...«

— Nije loše — odvrati čovek u kostimu ninde. — Još koji minut, pa ću moći da krenem.

— Aha... vremena bar ima mo.

— Ne previše. Noć pada.

Obojica, kao da se sporazumevaju mislima, pogledaše u Džoa. Nekim čudom, i on je istog trenutka shvatio šta žele da znaju.

Klimnuo je glavom.

— Mogu da se snađem — reče. — Samo da pronađemo njihove džipove...

— U redu — blede se osmehnu plavokosi. — I hvala.

— Hvala?

— Zato što si ih izvukao iz naselja — objasni plavokosi. — Nekoliko dana kružimo oko njega i još nismo uspeli da uđemo. Rizik je preveliki sa svim onim stražama. Reci mi, šta se dole događa? Pobunili ste se i ponovo krećete ratnom stazom?

Džo gnevno otpljunu u krvavu prašinu pod svojim nogama.

— Pobunili? — reče s gorčinom. — O, da, pobunili smo se. Nas pet stotina golorukih protiv njih stotinu sa automatskim puškama u šakama.

— Maločas nisi bio goloruk — primeti plavokosi, osmehujući se. — Ta puška liči mi na veoma zgodno oružje.

— Da, moja puška je dobra — klimnu Džo glavom — ali je imam samo zato što sam umeo da je sakrijem. A umeo sam da je sakrijem zato što moj mozak još uvek radi onako kako treba da radi mozak jednog čoveka, a ne kao mozak tegleće životinje zadovoljne kada je sita i ima gde da legne!

Primetio je pogled koji su njih dvojica razmenili i pogrešno ga protumačio.

— O, da — otpljunu još je dnom. — Smešno je! Gomila prljavih, tupavih lenjih Indijanaca koji umeju samo da se opijaju i pare! Kome je stalo šta se dešava u Sotelu? Nikome! Ali, to će se promeniti kada krv poteče prašinom, kada...

— Mi ti se ne podsmevamo — reče mekim glasom čovek po imenu Les. — Pit i ja pogledali smo se samo zato što si ti prvi koji nam može odista reći istinu o situaciji u rezervatu. A što se tiče onih kojima je stalo... pa, mi smo ovde, zar ne?

— Vi... i ko još?

— Ima nas još — osmehnu se plavokosi Pit. — Šta misliš zbog čega smo došli ova-mo, do đavola? Turizam, a?

Džo odmahnu glavom.

— Znači li to... znači li to da se ponešto ipak doznalo i van Sotela? Šta?

— Ne mnogo — čovek u ko stimu ninđe zamišljeno je pro učavao prizor pred sobom i Džo shvati da on to neprestano čini. Kao puma iz planine... Ili dobar lovački pas, onaj koji se neprestano osvrće, osluškuje, njuška, ne propušta jući pokrete, šumove ili mirise iz svoje okoline. — Zvanič na verzija je da je u rezervatu došlo do epidemije neke za

sada nepoznate bolesti, ne opasne po život, i da je guverner morao angažovati nacionalnu gardu kako bi sprečio širenje bolesti. Što se ostalog tiče... pa, bojim se da je jedan deo onoga što si rekao tačan; nikome nije naročito stalo do onoga što se tamo zbiva.

— S nekoliko izuzetaka — dobaci Pit. — Senator Garfield, za početak. I devojka po imenu Del Monte, novinar.

— Ta imena mi ništa ne znače — odmahnu Džo glavom. — Oni pokušavaju da nam po mognu?

— Da. Del Monte je sakupila nešto dokaza o situaciji u rezervatu i želi da ih prenese Garfieldu koji je već intervenisao kod guvernera. Bez uspeha, naravno.

— Senator, a? Mislio sam...

— Senator jeste velika zverka — uzdahnu plavokosi džin — ali čak ni on ponekad nema dovoljno težine da se probije kroz lavirint birokratije. Guverner je zauzet, guverner nije primio pismo, guverner je morao hitno da otputuje u Vašington, možeš već da zamisliš kako to izgleda.

— Znam tu priču — Džo iskrivi lice u prezrivu grimasu. — Jednom je jedna naša delegacija otišla u Finiks, kod guvernera. Dogodilo se baš o-

nako kako si maločas rekao. Na kraju ga nisu ni videli, a na pisma smo dobijali štampane odgovore sa ljubaznim pozdravima i obećanjem da će gu verner razmotriti našu molbu čim nađe vremena za to!

Klimnuvši glavom, čovek u odeći ninde dade znak da je spreman za polazak. Krvarenje iz grudi potpuno je prestalo i on tek sada nekoliko puta pritisnu otvor rane osetljivim vrhovima prstiju.

— Možemo da krenemo — reče Pit, okrećući se prema klanцу i oprezno zaobilazeći mrtva tela u lokvama krvi.

Džo zastade da sa Mek Gilikudijevog pojasa strgne rede nik s municijom koji prebaci preko ramena. Prešao je dugim pogledom preko ukočenih, bledih lica, odsečenih udova, usirenoj krvi i prašini i odmahnu glavom. Loše je kad čovek završi na ovako gadan način, pa čak i tako loš čovek kao što su ovi ovde.

Ninđa ga je čekao, puštajući Pita da odmakne napred kroz klanac.

— Šta se događa sa ljudima u Sotelu? — upita on tihim glasom.

— Ne znam.

— Kako to?

Džo se isceri.

— Zapravo, znam ŠTA se događa, ali ne i ZAŠTO, boga mu. I ranije je bilo lenjih i tupih Indijanaca, a sada kao da su svi postali takvi... ili gotovo svi...

— Ima, dakle i izuzetaka?

— Aha... Ja i još neki.

— Mladi ljudi?

— Ne... Bez nekog pravila. Dvoje ili troje dece, jedna mlada žena i dve starije, tri starca i nas četvorica mlađih.

— Kako se ponašaju ostali?

— Kao da im je jednostavno svega dosta i da žele da umru. Sede kao stvari sve dok im neko ne naredi da se pomere. Otvorenih očiju, ne spavaju. Niko od njih ne jede dok mu se i to ne kaže, a prava je muka čistiti za njima ako im na vreme ne narediš da izađu napolje i skinu proklete pantalone!

— Potpuna apatija, dakle?

— Ako je to ono što sam ti rekao, onda jeste.

— I šta kažu lekari na to?

— Lekari, moja zadnjica! Tamo je samo jedan doktor, i on...

— KOJI doktor?

Prizvuk u glasu onoga koga je smatrao nindom zaustavi Džoa u mestu. Ne, taj glas jednostavno nije trpeo oklevanje...

— Veber... do đavola, čoveče, to je sve što znam o nje mu. Video sam ga svega jednom ili dva puta.

— On je došao čim je počela epidemija?

— Veber? Neee...

— Ranije?

Džo ponovo zastade i ovlaži jezikom usne, osećajući ukus prašine. Prokletstvo, kako nje mu samom tako prosta misao nije ranije pala na pamet?

— Ranije — reče promuklo.

— Misliš... misliš da...

— Baš to mislim. Veber ima veze sa onim što nazivaš epidemija. Štaviše, sve sam uvereniji da je to psihičko stanje izazvano namerno, na veštački način!

*
* *

— On je dobar momak — tiho reče Pit. On i čovek u ne običnom kostimu pratili su po gledom široka Džoova pleća dok je Indijanac nestajao u tami.

— Aha... malo divlji, neobrazovan i bez onoga što se naziva lepim manirima, ali mu je srce na pravom mestu. A ima i mozga; brzo je shvatio da njegovi u Sotelu nemaju nikakvih izgleda ako svet ne dozna šta se tamo događa.

Čovek u kostimu ninđe mislio je o još nečem, ali je te misli zadržao za sebe. Džo Crveno Nebo — ime mu se dopalo zbog daleke sličnosti sa imenima japanskih ninđi o kojima je učio — bio je inteligentan momak...

A filmovi o ninđama doprili su čak i do zabačenog indijan skog rezervata u Arizoni. On sam mu je to rekao, zagledajući katana, dugi samurajski mač.

Poruka je bila jasna, iako je Džo nije izgovorio.

»Prijatelju, ja znam da si ti ninđa, ali neću nikome reći ni reči o tome...«

Ipak...

Od trenutka kada su se za njim poslednji put zatvorila vrata škole ninđucua u dalekom Japanu, u kojoj je ostavio mnogo truda, znoja, godina svoje mladosti — i ime koje je do tada nosio — svega osam ljudi otkrilo je njegovu pažljivo čuvanu tajnu.

Dvoje su bili njegovi prijatelji. Petoro je umrlo brzo, pre nego što su imali vremena da nekome saopšte kako se pod imenom Leslija Eldridža, mirnog stanovnika San Franciska, krije jedna od onih strašnih mašina za ubijanje kojima je japanska legenda dala ime — ninđe!

Džo je bio osmi...

Zakoni po kojima ninđe žive dosta su jednostavni i možda zato i užasno strogi. Prvi zakon, naučen posle perioda od šest meseci raznovrsnih ispita koje su pokazali da je on jedan od retkih koji uopšte mogu da započnu tešku obuku za ninđu, govori da pravo ime i pravo lice jednog ninđe moraju ostati tajna sve do časa nje gove smrti. Često i posle toga. Ne jednom se u istoriji srednjovekovnog Japana dogodilo da jedno ime koristi čitav niz spretnih majstora ninđucua, stvarajući tako materijal za legendu o besmrtnosti ninđi.

A ipak...

Ninđa je taj zakon prekršio već dva puta. Sme li to učiniti i treći put?

Tabasko Pit, džin plave ko se i jedan od dvoje ljudi koji su znali tajnu Leslija Eldridža, zamišljeno se počea po glavi.

— Baš je morao da te vidi u kostimu, a?

— Aha. Moja pojava u tako neobičnoj odeći morala ga je pripremiti za neobične stvari, zar ne?

— Da, ali...

— Jednostavno mi ne bi verovala da sam se pojavio u odeći na kakvu je navikao. Čak

ne bi zastao da pogleda drugi put ko mu se obraća. Potegao bi pušku i pokušao da me ubije, a onda bih ja morao ubiti njega i...

— I bili bismo tamo gde smo se nalazili pre nego što je on umakao iz Sotela — uzdahnu Tabasko Pit. — Do đavola s tim. Ubićeš ga' na kraju?

Pogled ninđe bio je tvrd.

— Možda.

Nekoliko trenutaka tišine pune napetosti. Planina je bila tiha i čutljiva, samo su povremeni udari vetra šušitali vrhovima suvog rastinja.

— Kako tvoja rana?

— Loše. Potrebno mi je mirovanje. I neko ko će mi izvući metak.

— Lordsburg?

— Ne znam. Preblizu je Sotelu. Veberovi prsti su dugi, kad dosežu do guvernera u Finkusu.

— Do đavola! Šta onda?

— Sumiko.

— Mmmm... ona to može?

— Može, uz moju pomoć. Je dini problem je kako je naći.

— Želiš da to ja učinim?

— A ko bi drugi? Džo Crveno Nebo ne sme ni da se pojavi u Lordsburgu. Čak i da sme, Del Monte je sigurno pod prismotrom i biće teško uopšte probiti se do nje.

— I Sumiko.

— I Sumiko — klimnu ninda glavom. — Pod uslovom da je ona pronašla novinarku.

— U ovom novom poslu sve je veoma čudno — reče Tabasko zamišljeno. — Suviše nekih uslova, nekih »ako« i »možda«. Ne sviđa mi se to, Les.

— Misliš da se meni sviđa?

— Ninda sleže ramenima, na trenutak bolno mršteći lice. Nervni blok koji ga je štitio od bola postepeno je slabio, a i krvarenje je ponovo počelo čim se pokrenuo.

Vožnja džipom neće biti ni malo prijatna, ali je znao da je može podneti. I čak posle toga biti sposoban za novu borbu ako se ukaže potreba.

Nadao se ipak da neće. Ninda je bolje od svakog drugog svestan sopstvenih ograničenja. Njegova snaga i energija nisu bezgranični, već samo veći nego snaga i energija prosečnog čoveka.

Ne slučajno. Slobodna energija je svuda oko nas, u prirodi. Postoji način da se ona »pri svoji«.

Uz ogromnu koncentraciju, naravno. Koncentraciju za kakvu sada ninda jednostavno nije imao vremena...

Dole pod njima zabruja motor. Džo je uspeo da pronađe mesto gde su ljudi iz potere ostavili svoja vozila.

»Bez straže«, pomisli ninda. »Veoma glupo. Mora da su bili toliko sigurni u sebe da im ni na pamet nije padalo kako ih begunac može zavarati među stenama, vratiti se do vozila i otprašiti im u času kada misle da je potera već gotova. Uostalom, i završili su kao glupi i neoprezni ljudi...«

— Taj džip je za mene? — upita Tabasko ispravljajući se.

— Ne. Neko bi ga mogao prepoznati. Ti ideš našim džipom, a Džo i ja uzećemo ovaj.

— O kej... gde nas čeka-te?

Ninda na trenutak sklopi oči, prizivajući iz memorije vojnu sekciju okoline Lordzburga.

— Dvadesetak milja pre grada postoji konjska staza koja preko planine povezuje taj put sa putem za El Paso. Džo i ja ćemo naći skrovište na prvom pogodnom mestu na stazi.

— Konjska staza? — namršti se Pit. — Uhhh...

— Početak nije tako loš, ako je verovati sekciji. Uostalom, ako ja ranjen budem mogao da izdržim taj put, i ti i Sumiko ćete sigurno moći. Ha jde, idemo dole!

Nekoliko minuta kasnije bili su u dolini u kojoj je tiho preo motor džipa. Džo je samouvereno upalio čak i fa-

rove, iako je noć bila svetla, sa punim mesecom koji će se uskoro podići još više.

— Ne bi mogao da voziš bez njih? — upita ninda, uvlačeći se na sedište pored Džoa.

— Bez farova? U ovim stinama? Čoveče, ti si lud!

— U redu — osmehnu se ninda. — Idemo dolje, na put.

— U... Sotelo?

— Još je rano za Sotelo, Džo, ali ti obećavam da ćemo uskoro i tamo, u posetu tvom vrlom doku Veberu. Pre toga, skrećemo prema Lordzburgu. Poznaješ li stazu koja preko planine poprečno vodi prema putu za El Paso?

Džo pokaza glavom unatrag.

— On ne ide sa nama? — upita.

— Pit? Ne, ima drugog posla. Kasnije ćemo se naći.

— Na toj stazi. Hmm... upozoravam te da vožnja neće biti naročito prijatna, Eldridž. Ako želiš u El Paso, bolje je da siđemo do Lordzburga, a onda...

— Ne želim u El Paso, Džo. Ostaćemo na stazi neko vreme. Ima pogodnih skrovišta?

— Milion! — zacereka se Indijanac. — A onda, mene bar niko neće tamo tražiti, jer će misliti da sam umakao u Meksiko.

— Utoliko bolje. Pričaj mi sada još o Sotelu. Siguran si da je Veber stigao u rezervat pre nego što je bolest počela?

— Potpuno, čoveče! Nema ni mesec i po dana kako su se pojavili bolesnici, a on je dole skoro tri meseca!

— Šta je radio u međuvremenu?

— Oh, svašta — prezrivo sleže Džo ramenima. — Pregledao je sve redom, uzimao krv na analizu, terao nas da mu donosimo flaše sa mokraćom. Još se sećam — ha-ha-ha, kako mu je Hok podvalio doneo je ostatke viskija u jednoj takvoj flaši!

— Da li je Veber nekoga lečio onda ili sada, Džo?

— Lečio? Boga ti... kad malo bolje razmislim, nije. Ne, ne bih rekao. Istina, mi smo prilično zdrav narod, ali...

— A sada?

— Sada da. Daje neke praškove, ali nikakve koristi od njih.

Ninda se osmehnu sam sebi. Delići su se lagano slagali u mozaik, ali će proći još dosta vremena pre nego što bude za vršen.

Jedan vrlo bitan deo, odisa, tek je trebalo dotaći...

— Džo... znam da imaš oštro oko. Kako izgleda taj Veber?

— Hmm... onizak, plećat, gega se u hodu, kao patak. Po veliki trbuh, kratke ruke. Lice okruglo, glatko, skoro dečje, rumeno, znaš, gotovo da i nema bora, sem na čelu. Sitne oči, plave. Naočari, naravno, kakav bi to doktor bio bez naočara. Kosa vrlo gusta, gotovo kao da nije njegova, ali jeste. To ti je otprilike sve, prijatelju...

— Nije, Džo. Glas?

— Da, do đavola! Govori brzo, visokim glasom, kad se uz budi kriči kao besna žena. I, kad smo već kod toga, žene ga ne privlače naročito...

— Prokleti? Neki karakterističan pokret?

— Mnogo maše rukama kad govori, a kad misli... Pa da! Ima običaj da miluje levo uvo kad nešto razmišlja. Baš pred moje bekstvo, juče popodne, on...

Ninđa ga je slušao, ali je njegov mozak bio zauzet analizom novih činjenica, uredno složenih u memoriju, nalik memoriji kompjutera.

Upravo poput kompjutera, i njegov mozak sada je pretraživao akumulirane podatke, upoređujući zamišljenu sliku o Veberu sa slikama onih koji bi, zbog nečega, mogli imati veze sa Sotelom.

Fizički, opis jedne ličnosti nije obećavao mnogo. Ali taj pokret, da miluje uho kad razmišlja...

Ovoga puta ninđa se nije os mehnio čak ni u sebi.

»Tako dakle, doktore Abramson«, mislio je. »Lukavi ste i vešti, ali ne i dovoljno vešti za jednog ninđu. Neću vam poželeti da noćas spavate mirno, doktore Abramson, jer onaj ko me je ninđa na tragu može da se smiri tek šest stopa ispod zemlje...«

*
* *

Tabasko Pita su policijske patrole zaustavljale veoma često, ali se nijedna nije ponašala ovako čudno.

Pre svega, nije običaj da te nateraju da izađeš na put, dok te neko u policijskim kolima na drugoj strani puta drži na nišanu. Istina, treba oštro oko da se to primeti, ali je Pit bio u previše neugodnih situacija da bi mu promakao tako važan detalj...

— Jurite nekoga, momci? — upita on ljubazno krupnog policajca sa šeširom širokog oboja koji je proučavao njegovu vozačku dozvolu kao da nešto takvo vidi prvi put u živo-

tu. Drugi čovek, ništa manje krupan, stajao je malo podalje, sa rukama na bokovima, ali mu je desna šaka lebdela sumnjivo blizu kolta zategnutog u pravu kaubojsku futrolu.

— Zaveži! — odbrusi prvi. — Džonatan Ejres, a? Šta radiš u ovom kraju, Džonatane?

— Ništa — sleže Pit ramenima uz obezoružavajući osmeh na licu. — Samo prolazim ovuda, ljudi. Tačer, Lordzburg, Deming, El Paso... Do đavola, trgovačkom putniku najveći deo života i prođe u automobilu!

— Je li? A šta to prodaješ, Džonatane?

Pit se zacereka. Kada ninda smišlja masku za sebe i svoje prijatelje, onda je ona potpuna i savršena, jer su ninde perfekcionista već po definiciji.

— Žensko donje rublje. Fini posao, momci.

Dva policajca se zainteresovano zgledaše. Prašnjavi džip i sportska odeća Tabasko Pita nisu se slagali sa njihovom predstavom o prodavcima ženskog donjeg rublja, ali...

— Da ti nas ne zafrkavaš, Džonatane, a?

Pitu se đavolski žurilo, ali mu je lice ostalo potpuno mirno. S policajcima je tako; ako

primete da su te iznervirali, prava predstava tek počinje.

— Imam uzorke u kolima. Jedino... nedostaje nam nekoliko manekenki da ih odmah isprobaju, što bi bilo mnogo bolje.

Prvi policajac se naglo odlučio.

— Pokaži! — reče gurajući Pitovu dozvolu u džep, iako mu je već nekoliko minuta ra nije vozač policijskih kola, po sle kraćeg razgovora radio vezom, dao znak da je sve u redu i da niko ne traži ni džip te registracije, ni njegovog vozača.

Uzdahnivši jedva čujno, Pit se saže preko sedišta i izvuče poveći kofer. Nije mu promaklo da ga policajci drže na oku, a onaj drugi upola je sklopio prste oko drške kolta.

»Prokleta su sumnjičavi«, po misli, »čak i za policajce. Zbog čega? Niko još ne može znati da je čitava potera stradala u planini!«

— Evo, ljudi! — reče naglis. — Uživajte!

Gola brda Arizone, bar u ovom kraju, nikada još nisu vi dele tako privlačan prizor. U grubim muškim šakama, osvetljene samo nemilosrdno jakim svetlošću farova, ljupki, providni predmeti raznih boja podsećali su na čarobne cve-

tove otrgnute u nekom vrtu namenjenom samo prefinjenim uživateljima.

Oba policajca su teško disala dovršavajući pregled Pitovih »uzoraka«. Vozač se čežnji vo naginjao kroz otvorena vrata, a strelac na zadnjem sedištu odložio je svoje oružje, ali se očigledno nijedan od njih nije usuđivao da napusti unapred određeno mesto.

»Disciplina«, pomisli Pit prelazeći neupadljivim pogledom oko sebe. »Još nešto što ih razlikuje od policajaca kakve obično viđam na putevima...«

Po ko zna koji put on žalio što ne poseduje brzinu i spretnost jednog ninđe. Čitava ova igra bila bi potpuno nepotrebna i on bi uštedeo dragocenih petnaest ili dvadeset minuta. Lesli ne bi morao čak ni da poubija policajce na nje govom mestu; za manje od deset sekundi oni bi ležali pored puta ili po sedištima svojih kola, a on bi hitao prema Lordzburgu.

— Da, fine stvari — reče prvi policajac promuklo. — Da volski fine stvari...

Pit se isceri.

— Čujte — reče naginjući se prema njima. — Uzmite po nešto što vam se dopalo. Prokletstvo, šef neće praviti pitanja za tri-četiri komada ma

nje ili više. Ovo mi je bila dobra godina, znate!

Policajci se zgledaše, ali njihovo oklevanje nije trajalo dugo.

— A, ne! — reče prvi s očiglednim žaljenjem u očima spuštajući jedne minijaturne svilene gaćice u otvoreni kofer. — To nikako ne bismo smeli, prijatelju. Pakuj taj kofer i briši... Hajde! Evo ti dozvole!

Neupadljivo se cereći, Pit požuri da se vrati u džip. Mahnuo je još jednom rukom kroz otvoreni prozor i dodao gas, proklinjući kroz stisnute zube sve policajce sveta.

Lesli ga je naučio da se na ovom svetu ništa ne događa slučajno i tu je lekciju dobro zapamtio.

Ni ovo maločas, dakle, nije bila obična patrola. Neko se pobrinuo da sve prilaze Sotelu i široj okolini okruži disciplinovanim ljudima koji znaju svoj posao. Svi sumnjivi ti povi svakako su završavali u kancelariji okružnog šerifa u Lordzburgu, gde se nalazila sledeća kontrolna tačka. Oni koji bi i posle toga ostali sumnjivi... pa, Pit takvim ljudima nije zaveo na njihovoj sudbini.

U igri su bile teške figure. Puno ljudi, puno vozila, Nacionalna garda, okružni šerif, gu

verner... Potere spremne da bez oklevanja ubiju begunca koji je uspeo da probije korдон oko jednog bednog indijanskog rezervata.

Da, i slučaj sa Del Monte. Najavila je senatoru Garfildu da ima vrlo pouzdan materijal o događajima u Sotelu, a onda nije došla na zakazani sastanak. Telefonski pozivi senatorovog sekretara nisu pomogli. Regina Del Monte se javljala na telefon, ali se iz nje nije moglo izvući ništa konkretno. O, da, prihvatila je i novi poziv za sastanak, ali se u zakazano vreme nije pojavila tamo gde treba...

A Sumiko je otišla u Lordzburg da proveri šta se događa sa novinarkom!

Zaškrgutavši zubima, Pit čvršće steže volan i dodade gas. Specijalno preuređeni motor džipa zabruja jače i vozilo po skoči na asfaltu po kojem je vetar naneo tanak sloj prašine i peska.

U redu, on voli tu devojkicu. Kao sestru. Ona i Lesli se vole na drugi način, ali Pit nijednog trenutka ne bi oklevao da stane pred čitavu gomilu naoružanih ljudi da spase tu malu Japanku.

Zapravo, ona i nije čistokrvna Japanka, samo joj je baba došla preko okeana, ali ima

onaj divni ten i malo kose oči svojih japanskih srodnika. I građu poput jedne od onih krhkih lutki od porculana koje staju čitavo malo bogatstvo...

Što joj ne smeta da bude jedna od najuzbudljivijih žena koju je Pit ikada upoznao. I jedan od najvećih majstora borilačkih veština sa kojima je ikada stao na tatami.

Nekoliko puta brda oko puta otvoriše se da mu na trenutak pokažu niske svetiljke u dolini. Lordzburg više nije bio daleko...

Pet minuta kasnije, zanevši se, džip oštro skrete na traku koja će ga za koji trenutak odvesti do centra grada i hotela. U ovo doba Lordzburg je mirno spavao, ali to ne znači da ga ponovo neće zaustaviti neka od policijskih patrola.

Još jedan blok do hotela. Pit počeo postepeno da usporava.

Naravno...

Crno-bela policijska kola stajala su kraj ulaza u hotel sa ugašenim svetlima, ali im je motor jedva čujno preo.

Ili ne...

Na stotinak jardi od hotela Pit ugasi motor svog džipa, ko risteći blagu nizbrdicu. Da, motor policijskih kola je radio, ali se negde čuo još jedan motor!

Široki »ševrolet«, tamnoplav ili crn, upola skriven u senci ukrasnog drveta pred ulazom. Hmmm, ni Lordzburg nije pošteđen neobičnih događaja...

I pored ugašenog motora, nje gov dolazak nije prošao neopaženo. Vrata policijskih kola žurno su se otvorila i na put je iskočio još jedan krupan i plećat policajac. Okružni šerif u Lordzburgu očigledno je imao veoma oštre kriterijume kod prijema u policiju. Snažni i oštri momci, svi odreda.

I uvek sa rukom blizu pištolja, baš kao i ovaj koji je hladnokrvno stajao pred njim s podignutom drugom rukom.

Cereći se, Pit zaustavi džip i otvori prozor na svojoj strani.

— Šta je sad opet? — reče uvređenim glasom. — Nema ni pola sata kako su me zaustavili gore na putu, a sada...

— Natrag! — reče policajac oštro. — Okreni kola i briši! Hajde!

— Do đavola, ova zgrada ovde je hotel, a ja...

Policajac priđe korak bliže. Ispod nisko spuštenog oboda šešira Pita su posmatrala dva hladna oka. Desna ruka upadljivo je gladila dršku kolta.

— Ti izgleda ne čuješ dobro, momak — procedi kroz zube, jedva razdvajajući usne.

— Okreni se i gubi odavde! Lordzburg te ne želi, je li jasno?

Pit je nastojao da otegne stvar. Predosećanje mu je govorilo da će se uskoro ovde dogoditi nešto što on ne bi smeo da vidi. Nije bilo teško naslutiti da će taj događaj imati veze sa aferom zbog koje je i stigao u ovaj zabačeni deo Arizone.

— Ne može — reče rezignirano.

— Šta!?

— Nemam više benzina. Da volski sam srećan što sam uopšte stigao dovde!

Kolt se stvori u šaci policajca i njegova cev pogleda Pita pravo među oči. Momak je bio brz, nema šta, ali Pit zažali što se ne nalazi pred njim, sa stopalima na asfaltu; bila bi to prilika da mu pokaže jedan od malih trikova kojima ga je Lesli naučio.

— Loše lažeš, momak! — reče policajac. — Prošao si pored pumpe pre nego što si skrenuo ovamo. Izlazi!

Nemoćno šireći ruke, Pit počeo da se izvlači sa svog mesta. U pravi čas.

Tri čoveka ne baš žurnim korakom izađoše kroz staklena obrtna vrata na ulazu hotela. Vitki, ugađeni elastičnog hoda i...

— Hej! — reče Pit tobože začuđeno. — Pa onaj tip tamo ima pištolj u ruci!

Policajac ne trepnu. Dvadesetak jardi iza njegovih leđa zalupiše se vrata »ševroleta« i motor jače zabrunda. Gume za škripaše na asfaltu.

— Koji tip? — isceri se policajac. — Ja vidim samo tebe.

— Jedan od one trojice koji su uskočili u »ševrolet«, prokletstvo!

Neprestano ubrzavajući, velika kola odjuriše u suprotnom pravcu, nimalo se ne trudeći da to bude tiho i neupadljivo.

I dalje se cereći, policajac se okrete kao da traži pogledom nevidljivi »ševrolet«.

— Ja ne vidim ništa, prijatelju — reče. — Mora da ti se pričinilo.

Pit se glasno nasmeja.

— Pa da, boga mu! — reče glasno. — A nisam liznuo alkohol već nedelju dana, časna reč!

— To se može svakom dogoditi — uteši ga policajac hladno mu zureći u lice, ali vrati kolt u futrolu. — Ispavaj se dobro u hotelu, prijatelju. I nemoj nikome pričati o svojim halucinacijama. Moglo bi se doгодiti da padneš šaka onim doktorima za ludake, znaš.

— Jasno. Hvala, prijatelju.

Motor policijskog automobila takođe zabruja jače i čovek lagano odgega do njih i zalupi vrata za sobom. Kola kretoše, mnogo manje spektakularno nego »ševrolet« nekoliko trenutaka ranije. Smešeći se, Pit je gledao za njima.

Mada, zapravo, tu nije bilo mnogo razloga za smeh. Brzim korakom, ostavljajući džip nasred puta, on ulete u prostrani hol hotela.

Prigušeno svetlo na recepciji, ali lice čoveka za pultom nije bilo nimalo sanjivo. Posmatrao je sa strahom u očima Pitov arogantni nastup.

— Ko su bila ona trojica što su maločas izašli? — upita Tabasko oštro.

— T-trojica? Niko nije izašao od sinoć, mister...

Čitav pult zatrese se od udara ogromnom pesnicom.

— Molim? — upita Pit unošeći mu se u lice. — Ne čujem te, prijatelju!

Čoveku za pultom je očigledno već bilo dovoljno uzbudjenja. Bled u licu niz koje su se slivale krupne kapi znoja, on odmahnu glavom.

— Ne znam, časna reč. Na redili su mi da... da ne smem nikom da pomenem da su bili tu, a ja...

— Ni policiji? — podrugljivo upita Tabasko.

Čovek samo nemo zavrte glavom.

— Koga su tražili?

— Neku... neku Del Monte...

— Koja soba?

— 326.

Tabasko Pit krupnim koracima polete prema liftu. Iza pulta, čovek se spusti na stolicu kao da su mu kolena od gume, lagano vrteći glavom.

Hodnik na drugom spratu nije bio prazan kako je Pit očekivao. Devojka niskog rasta, sa dugom crnom kosom prikupljenom na potiljku stajala je pred vratima lifta kada su se ona otvorila. Njeno napeto lice i stav koji pokazuje da je spremna da odmah primeni svoju većinu borenja odavali su da ne očekuje nimalo prijatan susret.

Lice Tabasko Pita blesnu.

— Zdravo, Sumiko — reče.

— Sve u redu?

I njeno lice se opusti, ali nije izbliza koliko njegovo.

— Ne... Maločas su neki ljudi upali u sobu Regine Del Monte. Njih dvojica.

— Trojica. Izašli su, dosta žurno, pre pet ili šest minuta. Pod zaštitom policije, uzgred budi rečeno.

— Policija?

— Aha. Uniformisani momci su pazili da se našim prijateljima nešto ne dogodi. Hm...

ako su ušla dvojica, a izašla trojica, znači li to da je jedan neprestano držao Del Monte na oku?

— Bar jedan, Pite, a hotelski detektiv je neprestano njuškao po hodniku i postavljao čudna pitanja svakom koga bi zatekao u blizini njenih vrata.

— Nisi stupila u vezu s njom?

Devojka obori pogled.

— Žao mi je... bilo je pre-malo vremena za bilo šta...

Pit sleže ramenima. Uostalom, što pre obave ovaj posao u Lordzburgu i vrate se do Le slija, utoliko bolje po nindu. Ona rana nije nimalo naivna, do đavola!

Pogled mu odluta prema vratima apartmana 326.

— Možda je bolje da ne ulazim tamo — reče tiho.

— I ja sam oklevala kada sam čula da nailazi lift. To što je straža povučena govori samo za sebe; Regina Del Monte više ne predstavlja opasnost po njih.

— Da... Ipak, pogledaću. Možda...

Ne završivši rečenicu, Pit pride vratima apartmana 326 i pomeri okruglu kvaku.

Vrata otključana, sva svetla upaljena. Regina Del Monte na širokoj kožnoj sofici u dnevnoj sobi apartmana.

Vratio se u hodnik i sasvim tiho zatvorio vrata za sobom. Sumiko ga upitno pogleda.

— Zapamtio sam njihova lica — reče Pit kroz zube. — Kunem ti se da će svaki od njih umreti gorom smrću od one jadne devojke tamo... ako gora smrt uopšte postoji!

*
* *

— Bilo je gadno? — upita ni nđa tiho kako ga ne bi čula Sumiko, zauzeta pripremanjem hirurških instrumenata za operaciju vađenja metka. Zapravo, to i nisu bili pravi hirurški instrumenti već nešto gotovo isto tako pogodno i pouzdano: deo oružja iz mini — arsenala koji svaki ninda uvek ima uz sebe.

— Vrlo gadno — Pit otpljunu, mršteći se. Preko puta nje ga Džo Crveno Nebo je čučao s onim karakterističnim bezizraznim licem. — Srećom, nije trajalo dugo...

— Silovali su je?

— Da, a zatim unakazili lice i telo. Razbijenom flašom od viskija. Krhotine su ostale zarivene po čitavom telu. I među nogama...

— Nemoj govoriti o tome ako ne želiš, Pite.

— Ne želim, ali ne želim ni da zaboravim taj prizor. Les, ubio sam mnogo ljudi, ali ono...

— Misliš da su joj oduzeli materijal pripremljen za Garfilda?

— Sasvim sigurno, inače ne bi otišli. Verovatno im je ona sama i rekla gde se nalazi. Ti povi su pravi specijalisti za mučenje, očigledno. Sve to nije trajalo mnogo više od pola sata.

— Da, to zvuči logično. Držali su je na oku sve dok nisu došli stručnjaci — klimnu ni nđa glavom. Taj Verner — ili Abramson — zna šta radi. I ne šteti na ljudima i opremi. Sve što smo do sada videli bilo je prva klasa!

— Abramson? — podiže Pit obrve. — Ko je Abramson?

— Doktor Abramson bio je jedan od istaknutih figura u istraživačkom centru Langli u Hemptonu, Virdžinija. Koliko sam uspeo da doznam iz opreznih izjava njegovih saradnika, bavio se uticajem kosmičkog zračenja na primitivne žive organizme, a posebno bakterije i viruse.

Tabasko Pit zviznu. Ako je nešto razumeo, Džo to nije po kazivao svojim licem.

— Bakteriološki rat, a?

— Vrlo verovatno, ali o tome malo ko govori. Nešto prašine se diglo tek kada je poštovani doktor Abramson iznenada nestao, u isto vreme kada i neki dosta zagonetni laboratorijski uzorci. Zvanična verzija bila je da su te kulture potpuno bezopasne po ljudsko zdravlje, još jednom potvrđena šest meseci kasnije kada je kao Abramsonovo identifikovano je dno telo izvučeno iz okeana.

— To znači, nije Abramson? — umeša se Džo iznenada u razgovor.

— Ko zna? — osmehnu se ninda. — Telo koje provede izvesno vreme u morskoj vodi ponekad je tako načeto da se ne zna ni da li je muško ili žensko. Ako želiš moje mišljenje, onda — ne. To nije bio Abramson. On se sada zove Veber i nalazi se dvadesetak milja odavde, u Sotelu.

— Opis odgovara?

Ninda se lukavo osmehnu.

— Gotovo nimalo.

— Šta to znači? — Pit se okrete Džou. — Neki tvoj indijanski trik, a?

— Indijanski nije — odmahnu ovaj glavom. — Ja sam mu samo opisao Veberu, ništa drugo.

— Da — ninda se i dalje smeškao — i Veberov opis uopšte ne odgovara Abramsonovom,

sem jednog malog detalja sa uhom. To i činjenica da sam od početka sumnjao da je u pitanju neki novi virus koji napada moždano tkivo, naveli su me na pomisao o nestalom doktoru Abramsonu. Kao što vidiš, Pite, mrtvi se još uvek ponekad vraćaju...

— U redu — javi se Sumiko sa svog mesta — dosta je brbljanja. Vas dvojica nađite neki pametniji posao, Leslie treba da se pripremi za operaciju!

Pit dade glavom znak Indijancu i ovaj pođe za njim. Smeštali su se među stenama sa kojih se mogao videti dobar deo uske staze, ali su im se pogledi sve češće iskradali prema neobičnom prizoru iza njih.

U položaju tipičnom za meditaciju, ninda je sedeo sklopjenih očiju, nag do pojasa. Krhka devojkica klečala je pred njim, a njeni spretni prsti radili su oko rane sa sigurnošću vrhunskog hirurga koji radi u idealnim uslovima.

Sa mesta na kome su se nalazili Pit i Džo su videli kako se usne muškarca povremeno pomeraju, ali nikakav glas nije dopirao do njih.

— Čuj, ortak — šapnu Džo — da li je on... mislim, da li je...

— Da li je čovek? — šapat Tabasko Pita bio je još tiši. — Jeste čovek, Džo. Da nije, sve ovo što gledaš ne bi ni bilo potrebno, zar ne?

— Ali... bez ikakve aneste zije, bez...

— Njemu to nije potrebno. Zna način da savlada bol. Štaviše, ima toliku kontrolu nad svojim nervnim sistemom da je u stanju da vodi ruke Sumiko kada je to potrebno.

U pogledu Indijanca videlo se iskreno divljenje prema čoveku sposobnom za poduhvate kojima je do tog trenutka prisustvovao. Ipak, u poređenju sa ovim sada, sve to činilo se sitnim i nevažnim...

— Bolje će biti da gledamo prema stazi — prošaputa Pit. — Les je dva puta ponovio da budemo oprezni.

— Pa?

— On ti je jedan od onih koji nikada neće upotrebiti dve reči ako je jedna dovoljna, znaš.

— Naslućuje opasnost?

— Kao što starci osećaju naližak kiše u kostima — tiho se nasmeja Tabasko. — Da, na zovi to predosećanjem, ako hoćeš, ali je Les u tome veoma dobar. Još nijednom se nije prevario.

— Znam, ali... ko bi nas, do đavola, tražio u ovoj pusti nji?

— Prijatelji onih koje smo ostavili da leže gore u planini, Džo, ko bi drugi? Vidiš, da ste ubili jednog ili dvojicu, sve bi se možda svršilo na tome. Ovak, kada strada velika grupa iskusnih i dobro naoružanih ljudi, Veber se mora zabrinuti. On sada već zna da mu je na vratu neugodan i veoma opasan protivnik, a mislim da se ne varam ako kažem da on spada u onu vrstu ljudi koja ne trpi suprotstavljanje...

— Da, Veber je takav — klinu Indijanac glavom. — Ljubazan i sav u osmehu dok ide onako kako on želi, ali čim ne što krene naopako...

— Pite!

Obojica se okretoše. Sumiko je gledala prema njima.

— Lesli kaže da osmatrate i nebo — doviknu ona. — Nebo, Pite!

— Prokletstvo!

— Šta je? — upita Džo nervozno. I on i Tabasko pretraživali su pogledom jutarnje nebo nad planinom.

— Trebalo je ranije da pomislim na to — gundao je Tabasko. — Negde moraju imati i helikopter, ili mali sportski avion, do đavola. Slušaj, Džo... ostani tu i dobro pazi, a ja i-

dem da potražim bolje skrovište za ova dva džipa. O kej?

— O kej — odvrati Džo. Da, i nebo im je sada neprijatelj. Iako nije crveno, onako kako to kaže njegovo sopstveno ime...

Motor prvog džipa zabrunda, protestujući što ga Pit prisiljava da vuče vozilo uz neravnu strminu. Strpljivo, postepeno dodajući gas, Tabasko ga je pomerao prema procepu u stenama koji će ga zaštititi od pogleda odozgo.

Prekasno...

— Pite, Džo! — uzviknu devojka. — Oni dolaze, čuvajte se! Oštri Džoov sluh uhvatio je u istom trenutku zujanje sa neba, sve do tada maskirano bukom koju je stvarao motor džipa.

Helikopter. Da li će ih osmatrač opaziti? Ili će velika ptica progrmeti daleko od ove gomile stena u kojoj se kriju?

Ne, do đavola! Ne!

Sudbina se još jednom perverzno poigrala sa njima, jer helikopter izbi iznad brega go tovo nad njihovim glavama, za glušujući ih bukom motora. Na svom uzvišenom mestu Džo čak oseti talase vazduha koje je rotor odbacivao unaokolo, a oči mu ispuni prašina podignuta iznenadnim vetrom.

Da li su ih videli? Ili je helikopter proleteo tako brzo da... Ne!

Milju i po dalje, svetlucajući pleksiglasom obasjanim niskim suncem, nezgrapna ptica načini polukrug u vazduhu, na ginjući se na bok i krete pravo prema Džou.

— Zaklon! — vikala je Sumiko. — Možda su naoružani!

Džo se ispruži duž stene, na stojeći da se oslobodi prašine u očima. Kroz maglu od suza video je kako Sumiko i ninda ostaju na istom mestu, ne pokušavajući da potraže neki zaklon. Štaviše, vitki prsti devojke ponovo su se približili krvavoj mrlji na grudima muškarca.

— Oni su ljudi! — promrmlja Džo. — Potpuno ljudi!

Ili možda nemaju izbora? Možda stanje u kojem se ninda nalazi, ta vrsta transa slična onom u koji su nekada zapadali indijanski mladići tragajući za svojom »medicinom«, ne dopušta ni najmanji pokret?

Helikopter još jednom zagrm nad Džoovom glavom i on se zgrči u zaklon. Kao lešinar koji sa uživanjem posmatra poslednje trzaje teško ranjene životinje, vrebajući svoj trenu tak, helikopter načini nekoliko niskih krugova nad njihovim zaklonom. Kroz providni

pleksiglas Džo jasno vide kako se osmatrač naginje da bi ih bolje video.

Usne mu se razdvojiše, otkri vajući bele vučje zube i on se ispravi u klečeći položaj, privlačeći sebi pušku. Jedan hitac pilotu u glavu, ili u neki vitalni deo motora, mogao bi rešiti sve njihove probleme, bar na neko vreme.

Kao da shvata njegovu nameru, ili možda baš zato što je opazio sumnjiv pokret među stenama, pilot naglo ispravi svoju mašinu i odjezdi na zapad, tačno u pravcu Sotela. Gledan iz ovog ugla, helikopter je ličio na svetlucavog insekta koji lagano puže uz staro, izabrano lice planine...

Ostavljajući džip tamo gde se zatekao, Pit mu priđe laganim korakom, sa cigaretom u zubima. Oči su mu blistale i zadovoljno se kezio.

— Šta je? — zareža Džo gnevno. — Umro ti bogati starić?

— Biće gužve.

— Je li? Čega tu, do đavola, ima smešnog?

— Nikad se ne zna — sleže ramenima. — Ja volim gužvu, znaš, ali kad čovek druguje sa tipom kao što je Lesli, onda su prilike za dobru borbu veoma retke. Postaje gotovo dosadan sa svojim lukavim pla-

novima koji protivniku ne daju nikakve izgleda na uspeh, a to nije fer, zar ne?

— Fer? Prokletstvo, sve je fer u borbi na život i smrt, čoveče!

— Da, baš tako i on govori — nasmeja se Pit. — Možda je u pravu; ali, kažem ti, sve to vremenom postane đavolski dosadno. Ovo danas mogao bi biti izuzetak.

— Zbog čega?

— Operacija se oteгла. Ako potera stigne za manje od pola sata, a to bi se moglo dogoditi, moraćemo da se borimo bez pomoći našeg vrlo prijatelja.

Iako mu se takva ideja nije naročito dopadala, Džo rezignirano sleže ramenima. Njegov rezon govorio je drukčije, ali ako je ovaj plavokosi toliko šav da uživa u ravnopravnoj borbi, onda neka mu bude. Što se njega lično tiče, daleko više bi voleo da uz njega bude onaj čudni tip tamo, pa makar opet samo sa mačem u rukama...

— Dođite — reče iznenada Sumiko. — Gotovo je.

Pogledavši se, njih dvojica potražiše put kroz lavirint od stena. Prizor koji ih je dočekao, međutim, nije pružao mnogo ohrabrenja.

Izvađeni metak tupo je sve tlucao u prašini, tamo gde ga je Sumiko odbacila, ali je ništa i dalje sedeo nepokretno, zatvorenih očiju, više nalik ki pu od voska nego živom čoveku.

Džo sa strahom pogleda u Pita, ali je lice drugog čoveka bilo mirno.

— Les je smislio plan — reče tiho devojka. — Evo šta moramo učiniti, momci, kada oni dođu...

Džo je sedeo nepokretno i posmatrao kako po stenama oko njega jure senke oblaka nošenih vetrom. Kad god bi neki oblak prekrrio sunce, one bi naglo menjale svoju boju, da se činilo kao da je čovek nekom čarolijom prenet na potpuno drugo mesto.

»Čim sunca nestane, sve postane mračno«, mislio je Džo. »Sumorno... Da li i smrt izgleda tako? Nalik oblaku koji iznenada prekrije sunce i donese potpunu tamu?«

Tabasko Pit sedeo je u podnožju stene, oslonjen leđima o kamen. Zviždukao je. Neku tužnu, tužnu pesmu koja je

Džoa podsećala na pesme smrti njegovog plemena.

I devojka...

»Mora da su nekada, u Kočizovo vreme, indijanske žene sedele isto ovako nad svojim mrtvima. Nepokretne, ledene, suvih očiju punih želje za osvetom, osvetom koja nikada neće doći...«

Stresao se, iako nije bilo hladno. Da, prizor pred njim delovao je jezivo, čak i za ljude navikle na smrt.

Tako je tiho... samo se čuje vetar među stenama...

I još nešto...

Motori. Kao i dan ranije, u planini. To dolazi smrt.

Sporim pokretima on izađe na vrh stene, tako da ga sa staze mogu odmah videti. Više nema razloga za žurbu. Izvesno vreme sve će se odvijati tiho, sporim tempom, kao...

Iscerio se, ali je to više podsećalo na grč oko usta.

Kao na sahrani!

Džipovi su stizali poskakujući, a njihov položaj odavali su oblaci prašine čak i kada bi ih stene zaklonile. Još milju i po, ne više. Na ovom terenu to znači gotovo petnaest minuta.

Ne, više nema razloga za žurbu...

Prvi džip zaustavio se na otvorenom delu staze, stotinak jardi dalje. Drugi iza njega,

zatim treći, ali ljudi nisu izlazili.

Znao je da ga dva tuceta očiju sada pažljivo posmatraju. Podigao je lagano ruku i sporim pokretom dao znak za koji se nadao da će ga prepoznati. Stari indijanski znak mira, retko u upotrebi kod nje govih ratobornih predaka Čiri kaua.

Vrata prvog džipa se otvorile i to je bio znak i za ljude iza njega. Raširili su se u streljački stroj, brzo i spretno, bez suvišnih reči i galame. Da, Veber je zahtevao i dobio samo ono najbolje.

Čovek u središtu stroja biće onaj glavni i Džo zadrži pogled na njemu.

Nepoznato lice, iako se svi detalji još ne vide. Lak i spretn korak čoveka naviknutog na planinu. Jedini bez puške, čak bez kolta za pojasom.

Što ne znači, naravno, da je bez oružja. Ona lovačka jakna od jelenske kože može sakriti čitav arsenal.

Ne, ne poznaje ovog čoveka. Ali poznaje taj tip ljudi. Snažni, okretni, hrabri. I zaljubljeni u novac.

Uvek samo najbolje za doktora Vebera...

Čovek je zastao dvadesetak jardi od njega, čekajući da se skrila streljačkog stroja poviju

oko zaklona u kome su bili ostali.

— Ti mora da si Džo — reče visokim, metalnim glasom, otežući po južnjački. — Odlučio si da se predaš?

Indijanac nemo potvrdi glavom, ali taj pokret ne donese opuštanje čoveku pred njim. »Nepoverljiv tip«, pomisli Džo. »Pa, ovoga puta je u pravu«.

— Ostali?

— Nikome više nije do borbe — reče Džo potmulim glasom. Čudna stvar kako dobro glumi...

— Je li? Tek tako, iznenađeno?

— Eldridž je mrtav.

— Ko?

— Eldridž.

— Ko je, do đavola, Eldridž?

Džo s mukom priguši jecaj, iako je negde u njegovoj podsvesti žestoko klikotala radost što se njihov plan tako dobro odvija. Ta hipnoza je odista moćna stvar, a ona mala Japanka pravi majstor!

— Moj prijatelj... prijatelj koji mi je pomogao da savladam poteru...

Obrve čoveka u jakni od jelenske kože se skupiše.

— Mrtav, kažeš? Hmm... šteta... Možda ćeš ti moći da mi kažeš zbog čega su moji prijatelji onako zverski iskasapljeni pošto su ubijeni.

— Ne pošto su ubijeni. Oni su tako ubijeni.

— I to je učinio taj Eldridž? Kako?

— Mačem.

— Mačem? Do đavola, to bih voleo da vidim. Gde je on?

Džo nemo pokaza glavom.

— A ne — hladno se osmehnu čovek. — Ti ideš ispred mene, Džo. Za slučaj da nekom od tvojih prijatelja padnu na pamet gluposti izvesne vrste. Hajde, diži se i kreći!

Nalik automatu — ili jednom od svojih saplemenika pogođenih nepoznatom bolešću — Džo se uspravi i počeo oprezno da se spušta niz stene, na drugu stranu.

Unaokolo, ljudi sa puškama već su stvorili pravi kordon i tuce cevi pokrivalo je neveliku udolinu.

Tabasko Pit je sedeo i zviždukao kao da ga se sve to ništa ne tiče. Pored opruženog krupnog tela, skrivenog tankim raznobojnim pokrivačem, devojka je mirovala i jedino joj je vetar pomerao duge vla si crne kose oko lica.

Tišina. Vetar miluje kame-nje...

— Skini taj pokrivač, mala — reče pridošlica. Njegova de sna šaka bila je skrivena pod raskopčanom jaknom.

Tišina. Nikakvog pokreta.

Kao da se čovek obratio jednoj od onih stena oko sebe.

— Sanders! — glas odjeknu kao pucanj biča. — Siđi i sklo ni taj prokleti pokrivač!

Najbliži čovek se slomata niz stenje, usporivši korak kada se našao u udolini. Nervozno obliznuvši usne, on vrhom puščane cevi povuče naniže čebe, otkrivajući glavu i grudi ninde.

— Ovaj je gotov, Džej Dži — reče, gadno se cereći. Njegove oči skliznuše niz figuru devojke, i ostadoše zalepljene za deo grudi otkriven raskopčanom košuljom.

— Rekao sam ti da proveriš, Sanders, a ne da buljiš u žensku!

Uzdahnuvši, Sanders se naže nad ispruženo telo i dotače žilu kucavicu na vratu, ali su mu oči i dalje bile uprte u košulju koju je vetar lagano pomerao, izazivački otkrivajući deo po deo divne bele kože.

— Ama mrtav je, Džej Dži — reče uspravljajući se. Mrtviji ne može biti!

— U redu! — doviknu Džej Dži, podižući ruku. Unaokolo, njegovi ljudi zažamoriše, spuštajući upereno oružje. — Dosta priče, do đavola! Još dvojica neka siđu, ostali natrag u džipove! Hajde!

»Džej Dži, ma kako njegovo prezime bilo, ima jasna uputstva«, pomisli Džo. »Niko od nas ne sme otići živ sa ovog mesta. A u takvom poslu suvišni svedoci nisu poželjni, zato i uklanja nepotrebne ljude. Mišli da je sve gotovo... ali se vara, grdno vara...«

— Ti pređi tamo — reče Džej pokazujući Džou glavom u pravcu Tabasko Pita koji je i dalje sumorno zviždukao, prateći ritam sporim udarcima otvorene desne šake o kamen.

Koraci ljudi nestajali su u daljini. Uskoro će ostati sami. Njih osmoro. Po četvoro na svakoj strani.

»Brzo i tiho«, podseti Džo sebe, lagano se pomerajući prema Pitu. »Brzo i tiho...«

Džej Dži više nije obraćao pažnju na njega, ali ostala trojica jesu. Prokletstvo, ta mala mora da ima negde kristalnu kuglu, kad je sve ovako dobro naslutila!

Zapravo, to nije bila Sumiko. Ona je samo prenela uputstva ninđe... Ali svejedno.

Džo nape mišiće. Nalazio se tamo gde je i trebalo da se nađe po planu. Sve do sada događaji su se odvijali kao u savršeno režiranoj pozorišnoj predstavi.

Devojka se uspravljala, sporim, izazivačkim pokretom ko

ji je istakao svu lepotu njene krehke figure i raskošne obline grudi i kukova. Kao po komandi, svi pogledi skretoše prema njoj.

Ona je gledala Džej Džiju u oči, uklanjajući rukom prame nove kose nošene vetrom. Džo je znao šta će se dogoditi, ali je i najmanji pokret devojke čak i u njemu izazivao uzbude nje. I želju.

Džej Dži obližnu tanke usne.

— Gle, gle! — reče promuklim glasom. — Šta to ovde imamo? Pravu malu lepoticu, a, ljudi?

Sumiko je ćutala. Vetar pri ljubi tanku košulju uz njene grudi, ocrtavajući njihove izazi vačke oblike i napete bradavice. S mnogo napora Džo otrže pogled od tog prizora i počeo da povija kolena, spreman na skok.

Devojka raširi ruke i košulja joj se otvori na grudima.

— Ustani — reče snažnim glasom. — Ustani!

Džo se saže da ščepa oštri, uglasti kamen, ostavljen upravo zbog toga na ovom mestu; krajičkom oka vide kako Tabasko Pit pada na levi lakat, podižući uvis desnu ruku u kojoj blesnu oštrica kratkog, teškog noža.

Sve to, međutim, nije bilo ništa u poređenju sa prizorom ispred njega. Kao da su reči Sumiko čarobna formula za ustajanje iz mrtvih, telo ninđe se uspravi!

Laki pokrivač pade, otkrivajući telo nago do pojasa. Ninđa otvori oči i podiže desnu ruku, sve do tada opruženu niz telo i skrivenu pokrivačem.

Katana blesnu na suncu koje se u tom trenutku probi kroz oblake, kao da i samo želi da vidi šta se to događa na planeti Zemlji...

S prodornim krikom na usnama, Džo zavrtla kamen prema najbližem čoveku s puškom. Nije morao čak ni da žuri; ovaj je odskočio čitav jard unazad i otvorio usta na vrišak, užasnut time što pred sobom ima mrtvacu koji je iznenada oživeo!

Kamen tupo tresnu o kost i taj tresak odbi se od okolnih stena i ostade da lebdi u vazduhu. Ali nije bio usamljen.

Drugi čovek, pogođen nožem Tabasko Pita u grlo, zakrklja i ispusti svoje oružje, stežući šakama predmet koji je doleteo niotkud da mu donese smrt. Oči mu prazno predoše po okolini, usta se otvoriše da ne što kažu, ali je za sve to bilo prekasno.

Sumiko odstupi korak unazad, ali je i to bio pokret sračunat da sa ninđe skrene pažnju poslednjeg naoružanog čoveka. Da li zbog toga, ili zato što je ninda jednostavno bio previše brz, tek on ne uspe čak ni da podigne cev svog oružja prema jednom od ciljeva.

Katana zviznu, prodorno, i pade ukoso na levo rame bespomoćne žrtve. Kao da prolazi kroz vodu, oštrica izbi na drugu stranu trupa, u visini pojasa i povuče se unazad, sejući za sobom sitne kapljice krvi po vazduhu.

Prepolovljeno telo klonu na tle, udovi se još jednom refleksno pomeriše, nalik ribama koje su previše vremena provele na suvom.

Džej Dži je jedini reagovao na pravi način, ali u poređenju sa brzinom jednog pravog ninđe, ta brzina je bila jednostavno smešna.

Ako u sličnim prizorima uopšte može biti nečeg smešnog...

Ruka revolveraša posegnu pod jaknu i tu ostade, ukočena.

Vrh katana blago dodirnu jabučicu na Džej Džijevom grlu. On šumno ispusti vazduh iz pluća, ne usuđujući se da se pomeri.

— Boga mu! — reče slabašnim glasom. — Boga mu!

— Izvuci tu ruku napolje — zapovedi ninda ledenim glasom. Džej Dži trže ruku kao da se opekao.

— Boga mu — procedi još jednom kroz zube. — Đavolski dobar trik... Tvoji ljudi su izvrsni glumci, moram priznati. A Sanders... prokleti lenji kućkin sin!

On prezirivo pljunu u pravcu prepolovljenog trupa oko kojeg se lagano širila lokva krvi.

— On nije kriv — reče ninda vraćajući mač u kaniju za opasačem. — I ti bi se prevario na njegovom mestu.

— Ja? Gluposti!

— Stanje dubokog hipnotičkog transa — objasni Lesli. — Srce udara svega nekoliko puta u minutu, disanje se ne zapaža. Pomalo opasno, jer je neophodna posthipnotička komanda da se iz tog stanja izađe, ali je ovoga puta delovalo, kao što vidiš, Džej Dži.

— Neverovatno — oči revolvera hitro skretoše levo i desno, kao da traži izlaz iz zamke. — Neverovatno! Čoveče, nemoj mi reći da smo i mi bili hipnotisani!

— Vi ne, ali ova dvojica tako jesu. Zato je i njihova gluma bila tako uverljiva. Sumi-

ko — ova dama ovde zove se Sumiko — iz dana u dan postaje sve spretnija sa hipnozom.

Džej Dži odmahnu glavom i rezignirano raširi ruke.

— Dakle?

— Veber.

— Šta?!

— Veber je taj koji me zanimaju, Džej Dži. Sve što znaš o njemu!

— Uh... ovaj, pa to i nije baš mnogo, znaš...

— Samo ti počni — osmehnu se ninda.

— Do đavola, zašto Veber? On je lekar... ili neka vrsta naučnika, šta li... Glavni je Koldvel, čoveče!

— Možda za tebe, ali ne i za mene. Koldvel je šef obezbeđenja u Sotelu?

— Aha... i moj šef. Zapravo, on me je i dovukao među ovo proketo kamenje!

— Kada?

— Tri nedelje — uzdahnu Džej Dži. — Gospode bože, čini mi se kao tri večnosti!

— Ko komanduje jedinicom Nacionalne garde u Sotelu?

— Kapetan Kertis. Ali i on prima naređenja od Koldvela. Ninda se osmehnu.

— Nikada se nisi zapitao od koga Koldvel prima naređenja, zar ne?

— N-n-ne...

— Šteta. Možda bi tada po-
želeo da doznaš nešto više i o
Veberu. Znači li ti nešto ime
Abramson?

— Abramson? Neee...

Gledajući ga pravo u oči, ni-
nda sugestivno klimnu glavom.
Džej Dži ga iznenađeno pogle-
da.

— Govorim istinu — reče
nesigurno. — Časna reč...

— Tvoja časna reč ne вреди
baš mnogo, Džej Dži. Ali ta-
čno je, ti govoriš istinu. Onu
istinu koju ti vidiš, naravno.

Revolveraš se zapanjeno za-
gleda u čoveka pred sobom.

— Znaš da govorim istinu?
Prokletstvo, kako?

— Recimo da sam se rodio
sa ugrađenim detektorom laži
— osmehnu se ninda. — Pozna
ješ odbro Sotelo?

— Tu prokletu vašljivu ru-
pu? Onoliko koliko se može u-
poznati za tri nedelje. Dovo-
ljno, rekao bih... Zašto?

— Kada bi neko pokušao da
se uvuče u rezervat, koji bi
put bio najlakši?

Džej Dži samouvereno od-
mahnu glavom.

— To je nemoguće, čoveče.
Niko ne može u Sotelo bez do-
zvole. Ni iz njega.

Na svom mestu Džo se grle-
no nasmeja. Tabasko Pit saža-
ljivo zavrte glavom.

— Džou je to uspelo — po-
dseti ga ninda.

— Da, ali samo zato što su
neki momci bili đavolski neo-
prezni. Koldvel je preduzeo
sve da se to više ne ponovi.
Sem toga... — on naglo za-
čuta.

— Sem toga?

Džej Dži se blede osmehnu.

— Alarmni uređaji. Koldvel
je nabavio alarmne uređaje i
naredio da se postave na svim
mestima nezgodnim za čuva-
nje. Do večeras će taj posao
biti završen, izgleda.

— Vrlo pričljiv momak —
dobaci poluglasno Tabasko Pit.
— A nikada se to ne bi reklo
po njegovom izgledu!

Džej Dži se okrete njemu i
Džou.

— Ako si ikad igrao poker,
ortak — dobaci — onda znaš
i šta je osećanje da protivnik
u rukama ima karte jače od
tvojih...

— Da, u pravu si — tiho
reče ninda. — U ovoj igri tvo
je karte su preslabe, Džej Dži.

Ovaj proguta pljuvačku, ali
mu je glas bio siguran kada
je ponovo progovorio.

— Ubićeš me?

— Misliš da si zaslužio nešto
drugo?

U oku Džej Džija na trenu-
tak blesnu plamičak, ali za is-

kusnog borca i to je dovoljno upozorenje.

Ruka revolveraša utoču pod jaknu; ruka ninde poseže za drškom katana...

Odsječena glava odskoči od jedne ravne stene i otkotrlja se niz blagu nizbrdicu, sejući za sobom krupne kapi krvi. Oči i usta široko otvoreni, mišići lica još napeti od pokušaja da se preduhitri smrt.

Tabasko Pit isprati pogledom krvavi predmet koji na kraju zastade uz jedan ovek kamen.

— Neka ti ovo bude pouka, Džo — reče, zadovoljno se cereći. — Nikada ne nosi oružje tamo gde ti je potrebna čitava večnost da ga dohvatiš!

»Pravi plaćenici«, pomisli Džo, oprezno izvirući iz zaklona od stena. »Pogledaj ih samo... kao da nikakve brige na svetu nemaju!«

Zaista, ljudi okupljeni oko tri džipa na kamenitoj stazi više su podsećali na opušteno društvo u kampingu, nego na ekipu plaćenih ubica koja je pola sata ranije bila spremna da hladnokrvno izrešeta četvo ro ljudi koje nikada ranije u životu nisu videli.

Jedan je hrkao, oslonivši glavu na volan, druga dvojica su se grohotom smejali nečemu što je pričao treći. Jedno društvo je postrani raspravljalo oko para kockica koje su se kotrljale po ravnom kamenu, drugi su, opet kockanju pretpostavili tihi razgovor zalivan iz flaše koja je išla iz ruke u ruku.

»Oni se ovako veoma dugo neće zapitati šta se dogodilo sa Džej Džijem i onom trojicom i zašto se još ne vraćaju«, mislio je Džo. »Utoliko bolje... imaćemo vremena da izvedemo sve što je taj prokleti ninda zamislio!«

Prokleti ninda...

Džo Crveno Nebo još uvek je izbegavao da i samom sebi prizna šta je prava sadržina koja u njemu izaziva taj što sebe naziva imenom Leslie El-dridž.

Prokleti ninda...

Divljenje, u redu. Taj čovek zaslužuje da mu se dive.

Poštovanje, svakako. I...

Strah.

Strah?

Džo zastade, gnevno kriveći lice. Prokletstvo, još se nije rodio taj koga se Džo Crveno Nebo bojao!

Zastao je, nesvesno stežući u šaci flašu sa benzinom iz čijeg je grlića virila krpica na-

topljena istom zapaljivom tečnošću.

Da, strah!

Nije smeo više da se zavrava. Taj čovek mu je zadavao strah!

Lakoćom s kojom ubija, potpuno mirnog lica. I svim onim gotovo neshvatljivim sposobnostima.

Čovek sa onakvom ranom od metka u grudima po svim zakonima morao bi ležati na odeljenju intenzivne nege, neke dobro opremljene bolnice, a on još ubija udarcima mača, kao da je to najlakša stvar na svetu!

Odmahnuvši glavom, Džo se otrese neugodnih misli. Do đavola, biće vremena za razmišljanje. Kasnije. Sada ima posla.

Još jednom je izvirio iz zaklona i odmerio rastojanje do poslednjeg džipa. Ovo će biti dobro mesto.

Neće morati još dugo da čeka. Eldridž, ninda, uskoro će doći stazom, kao da prkosi svojim protivnicima.

»Svi će gledati samo u mene«, rekao je, »a to je prilika za tebe i Pita, Džo«.

»Toliko si siguran da te ne mogu pogoditi?«, pitao je Džo.

»Mene? Ne, ne mogu. U normalnim okolnostima — ne!«

U normalnim okolnostima...

A šta ako okolnosti ne budu normalne? Kao gore u planini, kada je ninda bio ranjen?

Imao je odgovor i na to. Prokleti ninda.

»To je pitanje zakona verovatnoće, Džo«, rekao je smešeći se. »Račun kaže da ima mnogo više izgleda da me u ovoj planini pregazi tramvaj nego da me u dva uzastopna dana pogodi metak!«

— U redu, u redu — mrm-ljao je Džo, smeštajući se udobnije. — Videćemo...

Znao je da će i bez gledanja osetiti trenutak kada plaćene ubice pored džipova primeće nindu.

Najpre će začutati, svi istovremeno. Onda će se čuti topot čizama po kamenu, zveckanje oružja, poneka prigušena psovka...

Da!

Uspravio se i otvoreno pogledao preko stene, uveren da će to proći neopaženo. U levoj ruci držao je spreman upaljač.

Niko ne gleda u njega. Svi, kao u transu, bulje na suprotnu stranu...

Upaljač škljocnu i plamen zahvati kratki fitilj. Ostavljajući za sobom kratak pramčić dima, flaša polete prema poslednjem džipu.

Prasak stakla odjeknu kao eksplozija u iznenadnoj tišini, za njim siktanje plamena koji se širio po površini poklopca motora. Fasciniran, Džo je zurio u gotovo prozirne plamičke, znajući da će za koji trenutak temperatura biti dovoljno visoka da zapali najpre benzinska isparenja u rezervoaru, a zatim i...

BRUUUM!!!!

Plameni stub diže se dvadesetak stopa uvis, talas zapaljenog benzina pljusnu unaokolo, izazivajući dva ili tri prodorna vriska; suknu crni dim, ali njega trenutak kasnije raznese udarni talas nove eksplozije u času kada je buknuo rezervoar sledećeg vozila.

Za svega nekoliko sekundi mirna scena pretvorila se u plameni pakao iz koga je suklljao plamen i talasi gustog, smrdljivog crnog dima.

I ljudski krici, krici najdubljeg očajanja. Kao dečak Džo je baš tako zamišljao vrisku duša osuđenih na večne muke u paklu.

Jedna bezoblična prilika izlete iz dima i zatetura se po stenama, očajnički mašući nagorelim patrljcima šaka; čitavo lice bilo je crno, sem mesta gde su koža i mišići pukli od vreline, otkrivajući crvenilo ljudskog mesa, a iz jed-

nog od takvih otvora dopiralo je očajničko životinjsko zavijanje.

Džo dohvati pušku naslonjen na kamen i pažljivo nanišani. Siroti đavo, brza smrt je jedino što još može poželeti...

Morao se odmaći čitavih sto tinak jardi uz vetar kako bi svoje čulo mirisa poštedeo smrada čelika, gume, ljudskog mesa i kostiju sve vreme tražeći pogledom drugu dvojicu.

Pit se pojavi iza jedne stene i leno mu mahnu. Oči su mu još gorele od uzbuđenja.

— Kakav prizor, a? — doviknu veselo. — Kao na filmu!

— Ti si srećan — progundā Džo — nemaš nosa. A ja...

— Svtar navike — Pit se osvrte oko sebe. — Nisi video Leslija?

— Ne. Misliš da je...?

— Sigurno. Još je tamo.

— U onom dimu i smradu? Kog đavola traži tamo?

— On ne voli da reskira — sleže Pit ramenima. — Neki od onih možda bi se mogao i izvući. Les će se pobrinuti da se to ne dogodi.

— On voli da ubija, zar ne?

Pit se okrete i pažljivije ga pogleda.

— Voli da ubija? Bojim se da si jako pogrešio, Džo.

— Bojim se da NISAM, pri-
jatelju, iako bih voleo da je-
sam.

— Grešiš, Džo. Voli li mesar
da ubija? Ili, još bolje, voli li
da ubija čovek čiji je posao u-
ništavanje besnih pasa?

— Ne vidim kakve to... Uh,
shvatam!

— Za njega je to posao, Džo.
Možda i nešto više od toga.
zadatak kome je posvetio čitav
svoj život. Ovaj svet je, na ža-
lost, pun besnih pasa. A neki
od njih sada vršljaju po Sote-
lu.

Kao da prisluškuje njihov
razgovor, ninda iznenada izbi
iz gustog oblaka dima koji je
vetar povijao nisko nad ste-
njem. Pogled mu je bio uprt
u nebo.

— Treba da idemo odavde,
Pite — reče kad im je prišao
dovoljno blizu. — Onaj heli-
kopter mogao bi se uskoro po-
novno pojaviti.

— Aha. Vetar će razneti ob-
lake. Dim će se videti sa de-
set milja rastojanja.

Džo se odmače korak u stra-
nu da propusti Leslija, ali o-
vaj zastade pred njim i osme-
hnu mu se.

— Kako ti izgleda? — upi-
ta tiho. — Prljav posao, a?

— Prljav... ali posao koji
se mora obaviti.

— Sasvim tačno. Još si ra-
spoložen za borbu?

— Zar izgledam kao da ni-
sam?

— Ne, ne izgledaš. Kako ti
se dopada zamisao da posta-
neš naša protivavionska arti-
ljerija?

— Hmm... ne bih se nalju-
tio kad bi mi neko gurnuo u
šake protivavionski mitraljez
ako se onaj helikopter ponovo
pojavi, ali kad nema mitralje-
za i moja puška mogla bi do-
bro da posluži.

— S tim sam i računao. Ski
nućemo ceradu sa jednog dži-
pa kako bi mogao lakše da ga-
đaš. Pazi, te ptice je đavolski
teško pogoditi; moraš dobro vo-
diti računa o preticanju i on-
om specifičnom bočnom kreta-
nju koje koristi svaki pilot
kad oseti da je izložen vatri.

— Ko ga vozi, Les? — upi-
ta Tabasko.

— Ti, naravno. Ja Još ni-
sam sposoban za vožnju; želim
da neko vreme pošteditim svo-
ju ranu nepotrebnih napreza-
nja. Sumiko će voziti drugi
džip, a ja ću biti posada.

Klimnuli su glavom i pohi-
tali za njim. U udolini motor
jednog džipa već je tiho preo;
Sumiko je isto onako dobro
kao i ninda procenila da je vre-
me za odlazak sa mesta na ko

je je ukazivala perjanica crnog dima.

Čekajući da Pit svuče ceradu sa njihovog džipa, Džo opazi kako ninda pretura po zagonetnoj vreći od grubog platna izvučenoj odnekud sa zadnjeg sedišta. Do ušiju mu do pre zveckanje metala, ali on uspe da odoli radoznalosti i ne upita šta se to događa.

Još neko tajanstveno oružje, nema sumnje.

Baš čudno kako taj Eldridž izbegava savremeno naoružanje. Prokletstvo, svako pametan zna da je momak sa puškom u rukama, još bolje sa automatskom puškom, u stanju da se odbrani od čitave hord napadača naoružanih hladnim oružjem.

Ili možda nije?

Koliko je ljudi ninda ubio juče i danas? Po cenu jednog jedinog metka u telu?

A svi oni — ili gotovo svi — imali su u šakama najmodernije puške i pištolje!

Zanet takvim mislima, nije zaboravio da iz prilično neudobnog položaja osmatra nebo. Buka motora i zveket metalnih delova džipa po neravnom tlu sprečiće ga da na vreme čuje motor helikoptera, kao prošli put.

Te ptice su đavolski brze, prokletstvo! Kada jednom ug-

leda helikopter, može već biti i prekasno!

Staza se kao beskrajna traka odmotavala pred njima iza svake krivine među stenama. Koliko još ima do puta za Lorzburg?

Morao se nasmejati sam sebi. Ko garantuje da će na pravom putu biti bezbedniji od napada nego na ovoj konjskoj stazi?

— Veberovi ljudi neće se usručavati da napadnu i pred očima svedoka kojih će u ova doba dana svakako biti na putu. Naročito kada znaju da će policija biti na njihovoj strani.

Odmahnuo je glavom. Kako li se tek oseća čovek kome su opasne situacije svakodnevni posao?

Iskosa je bacio pogled na Tabasko Pita. Eto, taj plavokosi, na primer, prijatelj jednog ninde. Koliko se puta ovako vozio, znajući da svaki sledeći trenutak može doneti — smrt?

U džipu ispred njega, ninda proturi ruku i glavu kroz prozor i daje znak rukom.

Poznat znak, još jedan koji njegovu pleme već zaboravlja. »Oprezno, neprijatelj u blizini!«

Insekt se sada spuštao niz lice planine. Ovlaživši usne,

Džo odmeri težinu puške u svojim rukama.

Mora ga pustiti blizu da bi imao siguran pogodak; sto jar di, najviše sto dvadeset... Ne malo, pri ovakvim brzinama. I još iz džipa koji neprekidno poskakuje na nervaninama!

— Možeš li da zaustaviš džip kad nam se približi? — upita promuklo.

— A ne — odmahnu Pit glavom. — Hvala, ortak. Onda smo i mi njemu zgodna meta, zar ne?

— Samo na trenutak, kad kažem »sad«, važi?

— Važi. Gađaj dobro. Džo. Mislim da će ovoga puta i oni biti naoružani.

— Znam. Još malo, Pite...

— O kej!

Napetog pogleda Džo je pratio kako mu se približava svetla tačka. Sada se jasno video i blistavi krug rotora iznad nje.

— Vide nas, kučkini sinovi — procedi kroz zube. — Idu pravo na nas!

— Što pre bude gotovo, utoliko bolje — sleže Tabasko ramenima.

Džo je lagano dizao pušku, tražeći cilj mušicom. Još oko pet stotina jardi...

— SAD, Pite!

Džip se ukopa gotovo u mestu i Džoa zagluši iznenadna

tutnjava motora helikoptera. I oštar praskavi zvuk za koji nije znao šta znači.

Nešto kao grad zadobova po zadnjem sedištu iza njihovih leđa, ali Džo nije imao vremena za to. Cilj mu je bio na nišanu!

Pritisnuo je okidač i žurno pomerio cev sledeći pticu koja projuri nad njima na visini od stotinak stopa. Drugi metak, treći!

— Prokleti kučkin sin, prokleti! — zaurla gnevno.

Pored njega, Tabasko Pit se grohotom nasmeja.

— Oh, gledaj sada! — vikao je kao na utakmici. — Gledaj, do đavola!

Već na drugoj strani, nad bregom, helikopter počeo da se propinje, nekontrolisano se tresući. Motor iznenada začuta i do Džoovih ušiju dopre suvi zvuk lomljenja metala.

Kao divlja patka pogođena oblačićem sačme, čelična ptica na trenutak zastade u vazduhu, a onda poput kamena polete naniže.

Pad nije trajao dugo, svega dve ili tri sekunde, ali se to Džou činilo kao prava večnost. Siluete helikoptera nestade iza vrha brda, ali trenutak kasnije na istom mestu se u nebo diže plameni stub, praćen potmulom eksplozijom.

— Boga mu — prostenja Džo trijumfalno kroz stisnuto grlo. — Izgleda da sam ga ipak po godio!

— Nisi.

— Nisam? Ali...

— Pogledaj napred — zace-reka se Pit. — Tamo je pravi krivac za novu katastrofu Ve-berovih ljudi.

U džipu ispred njih, ninda se povlačio natrag kroz otvor ko zna kada načinjen u cera-di.

— On? Ali... kako?

— Vrlo prosto. Pod uslov-om da imaš dobro oko i pre-ciznu ruku. Nisi video kako je maločas iz one njegove ča-robne vreće izvukao dve kug-le spojene lancem?

— Ne. Kugle... Hmm... o-motale su se oko rotora, a?

— Tačno. Rotor je namotao lanac, dok su kugle za to vre-me udarale po krilcima i lomi-le ih. Vrlo efikasan trik... i-ako sam ja još uvek za dobre stare protivavionske mitralje-ze!

*
* *

— Sotelo — jednostavno re-če Džo pokazujući u dolinu u koju su se uvlačile, večernje senke, iako su vrhunci plani-

na bili još jarko osvetljeni. — Sad valjda shvatate zbog čega je tako teško i ući i izaći iz rezervata. Beli čovek — doda-de sa gorčinom — koji je pre skoro stotinu godina tražio me sto za buntovne Apače znao je svoj posao...

Ninda samo klimnu glavom, jer ono što je video samo je potvrđivalo sliku stečenu pro-učavanjem vojne sekcije ovog dela Arizone, ali zato Tabasko Pit tiho zviznu.

— Kao stvoreno za koncen-tracioni logor — progunda. — Džo, kada ostanete bez love, prodajte dolinu Pinoču ili ne kom sličnom njemu; to se mno-go više isplati nego gajiti ku-kuruz po ovom kamenju!

Jedan jedini put provlačio se kroz klanac u dolinu koja se potom širila, nalik kotlu st-rmih ivica. Odvažan planinar sa dobrom opremom uspeo bi se bez većih problema, ako ga ne bi zaustavili stražari ras-poređeni po »orlovskim gnezdi-ma« na grebenima okolnih br-da.

— Imaju i reflektore? — u-pita Pit, pokazujući jedno od takvih gnezda, kao prilepljeno za kameni zid na drugoj stra-ni doline.

— I mitraljeze. A sada i alar-mne uređaje, ako je istina o-

no što je rekao onaj belac jutros.

— Moramo pretpostaviti najnepovoljniju moguću situaciju — tiho reče Sumiko. — Zar ne, Les?

— Da, teorija igara. Mora se pretpostaviti najjači mogući potez protivnika. Nešto što tvoje pleme instinktivno zna stotinama godina, Džo. Reci mi, gde su smešteni Veberovi ljudi.

— Oni koji su u samom naselju koriste zgradu motela. Oдавде se lepo vidi. Parking je pun kola; da se i on nije razboleo. Flaerti, vlasnik benzinske pumpe, obogatio bi se za mesec dana.

— I Veber je tamo?

— A ne. Za njega je podignuta ona kućica desno od rampe koja zatvara ulaz u dolinu, vidiš li? Zapravo, vidi se samo krov, jer je okružena visokim zidom. On od početka tu ima alarmne uređaje, a čak ni njegovi ljudi ne mogu slobodno ulaziti i izlaziti.

— Hm, prava tvrđava. Nacionalna garda je u šatorima, sa druge strane rampe?

— Tačno. Oni ne zalaze u dolinu, već samo patroliraju unaokolo i daju stražu na rampi i »orlovskim gnezdima« unaokolo.

— Logično — promrmlja Pit,

— Oni ne smeju doznati šta se stvarno zbiva u Sotelu.

— Kuda si ti izašao, Džo? — upita ninda.

Indijanac se osmehn timeru.

— Moja porodica čuva jednu tajnu od prvih dana doseljavanja na ovo prokletomesto; to je tajna drugog izlaza iz doline Sotelo. Sa ovog mesta se taj prolaz ne može videti.

— Neka pećina?

— Ne, ovde pećina nema — odmahnu Džo glavom. — Jedan od mojih predaka dugo je tragao za izlazom, sve dok nije naišao na ispupčenja i udubljenja u litici koja su gradila neku vrstu nepravilno raspoređenih stepenika. Neka od njih trebalo je tokom godina neupadljivo popravljati i samo su ratnici iz moje porodice dobijali takav zadatak. Ja sam poslednji koji zna tu tajnu.

— Pogrešio si — prekorno reče Pit. — Da si poveo još jednog i da ste se potom razdvojili, poteri bi bio otežan po saob, a vaši izgledi bar udvostručeni.

— Ja sam samo rekao da izlaz postoji — osmehn timeru se Indijanac — ne i da je bezopasan. Svi znaju da se negde može izaći iz doline; ali isto tako znaju da je takav poduhvat

šetnja po ivici već iskopanog groba.

Pit i Sumiko se zgledaše i plavokosi džin se neodlučno počeša po glavi.

— Ponećemo uže, Pite — reče devojka. — I klinove. Neće biti tako teško kao što ti se sada čini...

— Šta to, do đavola?

— Silazak u dolinu.

— Ja treba da siđem u dolinu? Niz ovu liticu! Ili Džovo indijansko stepenište? Ni slučajno!

— Vrlo dobro. Onda ja idem sama.

Pit dobaci očajnički pogled nindi, ali je ovaj proučavao dolinu, upijajući u memoriju položaj svake od stotinak niskih zgrada razbacanih sa jedne i druge strane puta koji je vijugao tamo i amo da bi se iznenada završio na drugom kraju.

— Da si malo razmislio, Pite — reče Sumiko — i sam bi došao do takvog zaključka. Lesli još ne sme da se izlaže takvim naporima, na Džoa će pucati prvi koji ga ugleda u dolini. Preostali smo samo ti i ja. Ili samo ja, ako ti ne ideš.

— Les?

Ninda se okrete.

— Tako stoje stvari, Pite. Potrebni su mi dokazi: fotogra

fije, izjave svedoka, eventualno i laboratorijski nalazi ako uspeš da prodreš u Veberovu tvrđavu, ali nemoj na tome insistirati. Garfild nešto mora imati za početak svoje akcije, a kasnije će stvar već ići sama od sebe. Za dan ili dva i ja ću moći da siđem u dolinu.

— U redu, ali zašto onda ide Sumiko; sve to mogu da učinim i sam, zar ne?

— Grešiš. Kad jednom budete dole, kome će ljudi pre verovati: devojci ljupkog lica i malo kosih očiju ili grmalju koji je, uz to, još i belac?

— Džo će me uputiti na prave ljude, do đavola!

Indijanac odmahnu glavom, gorko se smešeći.

— Koje prave ljude, Pite? Dole je svega njih nekoliko sposobnih da misle, govore i kreću se kao ljudi, a od svih njih tu su dvojica kojima bih smeo da verujem. Ne, ko siđe dole moraće da radi potpuno sam!

Pit zausti da još nešto progovori, a onda mu se usne raširiše u osmeh i on sleže ramenima.

— Trebalo je odmah da znam da mi nikakvi izgovori neće pomoći — reče. — Kad po lazimo?

— Kad se smrači i stražari počnu da dremaju. Džō će vas odvesti do mesta gde se može sići u dolinu, pokazati vam put, a zatim se vratiti ovamo.

— A ti?

— Neću sedeti. Načiniću di verziju kako bih skrenuo pažnju stražara na drugu stranu, prema rampi.

— Kako?

— Već ćete doznati na vreme — zagonetno se osmehnu Lesli. — Bolje da počnete pripreme dok se još vidi. Sumiko, nikakvih klinova, ali užad možete poneti. Džej Dži je po menuo nove alarmne uređaje, morate biti savršeno tihi.

Poslednje dnevno svetlo iskoristili su da se što bolje pripreme za noćasnje akcije, ali je bilo i vremena za nekoliko novih šala Tabasko Pita, neko liko dodatnih obaveštenja od Džoa Crvenog Neba i dva ili tri hitra poljupca koje su razmenili Lesli i Sumiko.

Ništa više...

Nindā ne sme da voli i ne sme da ima prijatelje. Lesli Eldridž prekršio je ipak stroga pravila ninducia i još nije dnom se zbog toga nije pokazao.

Bez obzira na strah koji će ove noći osetiti za devojkicu koju voli i svog najboljeg prijatelja.

Još jedan čvrst stisak ruke i njih troje izgubiše se u tami, šunajući se kao senke. Čak je i Pit, rođen i odrastao na asfaltu San Franciska, postao spretniji u veranju po stenama, sportu za divokoze, kako je to nazivao u trenucima ogorčenja okolinom.

Nindā ostade sam. U tami.

Noć je vreme nindī i, on nije želeo da ovu provede u mirovanju, iako je to zahtevalo stanje njegove nimalo naivne rane. Uostalom, ove noći, za promenu, on ima lakši deo posla; biće to prava dečja igra u poređenju sa onim što čeka Sumiko i Tabaska.

Hitrim i preciznim pokretima, nastojeći da što manje povređeni deo tela, on navuče tradicionalni kostim nindē od guste crne svile i navuče na glavu kapuljaču sa uskim prorezom za oči. Njegovi kapci bili su premazani tamnom smesom specijalnog sastava; ne jednom se dogodilo da čovek u mraku gotovo dodirne skrivenog nindū, a da ne primeti da je neko tu i prati svaki njegov korak...

Širok kožni opasač pod kojim se, kao i pod kostimom, krije mnoštvo sitnih i smrtonosnih predmeta. Katana u koricama postavljenim ukoso preko leđa, ali ovoga puta tako

da drška štrči nad jednim ramenom. Nije očekivao da će mu njegov verni mač ove noći biti potreban, ali ako dođe do gužve moraće da štedi desnu stranu tela.

Njemu je to, zapravo bilo svejedno; ninđe dugim i upornim vežbanjem postižu istu snagu i spretnost obe svoje ruke. Katana u levici nije ništa manje opasan od katane u desnici.

»Da, sine moj«, rekao je sensei Tanaka jednom, još na početku obuke za nindžu, »ti sada imaš dve ruke. Koliko ćeš ih imati sutra? Samo jednu? Ili nijednu? Ako ti je sudbina namenila da postaneš nindža, onda moraš biti nindža do poslednjeg daha i poslednje kap krvi; moraš umeti da seješ smrt oko sebe čak i u trenutku kada tvoji protivnici pomisle da si potpuno bezopasan!«.

Krenuo je čim je završio pripreme. Plan za noćasnju akciju bio je dosta jednostavan i nije zahtevao previše razmišljanja i priprema, u čemu se zapravo sastoji i jedan od najkrupnijih prednosti nindže u borbi. Za njihov nepoznatih situacija gotovo da nema; analizirajući unapred svog protivnika i način njegovog borenja, oni su predvideli odgova-

rajući potez na svaki potez su parnika.

Nešto slično jutros se dogodilo; čitava mala predstava bila je pripremljena za Džej Džija i njegove ljude zahvaljujući nindži i njegovom iskustvu.

Sve to sada neće biti potrebno. On želi samo da obiđe bližu okolinu Veberove kuće okružene zidom i proveri kako je obezbeđena. Jednog od ovih dana moraće silom da prođe u nju, osećao je, a tada će svaki delić saznanja stečen ove noći možda predstavljati razliku između života i smrti.

Abramson — Veber nije protivnik za potcenjivanje. Pre svega, naučnici zaposleni u svakom od istraživačkih centara prošli su višestruku proveru svih mogućih obaveštajnih i kontraobaveštajnih službi; rutinske kontrole vrše se neprekidno, i to od strane sposobnih operativaca.

Čovek koji uspe da ih zavarava, čak zametne svoj trag, poturi drugo mrtvo telo umešto svoga i osigura za sebe uslugu izvrsnog plastičnog hirurga kako bi potpuno izmenio lik, protivnik je dostojan poštovanja. Utoliko pre što sve te mere predostrožnosti staju užasno mnogo na tržištu zločina; onaj ko je spreman da ih plati svakako očekuje da se ta

krupna investicija uskoro isplati.

Na koji način?

Osobina nindži je da, poput računara, odbacuju probleme za čije rešavanje nemaju dovoljno početnih, ulaznih podataka. Nindže, međutim, imaju nešto što nijedan računar nikada neće imati.

Intuiciju...

Bekstvo iz laboratorije sa kulturem virusa ključna je stvar u čitavoj priči, osećao je Lesli, bez obzira što poznate činjenice nisu dopuštale takav zaključak. Neobična bolest ljuđi u Sotelu mogla bi imati i sasvim drugi uzrok.

Ali je Abramson — Veber bio karika koja je povezivala te dve stvari. Jaka karika, ali ipak karika koja se može slomiti pravim udarcem.

Osmehnuvši se pod svojom maskom, nindža podesi radio-prijemnik u dobro skrivenom džipu na snimanje svih poruka koje bi u međuvremenu mogle stići od Pita i Sumiko. Proći će sati pre nego što se Džo vrati do ovog mesta, sasvim dovoljno vremena da i on izvrši ono što je planirao.

Još jednom je pogledao prema reflektorima koji su svojim svetlima stvarali blistavi oreol oko doline. Ne, to nije bila dolina svetaca.

Paklena dolina, taj naziv bi joj mnogo više odgovarao.

Ili... grad ukletih...

*

* *

Dno doline, i pored nekoliko sada brižljivo kaptiranih izvora, bilo je isto onako suvo kao i brda koja su je okruživala. Suvo i neravno, ponegde čak nalik površini Meseca.

Svaka neravnina na tlu, pa čak i ona najmanja, bacala je duge tamne senke pod kosim zracima reflektora, dajući tako nindži priliku da bez većeg napora, ne trošeći mnogo energije, dosta brzo pređe put od ivice doline do rampe koja je stvarala prepreku na uskom asfaltnom drumu.

Dva vojnika u uniformama Nacionalne garde šetkala su okrećući leđa reflektorima i poluglasno razgovarali. Tipično za stražare u mirno doba.

Međutim, nove automatske puške nisu im bile na rame, već u rukama, spremne na paljbu. I često su, čak veoma često bacali poglede u tamu, stežući čvršće oružje.

»Na oprezu su«, pomisli nindža koristeći trenutak dok su obojica gledali na drugu stranu da pređe još desetak jar-

di u pravcu rampe. »Ili su upozoreni na mogućnost napada, ili su jednostavno čuli šta se dogodilo sa poterom koja je ostala u planini...«

Šmugnuvši u zaklon peščanog brežuljka, nanetog vetrom duž nešto izdignute bočne ivice puta, on nastavi svoje nečujno napredovanje, stapajući se sa senkama.

Pojedine reči već su razgovetno dopirale do njega. Još samo nekoliko stopa.

Sada ih je čuo sasvim dobro, čak razaznavao i ko govori. Jedan mlad, skoro dečakčki glas, to će biti onaj vitki, srednjeg rasta. Drugi je zreo čovek, sa opasacem napetim na sve izraženijem trbuhu.

— Ne znam, ne znam...

Mladić... Govori tonom čoveka koga ubeđuju da učini nešto što mu se ne dopada...

— Ne budi šašav, Slim! — smireni glas onog starijeg. — Kad god sam gurao nos u ono što me se ne tiče, loše sam prolazio. Gledaj svoja posla, to ti je moj savet. Ovo ne može dugo trajati, znaš.

— Misliš?

— Siguran sam. Ti ljudi тамо u rezervatu znaju šta rade, veruj mi.

— Ja nisam baš sasvim siguran...

— Zbog čega? Onih glupih priča o pokolju u planini? Lakoveran si, dečko. Ako je neki vašljivi Indijanac i uspeo da se probije iz rezervata — u šta sumnjam — sada je već u Meksiku. Ili mu negde u planini kojoti razvlače kosti.

— Deming je video kamion. Kleo mi se da se krv slivala niz stranice — tvrdoglavo je nastavljao mladić. — A onda zašto još nema Dženkinsa? I onog galamdžije Mek Gilikudija?

— Ko kaže da ih nema, do đavola? Možda su jednostavno našli bolji posao!

— Bolji? Znaš isto kao i ja da Koldvel plaća bolje od sva kog drugog poslodavca u Arizoni, Met! Gde još pripadnici Nacionalne garde dobijaju bonus za ono što im je uobičajeni posao? Hajde, kaži!

— To nema veze. Koldvel nas časti za dobro obavljen posao. A kad smo već kod toga, zaboravljaš da ćemo ostati bez te love ako političari počnu da njuškaju oko Sotela. Kladim se da bi taj tvoj senator Garfield utvrdio kako je nagrađivao pripadnika Nacionalne garde protivzakonito!

— I jeste protivzakonito. Garfield je pošten čovek, Met. Moj stariji brat bio je u njegovoj jedinici u Vijetnamu.

Kaže da se pravi čovek prepoznaje tek kada olovo počne da ti zviždi oko ušiju, a Garfild je i tada bio jedan od najboljih!

— Može biti, ali je posle to ga otišao u političare, sinko. Poštenih u politici nema otako su ubili Linkolna, pazi šta sam ti rekao!

Nekoliko trenutaka tišine, ko je ninda iskoristi da analizira podatke dobijene u kratkom dijalogu.

Stvar oko Sotela smrdela je sve više i poštenu momci u je dinici Nacionalne garde, poput ovoga ovde, počinjali su da gundaju.

Da li je Veber svestan toga?

Verovatno jeste. Tip obdaren natprosečnim lukavstvom neće prevideti tako očigledan gambit kao što je poturanje jednog ili više doušnika među vojnike.

Takav razvoj događaja mogao bi postati veoma opasan po stanovnike Sotela. U trenutku kada shvati da će njegova prljava igra biti otkrivena, Veber neće oklevati da preduzme radikalne mere kako bi se oslobodio neugodnih svedoka.

Masovno ubijanje? Kako?

Streljanje je previše bučno i previše upadljivo. A onda, tu su i deca. Čak i najokoreli-

ji tipovi među Koldvelovim ljudima mogli bi odbiti da izvrše takvo naređenje.

Šta onda? Otrov?

»Otrov ili nešto slično«, zaključuje ninda sa sigurnošću. Na učnik kalibra Abramsona — Vebera sigurno poznaje masu sredstava koja ubijaju brzo i lako. Nekoliko grama praha bez ukusa i mirisa u lokalni vodovod i — gotovo!

— Tako ti je to, mali — reče stariji stražar posle izvesnog vremena. — Razmisli o ovome što ti rekoh... Idem malo da obiđem put, prokleti Koldvel može naići, a znaš šta će se dogoditi ako vidi da brbljamo!

Teški koraci postepeno su se udaljavali. Mladić ostade na mestu, premeštajući se s noge na nogu.

Ninda otpuza dalje duž ivice puta. Rampa je bila samo desetak jardi dalje, ali su se tačno na njoj ukrštali snažni zraci reflektora sa obeju strana puta.

Postoji bar stotinu trikova da se pažnja stražara privuče na drugu stranu kako bi se neopaženo moglo ući u zaštićeni prostor. Od tih stotinu, ninde su, tokom svoje nekoliko vekova duge istorije, izmislili bar devedeset devet...

Ovoga puta stvar neće biti čak ni naročito komplikovana, jer je ninda bila potrebna gužva i zbrka na ovoj strani doline kako bi Pit i Sumiko neopaženo prošli na drugoj.

Prsti u tamnim rukavicama napipaše izbočinu u kamenitom tlu. Neko je iskopao plitak jarak i žurno provukao kroz njega kablove za napajanje reflektora, a zatim samo nagrunuo zemlju i prašinu preko njih.

Zatvorenih očiju, kako bi se što bolje koncentrisao na dodir, ninda počeo da struže izolaciju sa kabla vrhom dugog bodeža. Kada je završio, minut docnije, metal provodnika prekrivao je samo sasvim tanki sloj gume koji će pući pri prvom neopreznom pokretu.

Sada drugi kabl, odmah pored prvog. Osluškujući pokrete stražara u blizini, ninda po novi postupak, a onda oprezno približi kablove jedan drugom i spoji ih, omotavajući oko njih kraj tankog užeta od crne svile izvučenog ispod koštima.

Povukao se unazad desetak jardi i još jednom oslušnuo. Ni sluh, a ni haragei, to neobično predosećanje opasnosti koji je kod ninde razvijeno do gotovo neshvatljivih granica,

nisu upozoravali da se nešto izmenilo u okolnom prostoru.

Sklapajući ponovo oči, ninda snažno povuče kraj užeta koji mu je ostao u ruci.

Prasak, blesak električnog pražnjenja koji je mrežnjača za-beležila čak i kroz spuštene kapke. Čitav niz reflektora oko ulaza u dolinu se iznenada ugasi dok se kroz vazduh širio jak miris sagorele gume.

Osluškujući kako mladić tiho psuje nekoliko koraka dalje, ninda se uspravi i onim karakterističnim mačjim korakom prođe na samo jard ili dva od njega i lako preskoči rampu.

Potrčao je čim je odmakao dovoljno daleko od mladića; koristeći difuznu svetlost udaljenih reflektora s lakoćom je zaobilazio prepreke, napredujući nečujno poput senke.

Prepreke nisu bile problem i ovaj put mogao bi preći i dvostruko brže kad ne bi morao da štedi snagu, načetu opasnom ranom u grudima.

Ove noći, znao je, energija će mu još biti potrebna. Možda su Veberovi ljudi efikasniji nego što je očekivao. Možda će uspeti da otklone kvar pre nego što on ponovo izađe iz doline. To znači da ipak mora pohitati.

Niska svjetiljki postavljenih pri vrhu zida Veberove kuće i dalje je osvetljavala prostor oko ružne građevine. Ma koliko sve instalacije u dolini bile urađene na brzinu, neko se na vreme setio da razdvoji linije za napajanje kako kvar na jednom mestu sistema ne bi pogasio sve sijalice u dolini.

Klizeći po ivici osvetljenog prostora ninda načini polukrug i nađe se na zadnjoj strani zida. Duboko dišući, vraćajući svom organizmu kiseonik utrošen za trčanje, on oslušnu.

Glasovi oko rampe, mlazevi bele svetlosti džepnih lampi. Da, Veberovi ljudi radili su brzo. Uskoro će mesto kratkog spoja biti otkriveno.

Ne, on ipak ne sme žuriti, po cenu da silom probije sebi put iz doline...

Pogled mu je klizio duž zida nalik radarskom snopu, do tičući svaki kvadratni inč površine.

Nema televizijskih kamera, to je dobro... Ali su po gornjoj ivici zida poređani senzori koji će upozoriti da neko pokušava da uđe u Veberovo svetište.

Gornja ivica, dakle...

Pod maskom, usne ninde razvukoše se u osmeh. Onaj koji je gradio zid imao je nešto

od osobina nojeva u svojoj psihologiji.

I samo pominjanje reči »zid« izaziva kod čoveka osećanje sigurnosti, zaštićenosti. I noj koji pred opasnošću zariva glavu u pesak verovatno oseća nešto slično.

Ulazna vrata i gornja ivica zida dobro su zaštićeni, ali je ninda bio spreman da se kladiti kako nikome nije palo na pamet da se obezbedi i od napadača koji će pokušati da prodru KROZ zid.

KROZ zid? Gluposti!

Da, tako bi reagovao svaki graditelj kada bi mu neko, bar izdaleka pomenuo takvu mogućnost.

U stvari, to i nije čudno. Malo je graditelja na ovoj planeti koji računaju s mogućnošću da bi njihov zid jednog dana mogao poslužiti i kao zaštita od jednog ninde...

Kroz zid se, dakle, moglo proći. To je bilo ono zbog čega je i došao ovamo.

A sada...

Njegova desna ruka, po navici, pođe naviše, da dohvati dršku mača pričvršćenog na leđima. Zaustavio je taj pokret pre nego što je osetio bol u rani i posegnuo sada levom rukom.

Kao i uvek, drška katana bila je topla u njegovoj šaci i

on oseti kako elektricitet iz ple menitog čelika prelazi u njego vo telo, bockajući kao stotinu sitnih iglica.

Katana je bio željan borbe, kontakta sa ljudskim telom, mišićima, kostima.

Sa krvlju...

Reflektori blesnuše oko rampe i grupica ljudi instinktivno im okrete leđa, štiteći oči podignutim rukama.

Ninđa hladnokrvno izađe iz svog zaklona. Čak i da gledaju u njega, ne bi ga videli još nekoliko dugih sekundi, pre nego što oko savlada poremećaje nastale od iznenadne jake svetlosti.

Još pet koraka do najbližeg čoveka. Ninđa ih izbroja pogledom.

Dvojica sa alatom u rukama pored kabla koji je do maločas bio prekinut. Dva poznata stražara i još jedan čovek u uniformi sa oficirskim oznakama na kragni košulje.

Od njih pet jedan sigurno nije zasluživao smrt. Mladić po imenu Slim. Verovatno ni ostala četvorica. Sa izuzetkom oficira, možda.

Katana je bio i dalje u nje govovj levoj šaci, ali je sada

miroljubivo ćutao u koricama. Uostalom, u ruci ninđe i najnaivniji predmet može postati smrtonosno oružje.

Jedan od dvojice električara se okrete, štiteći oči rukama. Ako je nešto uopšte i video, mogla je to biti samo mračna senka koja je iznenada pala na njega.

Lak udarac koricama mača u slepoočnicu, odmah za njim drugi, namenjen sledećem čoveku.

Slim, onaj mladić u uniformi imao je najoštrija čula; trećući, zureći kroz gotovo spuštene trepavice, on se okrete pokušavajući da otkrije šta se to događa iza njihovih leđa.

Kao prut kojim se šibaju ne mirna deca, korice mača fijuknuše kroz vazduh. Tako se taj udarac zapravo i zove u ninđu cuu, »igra pruta« i njegov cilj je da u što kraćem vremenu pogodi što više protivnika koji stoje jedan pored drugog. Prva mala vežba iz ekonomije pokreta, rečima savremene nauke.

Tri udarca, tri tupa pada na tle. Ninđa se osvrte oko sebe, osluškajući.

Motor. Automobil gonjen neraznom rukom čoveka kome se žuri.

Neko je dolazio iz naselja da proveriti zbog čega su reflektori

ri na ulazu maločas prestali da osvetljavaju prostor.

Bez žurbe, ninda pređe prostor na kojem će se kola zaustaviti pred spuštеном rampom. Zaklona među neravninama bilo je i levo i desno, ali on odabra onu stranu na koju će izaći vozač ako bude želio da podigne motku rampe i otvori sebi put.

Blesku reflektora pridruži se na trenutak dvostruki snop farova koji skliznu preko ninde opruženog u senci neravnine za koju bi se svako zakleo da ne može pružiti zaklon čak ni prerijskom kuniću.

Ninda nije mogao da podigne glavu kako se ne bi odao, ali mu je i sluh govorio da stižu jaka i skupa kola o kojima njihov vlasnik ne vodi mnogo računa.

Čovek naviknut da automobile menja kao cipele, ali i čovek koji je u ovo doba noći budan i obilazi straže...

Neko od važnijih u Veberovoj ekipi, dakle, ali ipak ne toliko važan da bi sada spavao u svom krevetu.

Protest motora zbog naglo oduzetog gasa, škripa kočnica, smrad guma od trenja po asfaltu posutom prašinom. Veliki sivi »bjunik« zastade gotovo do dirujućim prednjim delom motku rampe.

Vrata se otvoriše, ali vozač ne izađe. Do ušiju ninde dopire poluglasna psovka i zveket motora o metal.

Čovek u kolima bio je oprezan i spreman na sve. Sa metkom ubačenim u cev svog pištolja.

Da li će sada izaći? Ninda u svom zaklonu nape mišice, spreman da mu se kao puma baci na leđa čim priđe rampi.

Ne...

— Kejsi — reče glasno čovek u kolima. — Brendon ovde... Nešto se dogodilo na rampi... Da, na ulazu, do đavola, tamo gde maločas reflektori nisu radili... Tu su, na zemlji... Sva petorica... Otkud znam, do đavola kad nisam još ni izašao iz kola!

Držao je slušalicu radio-telefonu pritisku uz uho, tako da je do ninde tek ponekad dopirao glas sagovornika na drugoj strani.

— U redu — završi čovek. — U redu, kažem, pogledaću... Pogledaću, a ti pošalji još nekog... Ne znam, dvojicu, ili trojicu... U redu, gotovo!

Nešto hladno, vrlo hladno, dotače mu vrat iznad okovratnika košulje i čovek se ukruti. Taj predmet... ne samo da je hladan, već je i đavolski oštar. Vrh noža, ili...

— Baci pištolj — reče neko tiho iza njega, nekako čudo pri gušenim glasom.

Oružje lupi o pod kola.

— Fino. A sada pozovi ponovo tvog ortaka Kejsija i pričaj mu šta se događa s tobom.

Čovek bučno proguta pljuvačku i oprezno se pomeri, pružajući ruku prema tasteru poziva. Melodični zvuk odjeknu u mrtvoj tišini i čovek dohvati slušalicu.

— Brendon... još jednom — proštenja. — Kejsi... neko me drži u šahu...

Ovoga puta sasvim blizu, nnda je jasno čuo glas nevidljivog Kejsija.

— Šta?! Šta to, do đavola, znači, Brendone?

— Znači... da je iza mene i drži mi vrh noža pritisnut na vrat, eto šta znači!

Nekoliko trenutaka tišine. Kejsi je slučajno ili namerno otpustio taster na svojoj slušalici, tako da nikakav signal ni je stizao radio-talasima.

— Šta hoće od tebe? — javi se Kejsi izneada. — Vidiš li ko je?

— Ne znam... Ne vidim... Prokletstvo, prišunjabo mi se s leđa i uopšte ga nisam čuo!

— I dopušta ti da zoveš? — zapanjenost u Kejsijevom glasu.

— Da... ovaj... rekao mi je da prenosim sve što mi se događa...

Ponovo tišina. Nnda oseti oštar miris znoja koji se u krupnim kapima slivao niz lice i vrat čoveka u kolima.

— Čuj, Brendone... zadrži ga što više možeš... Do đavola, da je hteo da te ubije, mogao je to odmah učiniti... Želi informacije ništa više! Pričaj mu sve što ti padne na pamet, a Vini i Kurt već su krenuli da ti pomognu. U redu...

Ramena čoveka zatresoše se. Od jecaja... ili od gorkog smeha?

— Kejsi, mislim da je ovo prilika da ti kažem koliko si glup... Momak iza mene, rekoh ti. Čuo je svaku reč koju si izgovorio. Prokletstvo, biću mrtav pre nego što ta dva klipana sednu u kola!

— Možda i ne — reče nnda. — Reci Kejsiju da imam jednu poruku za njega.

— Kejsi? On ima poruku za tebe...

— Reci mu da Veberova igra neće još dugo trajati — zapovedi nnda — da su mu Garfildovi ljudi na tragu i da je samo pitanje vremena kada će biti formirana senatska komisija da ispita događaje u Sotelu... Reci da će sva zlodela izaći na videlo i da će proći

mного bolje ako bude sarađivao...

Poslušno, kao automat, čovek ponovi nindine reči, sve nesigurnijim glasom.

— A ti njemu reci neka se nosi u pakao! — odjeknu u slušalici. — To je sve?

— Nije — reče ninda. — Pre nesi Kejsiju da je budala, Brendone. Neka malo pronjuška oko Veberove kuće; shvatiće da je on sebi već obezbedio odstupnicu, a sve njih će ostaviti u dolini da ispaštaju za njegove grehe.

Hitac nasumce izbačen, ali će svakako imati nekog efekta. Od časa kada ljudi iz protivničkog tabora počnu da sumnjaju jedan u drugog, posao je upola gotov. S malo sreće, tipovi kao što je ovaj Kejsi, ili Koldvel, već po prirodi nepoverljivi, od sada će najveći deo svoje energije trošiti na sumnje o Veberovim stvarnim namerama.

A to će olakšati posao Pitu i Sumiko... možda...

— U redu — reče čovek drhtavim glasom i prenese poruku. — sad isključi radio-telefon i izvuci ključeve motora iz brave.

Oprezno se naginjući unapred, Brendon se odvoji od preteće oštrice bodeža koja mu je dodirivala vrat. Ruka mu

se tresla dok je izvlačio ključeve, toliko tresla da ih je ispuštio na pod.

Izveo je to veoma uverljivo, možda zato što je osećao iskreni strah...

Lesli sačeka da Brendon šće pa dršku pištolja i hitro se okrete sa trijumfalnim krikom na usnama, uveren da je uspeo da prevari čoveka iza sebe.

Sačekao je još delić sekunde duže, dajući Brendonovim očima vremena da shvate šta vide...

Kao i obično, ruka je kasnila za okom i Brendon vrisnu od straha pre nego što je mogao pritisnuti obarač pištolja.

Bodež se sjuri u usta otvore na na krik straha i iznenađenja. Silina udarca potrese čitavo telo, ali je ugao prodiranja oštrice bio dobro proračunat. Umesto da ono padne na sedište, ninda povuče mrtvo telo prema sebi i oslobodi bodež tek kada ono ispade kroz otvorena vrata na asfalt.

Obrisavši nož o Brendonovu odeću, on ga vrati u skrovište ispod kostima i već načini korak u pravcu tame iza osvetlje nog pojasa, kad ga zaustavi iz nenadna pomisao.

Ona petorica tamo spavaće još dugo. Ima sasvim dovoljno vremena da dočeka i dvojicu

koje Kejsi šalje da pomognu Brendonu...

Kao i uvek kod nindī, reakcija je munjevitom brzinom sle dila varijantu izdvojenju kao najpovoljniju od nekoliko koje ponudi mašta ninde i Lesli uskoči u kola preko mrtvog tela.

Ključevi se obrtoše u bravi i kola jurnuše unazad, na trenutak siđoše s asfalta i odmah se ponovo vratiše na njega, okrenuta u smeru naselja. S nogom na papuči gasa, ninda je iskoristio prav deo puta da za kratko vreme postigne brzinu gotovo sedamdeset milja na čas.

Farovi kola koja su mu dolazila u susret zaplesashe po putu i neravnom tlu desno i levo od njega. Vini i Kurt, Kejsijevi ljudi, stizali su u pomoć Brendonu.

»Sada već i oni vide mene«, pomisli ninda, proveravajući stabilnost kola pri trenutnoj brzini. »Pitaju se šta se dogodilo, ali neće imati vremena da dođu do bilo kakvog pame tnog zaključka, a već ćemo se susresti. A tada...«

U ovoj varijanti sve je bilo veoma jednostavno. Odlučiće hladnokrvnost i bolji nervi.

Ponovo prav deo puta i ninda malo smanji brzinu kako bi oboja kola u istom trenu-

tku izbila na obe strane te deonice.

Da!

Laki pokret volana ulevo i dva zahuktala vozila jurnuše direktno jedno na drugo, gutajući međusobno rastojanje.

Vozač onih drugih kola ima tri mogućnosti.

Da pritisne kočnicu i tako se izloži riziku prevrtanja... On to neće učiniti, pogotovo ne sa kolima koja sigurno ne poznaje jako dobro.

Druga mogućnost je da produži istom, ili smanjenom brzinom. Za takvo nešto neće imati nerava.

Izabraće, dakle, treću mogućnost...

Vozač drugih kola pokušava da malo smanji gas, ali ni za to nije bilo vremena. Farovi oštroskretoshe udesno i poskočiše, u času kad sa glatke asfaltne trake točkovi predoše na neravno, kamenito tle.

Smešeći se, ninda počela da koči. Bez žurbe. Ako se dobro seća, jedna povećana stena nalazi se samo tridesetak jardi od puta.

Tresak udarca morao je odjeknuti kroz čitavu dolinu, a zvučni talasi odbijeni od okolnih litica dugo su odzvanjali u ušima ninde dok je još jednom okretao kola da se vrati prema izlazu.

Plamen je buknuo negde u središtu bezoblične gomile će lika u koju je sudar pretvorio kola dvojice Kejsijevih ljudi. Lelujavi plamen imao je crve nkastu boju...

Boju krvi...

*
* *

Za jednog ninda prava je dečja igra da u gomili ljudi je dnim pogledom izdvoji ono lice koje pokazuje odlučnost, za brinutost, tugu, sve one nijanse jakih osećanja za koja su ljudska bića više ili manje sposobna.

Svako osećanje ostavlja svo jevrnsni »otisak« u atmosferi jednog mesta i ninde umeju da pročitaju te »otiske«, štaviše da osete svaku, i najmanju promenu u atmosferi.

Lesli je to osetio čim se približio mestu sa kojeg je krenuo u svoju noćnu akciju. Isprva je promenu atmosfere pri pisao svom umoru i potmulom bolu iz rane u poslednjih nekoliko stotina jardi pešačenja, ali je ubrzo shvatio da ovoga puta to nema veze sa njegovim osećanjima.

Neko je bio kod skrivenih vozila, nervozno hodajući po kamenitom tlu oko skloništa.

Poznavao je taj hod, određujući gotovo automatski po šumu težinu i visinu čoveka koji se u tami još nije mogao videti.

Džo... Indijanac...

Dogodilo se... nešto loše...

Zastao je na samo nekoliko stopa od čoveka zagledanog u svetla u dolini. Na jednom mestu nešto se u tami crvenelo kao žar cigarete, tamo gde su dogorevali ostaci kola slepljenih za stenu.

— Džo — pozva ninda tihim glasom.

— Ohhh! Lesli? Ti si? Lesli?

— Ja sam, Džo — ninda istupi iz zaklona tame i Džo se trže kad vide priliku u crnom kostimu. — Reci mi.

— Oni su uhvaćeni, Lesli — bio je to pre krik očajanja nego izveštaj o jednoj činjenici.

— Oboje! I Sumiko i Pit! Uleteli su im pravo u šake, a ja...

Ninda ga zaustavi, polažući mu ruke na ramena.

— Smiri se — reče. — Smiri se i reci mi sve, od početka.

— Uхватili su ih, prokleti bili! Čekali su, u podnožju... Da sam znao da su tu, nikada ne bih...

— Dosta!

Glas odjeknu kao prasak biča i Džo se ukoči i začuta.

— To da su uhvaćeni već si mi rekao, Džo. Nikome neće pomoći ako utvrdimo da li si ti kriv što si ih odveo ili ja što sam ih poslao tamo. Kako se to dogodilo? Znali su gde treba da vas čekaju?

— Sigurno, Ali...

— Siguran si da si jedini koji zna za taj put preko liti-ce.

— Prokletstvo...

— Rekao si to nekada nekome.

Ninđe u mraku vide kao mačke. Izraz krivice na licu Indijanaca bio je lako prepoznatljiv.

— Nekoj ženi si rekao, zar ne, Džo?

— Jesam. Nedavno, kada je sve ovo počelo. Predložio sam joj da pobegnemo zajedno, ali me je odbila. A onda se i ona razbolela.

Ninđa je ćutao, razmišljajući o toj novoj važnoj činjenici. Stanje apatije u koje su zapadali stanovnici Sotela bilo je potrebno, sve do komande koja bi zahtevala da se nešto izričito učini.

Baš kao kod robota koji se isključuje kada njegove usluge nisu potrebne!

Znači li to da Veber, po želji, može iz svojih žrtava izvući svaku informaciju koja postoji u njihovoj memoriji?

Vrlo verovatno...

Sumiko i Tabasko Pit su uhvaćeni, dakle. Do jutra ima još prilično vremena, ali su izgledi da stigne do njih i oslobodi ih pre nego što se Veber probudi i preuzme dvojce zarobljenika veoma mali.

Da li će njegovi prijatelji biti zaraženi tajanstvenim sredstvom kako bi odali Veberu ili Koldvelu sve što znaju? Koliko je uopšte vremena potrebno da dospeju u stanje apatije?

Na sva ta pitanja nije znao odgovor, ali je, kao i obično, morao pretpostaviti ono najgore.

Nekoliko koraka dalje, Džo je stisnutom pesnicom udarao po steni, cedeći psovke kroz stisnute zube.

— Džo, prekini s tim!

Još jedna komanda koja se jednostavno mora poslušati. Indijanac u tami potraži pogledom lice ninđe.

— Ja sam kriv — reče potmulo. — Ja i niko drugi...

— Rekao sam da to više nije bitno. Nije bilo alarmnih uređaja u blizini?

— Ne, nije... čekali su u podnožju, tačno onde gde su njih dvojce morali dotaći dno doline. Znali su.

— Vrlo dobro.

— Dobro? Prokletstvo, čega tu ima dobrog?

— Nekoliko stvari, a najvažnija je što više neće čuvati to mesto. Ti i ja možemo neopaženo sići u dolinu pre nego što svane.

— Da ih oslobodimo?

— Samo to? — nasmeja se ninda. — Ne, ovoga puta idemo do kraja, Džo. Kad već jednom dospem u Sotelo, onda ćemo ići do kraja: unišćemo Vebera!

— Ili on nas...

— Sačekaj tu... uzeću samo nekoliko stvari iz džipa, pa onda krećemo!

— A tvoja rana?

— Nema je više.

— Šta?!

— Pitanje snage volje, Džo. Uveriš sebe da ona ne postoji i ne osećaš je. Vrlo jednostavno.

— To je nemoguće!

— Moguće je. Istina, kasnije moraš platiti račun svom telu i pružiti mu priliku za duži oporavak, ali će te ono služiti kao novo sve dok to želiš. U razumnim granicama, naravno...

Govoriće to, ninda je hitro preturao po svojoj vreći od grubog platna, izdvajajući predmete za koje je smatrao da će mu biti potrebni za silazak

u dolinu i kasniji obračun sa Veberovim ljudima.

— Spreman sam — reče. — A ti?

— Kad god kažeš...

Rezignacija u glasu, pognutu glavu, reči kroz zube...

— Ti ne veruješ da ćemo uspeti, Džo?

— U stvari...

— U stvari ne?

— Ne znam. Izgledi su hiljadu prema jedan.

Ninda se tiho nasmeja pod svojom maskom.

— Ti si već shvatio da sam ja ninda. Znam da jesi.

— Pa šta s tim?

— Ništa. Za ninde su izgledi od hiljadu prema jedan za protivnika odličan odnos. Mi počinjemo da se brinemo tek kod odnosa jedan prema pet ili šest hiljada!

— Prazne priče! — prezrivo frknu Indijanac, uspravljajući se. — Do đavola s tobom, Eldridž! Ti sada misliš da se plašim, a ja sam samo realan u proceni!

— Nisi. Izgledi nisu tako loši kao što se tebi čini. Hajde, idemo... Kada se sve ovo završi, podsetiću te na tvoje reči. Važi?

Džo je ćutao, ali krete odlučnim korakom među stene koje su im zatvarale prolaz do

litice niz koju će pokušati da se spuste u dolinu.

Kretao se tako hitro, vešto i tiho da je na nekoliko mesta i sam ninda zaostao za njim.

Dobro... Umesto rezignacije, Džo sada oseća samo gnev i nije uopšte bitno što je gnevom na nindu. I mnogo više na samog sebe.

Gnev, istina, nije jako dobar saveznik u borbi, ali je ipak mnogo, mnogo bolji nego uverenje da će konačni rezultat obračuna biti nepovoljan!

Polu sata kasnije, Džo mu dade znak da mora biti veoma tih. Nepotreban znak, naravno, jer je ninda mnogo pre njega osetio da se nalazi u blizini jednog od stražarskih mesta raspoređenih oko doline.

— Još malo — šapnu primićući usne uhu pokrivenom kapuljačom. — Početak staze prema dolini je stotinak jardi odavde...

— Iz stražare nas ne mogu videti?

— Ne, izbočina u steni zaklanja nas od reflektora, a odbijeno svetlo čak čini silazak lakšim nego inače.

— A mogu li nas videti sa dna doline?

— Ni odatle. Najvećim delom to je neka vrsta prirodnog dimnjaka koji je svakako voda nekada davno izdubila u steni.

Okno za lift, ako shvataš šta želim da kažem. Samo bez lifta, na žalost.

Ninda se osmehenu pod maskom. Džo je očigledno savladao osećanje rezignacije. Utoliko bolje, utoliko bolje...

Oprezno su se provukli kroz stene iza stražare i Džo malo ubrza korak, opipavajući stenoviti zid ispruženom rukom svakih nekoliko koraka.

— Ovde — reče konačno. — Pazi, ponor počinje na sto pu-dve odavde.

Ninda se nađe nad prazninu, naprežući svoje oči uvežbane da vide u mraku.

Da, prirodni dimnjak koji je prokopala voda. Ne naročito težak za silazak, u stvari, ma šta Džo mislio o tome.

Njegovi hitri prsti pozabaviše se sitnim metalnim predmetima izvučenim ispod opasača.

— Šta je to? — šapatom upita Džo.

— Kandže?

— Kandže? Šališ se?

— Ne, prave kandže, samo od čelika. Postavljam ih na obuću i prste ruku.

— Prokletstvo! Kao mačka, a?

— Baš tako. Vidim da je uže koje ste postavili još na mestu. Možemo silaziti jedan pored drugog.

— Aha. Na jednom mestu prolaz je uzan, i tu moramo proći jedan po jedan. Ja idem prvi.

— Ne.

— Do đavola, ko zna taj put, ti ili ja?

— Ti, ali sa ovim kandžama meni je svejedno postaje li tu stepenici ili ne. Budi tih, Džo. Možda su ipak ostavili nekoga da motri na ovo mesto, a ako je tako, ja ću pre osetiti njegovo prisustvo nego što bi to ti mogao.

Džo nešto progundā, uveren da ga Lesli ne može čuti, ali se ovaj osmehnu pod tkaninom kapuljače.

Prokleti ninda, rekao je Džo, ali je u tom tonu bilo više poštovanja i divljenja nego gneva...

Ima vremena da to rasprave. Kasnije.

— Možemo? — upita on tiho.

— Kad god kažeš...

Ninda zastade nekoliko trenutaka, duboko udišući vazduh i obogaćujući krv kiseonikom za napore koji ga očekuju. Nervni blok je delovao i on se koncentrisao na ponor ispod sebe.

Poznavao je njegove oblike, njegove opasnosti i njegove izbočine koje će olakšati silazak. Čitavo njegovo biće pulsiralo

je sporim ritmom stene stare milionima godina, dok se sjedinjavao sa njom...

Stena je njegov prijatelj. Ona će ga održavati nad ponorom, ona će mu sama pokazati najbolji put...

Prvi siguran pokret, drugi... kandže su se sigurno zarivale u kamen, prihvatajući težinu njegovog tela, prkoseći zakonu gravitacije. Gotovo ga dodirujući bokom, Džo je spretno klio niz uže.

Prvih deset jardi. I samo jedno malo teže mesto, tamo gde je zid odstupao od vertikalne... Dobro napreduju...

Dodirom ruke ninda zaustavi Indijanca i sklopi oči, naslanjajući obraz na stenu.

Tih i zvuk, pre slabašna vibracija koju je kamen verno preneo iz podnožja...

Udar drveta o kamen...

Neko je ipak bio u podnožju, ali neko uveren da samo gubi vreme stražareći na mestu koje više niko neće upotrebiti za silazak u dolinu.

Dobar stražar je tih i nevidljiv i nikada ne kucka kundačkom svojoj pušci o stenu...

Ninda dade znak Džou da ostane u mestu i da ga čeka.

Mora sići sam, savršeno tiho. Ma kako bio neoprezan, čovek koji sa obe noge stoji čvrsto na tlu uvek je u predno-

sti nad onim čiji su udovi zauzeti održavanjem ravnoteže na stenovitom zidu.

Haragei je sve upornije pulsirao u podsvesti ninda, a njegovi signali ponavljali su vekovima staru priču koju svaki ninda čuje bar stotinu puta u životu.

»Opasnost... opasnost... opasnost...«

Inč po inč, zarivajući kandže u kamen sa sporošću koja bi manje strpljivog čoveka dovela do ludila, ninda se spuštao niz liticu, a haragei je iz sekunda u sekund pojačavao svoje signale opasnosti.

Još desetak jardi do mesta pod liticom gde stražar bezbrižno šetka, šutirajući vrhom čizme kamenčiće koji mu se nađu na putu.

Gledajući naniže ninda otkriva suženo mesto prirodnog dimnjaka. Prostor dovoljno širok za njega, ali će nekoliko dugih trenutaka donji deo njegovog tela biti izložen slučajnom pogledu stražara, a on ga neće biti svestan dok mu glava još bude zaklonjena stenom.

Da se obrne i krene glavom naniže? Takav poduhvat zahte

vaće veštinu cirkuskog akrobata u vrhunskoj formi.

Ipak, drugog izbora nije bilo i ninda počeo strpljivo da pomeri kandže na rukama i nogama, obrćući se u uskom prostoru bez ikakvog šuma.

Pet minuta. Pet dugih minuta...

Šta se za to vreme dogodilo u jednoj od zgrada Sotela, možda čak i u samom Veberovom skrovištu? Da li Tabasko Pit i Sumiko — naročito Sumiko — plaćaju krvavom monetom plaćaju način života koji su odabrali?

Ne, nije trenutak za takve misli. Ninda načini još jedan pokret naniže i njegove oči na doše se izvan otvora u steni.

Stražar nije gledao naviše, ali mu je puška bila u rukama, spremna za paljbu. Upravo je dovršavao svoju šetnju po uskom luku i sada bi trebalo da krene natrag, prošavši ispod mesta na kojem ga je vrebao ninda, okačen kao slepi miš za stenoviti svod pećine...

Korak...

Drugi korak... treći...

SADA!

Naglim trzajem, ninda otkriva sve četiri kandže i prepusti svoje telo sili teže, opružajući napred raširene prste ruku.

Nije svejedno gde će one doći čoveka koji još nije shva

tao da se smrt sa litice stropoštava na njega. Ako promaši ramena žrtve, sledeće što može zaustaviti pad ninđe jeste samo stenovito dno doline!

Ninđe nikada ne promaše. Dlanovima ruku, ninđa dotiče široka ramena čoveka koji pokleknjuje pod njegovom težinom i energijom slobodnog pada.

To nije bilo bitno, jer je nindži oslonac bio potreban samo u kratkom deliću sekunde. Od bacivši se od ramena stražara, on načini salto u vazduhu i dočeka se na noge.

Posrnuvši, čovek ispusti pušku na tle i otvori usta na krik bola i iznenađenja. Nije imao vremena za to, jer se ninđa već obema nogama odbacivao od tla u novi skok.

Kandže umetnute u njegovu obuću nisu predviđene kao oružje, ali njihova sečiva mogu da ubiju. Pod uslovom da pogode prava mesta na ljudskom telu.

Anatomija je nauka koju sva ki ninđa nauči već na svojim prvim koracima, pa je i Leslie znao gde će kratka sečiva imati najveći efekat. Stopala njegovih nogu sklopiše se oko vrata nesrećne žrtve, dok se on oslanjao rukama o tle; čelik prođe kroz kožu i mišiće do kičmenog stuba.

Jedan snažan trzaj i ninđa raskide zahvat nogama, elastično se otkotrljavši u stranu.

Ostao je da leži nekoliko trenutaka istražujući svojim čulima okolinu. Ničega što bi bilo sumnjivo, čak je i haragei utišao svoje pulsiranje...

Ali ono nije potpuno nestalo!

Zašto?

Ima mesta koja čuvaju uspomenu na strašne događaje koji su se tu nekada odigrali. Da li je dolina Sotela jedno od njih?

Ili je to osećanje, slično napetosti koju stvaraju niski crni oblaci nad glavom čoveka, samo rezultanta osećanja svih stanovnika doline? I žrtava i mučitelja?

Sotelo je bio loše mesto, posmatran odavde, sa istog nivoa. Venac od snažnih svetiljki i unutar njega crna mrlja naseo bine od niskih drvenih i kamenih kuća.

Tama. Žitelji Sotela su spavali. Ili jednostavno egzistirali tamo gde su se zatekli, čekajući spoljnu komandu koja će ih uputiti na sledeći za njih potpuno besmisleni zadatak.

Ukleti grad... Ili još bolje — grad ukletih!

Ninđa snažno udahnu vazduh, nastojeći da odagna od sebe snažni osećaj zabrinutosti

koji kao da je natapao vazduh u dolini.

— Džo! — reče tiho. — Siđi, sve je u redu.

Nekoliko trenutaka kasnije Indijanac se spusti kraj njega i dobaci nezainteresovan pogled mrtvom telu na tlu.

— Ipak je bio stražar — reče tiho. — Prokleti Veber! Ništa ne prepušta slučaj! —

— Kao i proklete ninđe, zar ne?

Džo steže zube.

— Ako misliš da mi se dopada to što radiš — počeo — onda ti moram reći da se varaš! Ubijanje je jedini izlaz, znam, ali...

— Nemam vremena za diskusije o moralu — hladno uzvraća ti ninda. — Reci mi kuda su mogli da odvedu Sumiko i Ta baska? Kod Vebera?

— Zavisi koliko važnosti pri daju njihovom zarobljavanju. I od toga šta su im rekli kada su ih pitali zbog čega dolaze u Sotelo.

— Ovo drugo ti mogu i ja reći. Predstaviće se kao novinari. Imaju rezervnu, veoma uverljivu priču i nekoliko sitnica koje je potvrđuju.

— Hmm... onda možda neće žuriti. Biće u motelu, tamo je Koldvelov štab.

— Tako sam i ja mislio... pod uslovom da u blizini nije

neko od onih koji su videli Pita i Sumiko u Lordzburgu.

— Policajci? Oni ovamo retko navraćaju.

— Veber ima dobru organizaciju. Moguće je da Koldvel ima već negde njegov opis i da će ga odmah prepoznati. Ali, dosta nagađanja; idemo u motel, tamo ćemo već otkriti da li su tu ili nisu.

Krenuli su niz blagu strminu prvim kućama Sotela, zgrada koje su nepomično vrebale u tami nalik glomaznim prepotopskim čudovištima.

Ne, Sotelo nije ličio na grad u kome ima živih. Taj utisak je kod ninđe postajao sve snažniji dok ga je Džo vodio kroz lavirint prolaza između kuća, ograda, naherenih garaža i šupa.

Haragei je sada pulsirao go tovo gnevno, opominjući da je opasnost veća svakim novim korakom.

Zašto? Nikakav pokret i nikakav šum nisu narušavali mir grada ukletih?

Šapat...

Ninda se ukopa u mestu. Pri metivši to, Džo naglo zastade.

— Šta se dogodilo? — upita vrlo tiho.

— Učinilo mi se da neko... šapuće...

— Ja ništa nisam čuo.

— Sačekaj malo...

Ne, uši ninde nije tako lako prevariti. Jedino što ga je zbu njivalo bilo je to što nikako ne može da odredi pravac iz kojeg taj još nerazgovetni šapat dopire.

— Čuješ li sada? — upita on Džoa.

— Ne... ništa.

Ninđa se pomeri nekoliko ko raka ulevo, bliže slepom drve nom zidu jednospratne kuće. Činilo mu se da ovde već bolje čuje.

Ne...

Sledeći ga, Džo zabrinuto po gleda ninđu. Lesli se čudno po našao od trenutka kada su za šli među kuće, kao da halucinira.

Jedna misao prolete mu kroz mozak, a njen efekat bio je kao da ga je neko iznenada le denom rukom šćepao za srce.

Šta ako...

Šta ako je ta teorija o viru su koji izaziva bolest u Sotelu obična zabluda?

Šta ako je to neki nepoznati činilac koji se jednostavno nalazi u dolini, njenom tlu, vazduhu... vodi? Nešto što napada selektivno, pogađajući jednog čoveka, propuštajući drugog, zbog ovog ili onog razloga?

Šta ako je on nekim slučajem pošteđen dejstva tog čini

oca... a ninđa mu je podložan?

— Čuješ li? — upita ponovo ninđa.

Džo obrisao znoj sa čela.

— Ne čujem...

Šapat iz tame postajao je sve glasniji, slogovi su se sli vali jedan s drugim kao da se onome ko je govorio žuri da što pre saopšti ninđi svoju zlo kobnu poruku.

— Nećeš uspeti — govorio je glas. — Nemaš nikakvih izgleda... ni koliko pahuljica u paklu... Prokletstvo ovog mesta već deluje na tebe, iako ti to još ne znaš. Već si zakoračio putem sa kojeg se više ne može sići... a na kraju tog puta čeka te — smrt!

*

* *

Džo je stajao napeto ga posmatrajući. U podsvesti ninde haragei je urlao.

— Ti ponovo nisi ništa čuo, Džo?

— Ne... ali šta?

— Šapat... šapat koji tvrdi da je prokletstvo ovog mesta palo na mene i da... nije važno!

— Da te ovde čeka smrt, zar ne?

— Ipak si čuo?

— Ne, nisam... ali to nije bilo teško pogoditi.

Ninđa ga pažljivo pogleda.

— Misliš da to prokletstvo odista postoji, je li? I da sam mu ja podlegao?

— Ne znam...

Ninđa se tiho nasmeja.

— Uverićeš se već da grešiš. Hajde, idemo dalje.

Zastali su pored zida niske šupe sa koje se pružao pogled na minijaturni trg, prepun raznoraznih otpadaka.

— Ono preko je motel? — upita šapatom ninđa.

— Da. Najbolje da zaobiđemo trg i pridemo s druge strane, na ulaz za osoblje.

— U pravu si. Požurimo...

Džo se isceri i oprezno pođe duž zida šupe, ninđa za njim. Šta je to?

Krajičkom oka ninđa prime ti pokret u tami drugoj strani trga i naglo zastade.

— Čekaj — šapnu.

— Šta je sad, do đavola?

— Nešto... neko je preko, u mraku.

— Ja ne vidim ništa, boga mu!

— I misliš da ja ponovo haluciniram?

— Prokletstvo, idemo li u taj motel ili ne?

Ninđa mu ispruženom rukom dotače rame. Nepotrebno. I

Džo je sada video pokret na tremu zgrade pored motela.

Oniska, vitka prilika koja se sporo kreće.

Ženska prilika... duga, tamna kosa, opuštena niz leđa...

Sumiko!

Snažnim stiskom ruke ninđa spreči Džoa da krikne i po trči preko otvorenog trga prema devojci. Kao da hoda u snu, ona pređe preko ulice i izgubi se u tami verande motela.

— To je zamka — šapnu ninđa. — Zamka, do đavola! Oni samo čekaju da izađemo na otvoreno, pa da nas izrešetaju!

— Idemo onda okolo! Ona je sad u motelu!

— Nije. Nisam čuo vrata. Na verandi je, još uvek. I nije sama.

Ninđa je govorio kroz stisnute zube, boreći se sa gnevom. Gnev ume da otupi opreznost, ali je zato koristan kada ti je potrebna nova energija za borbu...

Njegova nada se izjalovila. Sumiko — a verovatno i Pit — već su bili izloženi dejstvu Veberovog sredstva!

— Pogledaj, Džo!

— Prokleti bili! Hiljadu puta prokleti!

Istim onim ukočenim korakom, Sumiko se sa verande motela preko ulice vraćala do

zgrade iz koje je trenutak ranije izašla. Jedina razlika sada je bila u tome što je neko strgao košulju sa nje, ostavlja jući je nagu do pojasa. Oštre oči ninde su čak i u polutami nazirale savršene linije njenih čvrstih grudi.

— Video si kako hoda, Džo? Misliš da je i ona... zaražena?

— U to nema sumnje. Oni rade brzo, đavolski brzo!

Jedna svetiljka iznenada ble su, osvetljavajući ugao ulice koju je devojka već dva puta prešla.

— Ovo je predstava za tebe i mene, Džo — mimo reče ninda. — Znamo da smo ovde i ne boje se. Štaviše, žele da se poigraju s nama!

Džo se osvrte oko sebe s ne lagodnošću na licu.

— Misliš da smo već opkoljeni?

— Verovatno...

Mozak ninde radio je punom brzinom. No po prvi put našao se u okruženju gomile dobro naoružanih i opasnih ljudi, predvođenih lukavim i spretnim vođom. Ovoga puta, međutim, dodatni faktor je komplikovao situaciju...

Njegovi prijatelji su u šakama protivnika gde mogu poslužiti kao opasno oružje protiv njega samog!

— Pogledaj! — šapnu Džo kraj njega. — Pogledaj...

Sumiko se vraćala, a vetar je obavijao kosu oko njenog tela, nagog, ako se ne računaju minijaturene svilene gaćice, jedva vidljive pri svetlosti reflektora.

— Njima se ne žuri — šapnu ninda. — Veber oteže ovu igru, jer želi da uživa u njoj.

— Šta da radimo, do đavola!

— Prvo moramo shvatiti šta je njegov cilj, a onda učiniti ono što najmanje očekuješ. U teoriji sve je vrlo jednostavno — suvo se osmehnu Lesli.

— Nindo! — reče iznenada jedan glas negde iznad njihovih glava. Ovoga puta nije bilo teško otkriti odakle taj glas dopire.

Minijaturalni zvučnik okačen na zid zgrade kraj koje su se krili. Verovatno jedan od mnogih rasejanih po gradu.

— Toga nije bilo ovde — šapnu Džo uzrujano. — Prokleti, šta su još izmenili za ova dva dana?

— Nindo — ponovi glas iz zvučnika. — Ne vredi ti da se kriješ. Tvoja ljubavnica rekla nam je sve o tebi: ime, adresu, navike, o opisu i da ne govorimo... Ti si sada u mojim rukama, nindo!

Lesli je sada znao šta Veber očekuje i šta želi od njega. Mo gao je čak gotovo od reči do reči navesti ono što će nastaviti Veberov govor.

Da, to je morao biti Veber. Ni jedan od njegovih plaćenih ubica ne bi govorio tim slatunjavu-ljubaznim tonom koji tek pokatkad otkriva urođeno lukavstvo.

Povlačeći se malo dublje u tamu, on se baci na posao. Za ono što je želeo da učini potrebne su pripreme koje ponekad traju danima i zato mora improvizovati, očajnički im provizovati, nadajući se da će bar jedan deo od onoga što je smislio uspeti i da ostvari.

Džo ga je gledao razrogačanim očima.

— Šta... šta to radiš? Jesi li poludeo?

Pokretom glave ninda mu dade znak da nije. Iznad njih, dopre ponovo šuštanje iz zvučnika, znak da će se Veber još jednom javiti.

— Želim da govorim s tobom, nindo — glas iz zvučnika sada je bio blaži, gotovo molećiv. — Izgubio sam previše iljudi, a da nisam ne znam zbog čega je sve to bilo potrebno. I ti si na putu da izgubiš devojkicu i jedinog prijatelja, nindo. Čemu? Nijedan od nas dvojice više ne može

dobiti nastavljanjem borbe... a obojica možemo izgubiti...

Mali predah. Kao da Veber traži nove argumente kojima bi ubedio nevidljivog protivnika u svoje dobre namere.

— Ako pristaješ, izađi na trg i priđi devojci. Nag, kao i ona, i praznih ruku! Znam za kakve si sve trikove sposoban i zbog toga to zahtevam!

Još nekoliko hitrih poteza rukama, još nekoliko sitnica iz vučenih iz tajnih džepova kostima ninde. Lesli duboko udahnu vazduh i uspravi se. Gledao je pravo Džou u oči, dok je Indijanac s nevericom vrteo glavom.

— Ti... ti ćeš to učiniti?

— Jasno. Želim da Veber poveruje da je dobio ovu rundu.

— A zar nije?

— Još nije. Pa čak i da jeste... ovo je okršaj profesionalca, Džo. Dok jedan ne padne... Sačuvaćeš mi ovo?

Džo proguta pljuvačku prihvatajući zamotuljak sa odećom i oružjem ninde. Držao ga je na rukama gotovo pobožno, kao da se plaši da dodirne te neobične predmete.

— Budi u blizini one kuće gde sam prvi put čuo šapat — reče ninda. — Ja ću doći.

— A šta ako...?

— Šta ako ne dođem? Doći ću.

Džo klimnu glavom i osmehnulo se. Kao dva dana ranije, gore u planinama, kad je svega nekoliko izgovorenih reči učinilo da mu se vrati izgubljena nada...

Da, ninda će doći. Bez obzira na okolnosti koje su tvrdile da neće.

Činjenice jesu tvrdoglave, ali su ninde još tvrdoglavije od njih...

— Nindo! — odjeknu iz zvučnika. — Imaš još pet sekundi da izađeš na trg, go i bez oružja. Inače...

Pretnja posle »inače« ostade neizgovorena, ali to nije ni bilo potrebno.

Iz tame iza reflektora izroni džinovska figura Tabasko Pita, nagog do pojasa. Plava kosa bila mu je mokra i zalizana unazad sa čela.

»Taj Veber ili Abramson je pravi đavo«, pomisli ninda. »Ima paklenu maštu... ali je sve podredio jednom cilju: da me nagog i nenaoružanog izvede na trag gde ću biti izložen mecima njegovih ljudi ako ne prihvatim ponudu da sarađujem s njim...

— Pet, nindo! — dopre iz zvučnika. — Četiri...

— Idi, Džo — reče ninda mirno. — Ja ću doći.

Ne gledajući oko sebe, on ponosno uzdignute glave iskorači na prašnjavi trg i krete elastičnim korakom prema devojci koja nije reagovala na njegovu pojavu. Sledeći neku nečujnu komandu iz tame, Tabasko Pit se zaustavi poput automata i ostade, opuštenih ruku niz telo.

Deset koraka u potpunoj tisci, samo sa vetrom koji nosi razbacane hartije i prašinu oko njegovih bosih nogu. Petnaest...

Trideset koraka.

Prozor na prvom spratu motela se naglo otvori i jedan čovek se pojavi na njemu, šiteći rukom oči od svetlosti reflektora.

Okruglo lice, retka kosa, zde pastog tela...

Veber. U fizički daleko lošijem izdanju nego pre plastične operacije i uzimanja ženskih hormona, ni nalik vitkom i privlačnom Abramsonu. Ali je iza tih bleđoplavih očiju bio onaj isti zločinački mozak koji je i stvorio pakao u Sotelu.

— Ti si pametan momak, nindo — reče on visokim, neprijatnim glasom. — Govorićeš sa mnom?

— Da, Veber. Govoriću s tobom.

— Vrlo dobro. Mislim da shvataš da je, na kraju, to sa-

mo u tvom interesu. Moji ljudi koji te drže na nišanu ne moraju znati tvoje pravo ime, zar ne?

— Tačno. Kao što ne znaju ni tvoje pravo ime, Veber.

Kratak trzaj čitavog tela, zverska crta oko usana sve do tle razvučenih u ljubazan osmeh. Ali to nije trajalo dugo.

— Da, mudar si i spretan — ponovi Veber kroz smeh.

— Jedan od ljudi kakvi su mi potrebni. Radićeš za mene.

— Ne.

Veberovo lice se naglo uobzibilji.

— Prekršiću jedno od svojih pravila, ninda — reče on sa pretnjom u glasu. — Pitaću te ponovo, a pre nego što te budem pitao, razmisli šta ćeš odgovoriti!

Ninda klimnu glavom, tražeći pogled devojke, ali su nje ne oči gledale nekud pored njega.

— Sumiko! — reče on tiho. — Sumiko!

Oči skretoše prema njemu, i dalje bez ikakvog izraza.

— Sumiko — nastavi on tiho, sugestivnim glasom, na ja panskom. — Kada kažem »kre ni« idi do Pita, uhvati ga za ruku i povedi pravo i oko zgrade do prvog parkiranog automobila. Sedite oboje u kola,

ali ostavite mesto vozača slobodno. Ako u kolima nema ključeva, reci Pitu da pokida kablove i uspostavi kontak... Kada kažem »kreni«, pođi do Pita i...

— Šta je to? — nervozno upita Veber. — Šta to znači?

Kao da ga ne čuje, ninda dovrši i drugi put svoja uputstva.

— Kreni, Sumiko — reče oštro. — Kreni!

Ne gledajući ga, devojka se okrete u mestu, priđe Pitu i uhvati ga za ruku. Sporim, nespretnim korakom oni pođoše u pokazanom pravcu.

— Oni ti više nisu potrebni, Veber — reče ninda podižući pogled prema prozoru. — Ja sam jedini do koga ti je stalo, zar ne?

— U pravu si. U svakom slučaju, oni neće daleko stići — nasmeja se zločinac. — A sada, kako glasi tvoj odgovor?

Ninda sačeka da Pit i Sumiko zamaknu za ugao, a onda se smireno osmehnu.

— Ne — reče. — Isto kao i maločas.

Veber ga je nekoliko trenutaka nemo proučavao, a onda podiže glavu i piskavo se nasmeja.

— Crveno Nebo! — viknu pro dorno. — Crveno Nebo!

*
* *

»Crveno Nebo?«, pomisli ninda. — »Šta to znači? Nemoć da... Da, moguće je...«

Okrenuo se lagano prema mestu s kojeg je izašao na trg i osmehnuo, a zatim ponovo pogledao Vebera.

— Kao što vidiš, nindo — reče ovaj ne trudeći se da obuzda trijumf u glasu — ti ni si jedini koji se snalazi u hipnozi. Ovaj čovek koji dolazi moje je remek-delo.

— Siguran si u to, Veber? Koliko vidim, tvoja posthipnotička naredba nije ispoštovana do kraja.

— To ne menja stvar. Pred sobom vidiš prvog čoveka koji je potpuno usvojio memoriju i manirizam druge ličnosti. To što je ta druga ličnost mrtva daje posebnu pikanteriju čitavom poduhvatu, zar ne?

— Džo Crveno Nebo je, dakle, mrtav?

— Da, već gotovo tri meseca. Ovaj koga ovde vidiš je u stvari Čens Porter, melez iz Lujzijane. Njegovo pamćenje je izbrisano, potpuno, a u čeli je mozga utisnuta je ličnost Džoa Crvenog Neba. Štaviše, mogli bismo diskutovati o izjavi da je Džo mrtav, jer šta je čovek: telo ili mozak?

Krajičkom oka ninda je pratio sporo približavanje preteće figure iza svojih leđa. Džou — a koje drugo ime da upotrebi kad Čens Porter više ne postoji — Džou se nije žurilo...

— Nešto si prevideo, Veber. Takva ličnost ostaje i nadalje podložna uticaju drugih ljudi, a naročito kada su oni snažnije ličnosti od nje. Pogledaj ga dobro: zar ti nije čudno što je za svoj veliki nastup potpuno samostalno odabrao odeću i oružje ninde?

— To ne menja stvar. Ima tu čak i malo nečeg što se zove poetska pravda, nindo. Zar nije pravo da onaj koji je ubijao mačem, od mača i pogine?

Smešeći se, Lesli se okrete čoveku koga je upoznao pod imenom Džo Crveno Nebo.

Kostim ninde loše mu je pristajao, predug za njegovo telo, ali zbog toga nije izgledao ništa manje opasno. Kao ni katana koji je svetlucaao na svetlosti reflektora.

— Džo — reče on oštro. — Džo, stani!

Dva oka u prerezu maske potpuno su ga praznim pogledom.

— Ha-ha-ha! — odjeknu s prozora Veberov smeh. — Trebalo bi da znaš da u ovakvom stanju on reaguje samo na mo

je komande. Džo Crveno Nebo... ubij tog čoveka ispred sebe!

U pokretima čoveka u kos-timu ninda ništa se ne prome-ni, samo u praznim očima na trenutak blesnu divlji sjaj, da bi se odmah potom izgubio.

Ne pomerajući se s mesta, ninda načini nekoliko naizgled besmislenih pokreta. Najpre je čvrsto otro jedan kosi taban o drugi, a onda provukao ru-ku kroz kosu.

Katana se lagano podizao na udarac, iako je Džo bio pre-daleko za takav pokušaj. Kao da želi da mu se skloni sa pu-ta, ninda odstupi dva koraka u stranu.

Imao je vremena da pažljivo prouči svaki detalj okoline dok je razgovarao sa Veberom. Izjava da je trg okružen na-oružanim ljudima bila je laž-na.

Veber nije trpeo nepotrebne svedoke svojih poduhvata. U tami verandi i ulaza u zgrade oko trga stajala su svega četiri čoveka sa automatskim puškama u rukama.

Četiri... a on ima samo dva šurikena, dve kuglice sa eksplozivom posebnog sastava i du-gu, veoma tanku čeličnu žicu, sve do tog trenutka skrivenu u njegovoj kratkoj crnoj kosi.

Šurikeni su komadićima fla-stera bili pričvršćeni za bose tabane i on ih je maločas ski-nuo, ostavljajući čelične plo-čice u obliku zvezde da leže u prašini, tamo gde ih može do-hvatiti jednim hitrim pokret-om.

Eksplzivne kuglice još su mirovale u otvorima ušiju. Sna-žan trzaj glavom na jednu i na drugu stranu biće dovoljan da mu se one stvore u ruka-ma.

Džo Crveno Nebo stupi još korak bliže s mačem podignu-tim iznad glave, poput sekire.

Ninda odmahnu glavom, na jednu, pa na drugu stranu, kao da ispravlja ukočeni vrat. Ku-glice mu se stvoriše u rašire-nim šakama koje se trenutak kasnije ponovo spojiše oko kra-jeva tanke, jedva vidljive žice.

Džo iskezi zube i u očima mu ponovo blesnu plamen. Kr-oz stisnute zube probi se krik i on zamahnu mačem.

Pokretom koji je bio tako brz da ga je ljudsko oko je-dva moglo registrovati, ninda skoči u stranu i napred, stvo-rivši se pored Džoa tako da ga zaklanja od dvojice strelaca na suprotnoj strani. Dopusti-vši da blistava oštrica projuri samo koji palac od njegovog ramena, ninda hitrim zahvatom prebaci žicu Džou preko gla-

ve i povuče je sebi kratkim, brutalnim pokretom, privlačeći sebi snažno telo protivnika tako da mu stvara što bolji zaklon.

Energija koju jedan ninda ulaže u svoje pokrete može dostići neslućene razmere. Na lik nožu koji s lakoćom prodi-re kroz rastopljeni maslac, žica projuri kroz kožu, mišiće, grkljan, kičmeni stub i pojavi se na drugoj strani, pod samim potiljkom, ostavljajući za sobom samo tanku crvenkastu liniju kroz koju krv još nije uspjela da se probije.

Ninda pusti levi kraj žice iz šake i zamahnu oslobođenom rukom. U dugom luku eksplozivna kuglica polete u prostor između dvojice ljudi skrivenih u tami njemu sa desne strane.

Istovremeno, ninda načini poluokret, izlažući sada leđa upravo toj dvojici. Znao je da nijedan od njih ne može shvatiti pravo značenje učinjenih pokreta; čak i ako ugledaju sličnu kuglicu, biće suviše kasno da nešto efikasno preduzmu.

Od trzaja Džooova glava spade sa presečenog vrata i krv šiknu pravo u vis, gonjena po slednjim otkucajem srca. Odkočivši u stranu, ninda ispusti i drugi kraj žice i desnom rukom posla drugu eksploziv-

nu kuglicu prema drugoj dvojici strelaca.

Jedan od njih imao je vremena za kratak rafal, ali olonni glasnici smrti prohujaše visoko nad glavom nagog čoveka koji se bacio po prašini, pružajući obe ruke istovremeno prema šurikenima ostavljanim na tlu.

Prva eksplozija, njemu iza leđa; samo delić sekunde kasnije i druga, pred njim.

Udarni talas najpre s jedne, a zatim s druge strane zaleulja kao obezglavljeno Džooovo telo kao suvi list i odbaci ga u prašinu, obilato zasutu krvlju iz presečenih arterija. Prsti ninde sklopiše se oko šurikena i on skoči na noge, tražeći pogledom novi cilj.

Nepotrebno. Ako sva četvorica sa puškama još nisu mrtva od eksplozije, onda će to biti uskoro. Razvlačeći usne u osmeh, Lesli podiže pogled prema prozoru.

Ukočen, nalik jednom od onih automata u koje je njegovo sredstvo pretvaralo razumne ljude, naučnik je buljio u njega. Video je sve, ali se čitav obračun odigrao tako brzo da je čak i njegov mozak naučnika imao muke da analizira viđeni prizor i izvuče iz njega naredbu koju neko mora poslušati.

Ruka sa šurikenom se mu-
njevito podiže i to kao da po-
vrati Vebera iz transa. Odsko-
čio je od prozora i dreknuo
nešto nerazgovetno.

Spuštajući ruku, ninda potr-
ča prema uglu zgrade motela,
zastavši samo na trenutak da
sa tla podigne katana i kori-
ce ispuštene iz mlitave Džoo-
ve ruke.

Šta je to viknuo Veber? Ne
čije ime?

Koldvel?

Da, zvučalo je otprilike ta-
ko... Što možda znači da je
Veberov šef obezbeđenja neg-
de u blizini, odnosno tamo gde
to i zahteva njegov posao.

Veber nema šanse da stigne
do zadnjih vrata motela pre
njega. Sem ako se Koldvel ne
nađe nindi na putu!

HARAGEI!

Upozoren trenutnim signal-
om podsvesti, kraćim nego što
je blesak munje u noći, ninda
naglo promeni pravac i pognu
se, ne smanjujući brzinu.

Iza ugla blesnuše plamičci iz
cevi automatskog pištolja. Olo
vo prohuja kroz noćni vazduh,
jednom, drugi, treći, peti put...

Sa glasnim krikom na usna
ma, Koldvel iskoči iza ugla i
malo povi kolena raširenih no
gu. Pištolj je držao sa obe ru-
ke ispred lica, pokušavajući

da pokretom cevi sledi tu ne-
shvatljivo hitru nagu priliku
pred sobom.

Za tako nešto jednostavno
nije imao dovoljno brzine. Ni
nda projuri pored njega, do-
takavši samo u prolazu vrhom
mača njegovo lice.

Oštrica kroz oko prodre do
mozga i hitro se vrati natrag.
kao zmija otrovnica. Ninda je
bio iza ugla pre nego što su
ukočeni mišići tela shvatili da
im signali iz mozga više ne za-
povedaju i opustili se, bacaju-
ći Koldvelovo mrtvo telo u
prašinu.

Prekasno!

Motor automobila urlao je
na parkingu sa druge strane
zgrade.

KOJEG automobila?

Sumiko je bez sumnje, u sta-
nju u kakvom se nalazila, oda-
brala najbliža kola i sela u
njih sa Pitom... ostavljajući
mesto za vozača prazno!

Mesto za vozača... Snažni
mišići nogu odbaciše nindu u
dva duga, divna skoka do sle-
dećeg ugla zgrade.

Naginjući se u krivini, glo-
mazni beli »mercedes« izbijao
je sa parkinga na ulicu. Ninda
je imao tek toliko vremena da
vidi svetlokosu Pitovu glavu
na sedištu pored vozača...

*
* 14

Ninđa savlada impuls koji ga je gonio da uskoči u najbliža kola i krene u poteru.

Ne, to je upravo ono što NE SME učiniti!

Veberova kuća — jer bez su mnje ide upravo tamo — prava je tvrđava. Za napad na nju čak ni maštovita improvizacija kakva ga je izvukla maločas neće dati rezultata.

Potrebne su malo brižljivije pripreme, iako će to dati vremena i Veberu da bolje pripremi odbranu. Što se tiče Sumiko i Pita... njima se neće dogoditi ništa loše. Čovek inteligentan poput Vebera odavno je shvatio kakav adut oni predstavljaju u njegovim rukama.

Hitrim, ali preciznim i ekonomičnim pokretima, on svuče okrvavljeni kostim ninđe sa bezglavljenog tela i vrati katanu u korice.

Još tri eksplozivne kuglice u džepovima kostima. To će morati da bude dovoljno...

Navukao je kostim, osećajući kako mu se za kožu lepe mesta vlažna od krvi. Bez kapuljače, prerezane maločas po tezom čelične žice, ali ni ona ne sme ostati tu kao dokaz da je ninđa bio u Sotelu.

Snažni i teški »bjuik«, siv od prašine. Ta kola će mu odgovarati...

I dve rezervne kante sa benzinom, prikačene na džipu po red »bjuika«; najzad i malo sreće za njega, jer benzin može poslužiti da pojača dejstvo eksplozivnih kuglica...

Pripreme su potrajale, sve u svemu minut i po. Veber je već na pola puta do svoje tvrđave. »Mercedes« je možda brži od »bjuika« na otvorenom putu, ali na ovom terenu i kada je za volanom čovek sa refleksima ninđe, neće moći da stekne nikakvu prednost.

Minut i po. Nije mnogo...

Teška kola jurnuše putem prema Veberovoj kući. Lesli je pridržavao volan samo vrhovima prstiju, zauzet pokušajem da onim istim komadom žice koji je stajao glave Džoa Crveno Nebo priveže volan ta ko da se može fiksirati u jednom položaju kada za to dođe vreme.

Izbio je iza krivine udaljene pola milje od kuće u času kada su se teška čelična vrata u zidu zatvarala za »mercedesom«. Pa on je čak uspeo da smanji Veberovu prednost!

Njegove pripreme bile su go tove; ostajao je samo proračun trenutka u kojem mora iskočiti iz zahuktalog automobila.

Vrlo precizan proračun. Ako bude preblizu, u opasnosti je od udarnog talasa eksplozije i talasa zapaljenog benzina koji će zapljusnuti okolinu. Ako iskoči ranije nego što treba, daće vremena braniocima da se priberu i dočekaju ga sa spremnim oružjem kada pohrli kroz srušeni deo zida...

Jednim pokretom ruke, ninda zateže žicu i volan ostade čvrsto u položaju koji će dovesti automobil na mesto u zidu udaljeno desetak jardi od kapije. Još nekoliko sekundi i...

SADA!

Iskočio je i otkotrljao se u zaklon niskog pešćanog brežuljka. Ni trenutak prerano, jer je vreli talas eksplozije stigao do njega upravo u tom trenutku.

BA-RUUMŠŠŠŠŠ!

Sklapajući oči da ih zaštiti od blistave plamene lopte u koju se pretvorio automobil i deo zida, on polete napred dugim, elastičnim skokovima, ne obraćajući pažnju na prašinu, šljunak i krupnije komade kamena iz zida koji su pljuštali oko njega. Zakon verovatnoće je još jednom na njegovoj strani; kroz ugroženi deo proleće tako brzo da je opasnost od pogotka krupnijim kamenom zaista minimalna.

A sada — plameni zid kroz koji se nazire nerpavilni otvor u zidu od kamena, načinjen eksplozijom.

Skok!

Noge mu dotakoše tle na drugoj strani zida i on munjevitom skrete u stranu i zakotrlja se po glatkom betonu unutrašnjeg dvorišta. Taj pokret imao je trostruku svrhu, da ga ukloni van domašaja plamenih jezika, ugasi delove kostima zahvaćene vatrom i da mu pri liku da osmotri prostor oko sebe.

»Mercedes« je tamo, širom otvorenih vrata. Veber na kratkom stepeništu, gura pred sobom dve nage prilike, osvrćući se preko ramena, sa licem izobličanim od straha.

Gde su Veberovi ljudi? Tehlohranitelji?

Haragei je govorio da nema nikakve opasnosti i on jurnu prema stepeništu, osluškujući kako se vrata sa treskom zatvaraju. To nije nikakva prepreka za jednog nindu, naravno.

Prošao je kroz njih, ramenom napred, kao da je prepreka od vlažnog kartona, a ne solidna hrastova vrata od drveta debelog gotovo čitav inč. Prasak se razleže prostranim holom golog betonskog poda.

Prazan...

Gde su Veberovi telohranitelji?

Zastao je da se odluči kojim putem da krene. Hodnik levo, hodnik desno, stepenište za sprat.

Gde se Veber oseća najsigurnije? U stanu na spratu?

Ne, u svojoj laboratoriji. A ona je — levo ili desno?

Desno. Šum bosih nogu na betonu dopire iz tog smera.

Katana u ruci, spreman na iznenađenje. Dugi niz vrata sa obe strane hodnika krije možda gomilu ljudi sa puškama u rukama.

Ali... zašto onda haragei ću ti?

Ninđa zastade i dopusti da mu preko usana preleti kratak osmeh. Ovde nema Veberovih ljudi, sem možda poneki laboratorijski tehničar. Kao i mnogo pre njega, i on se suviše uzdao u elektronska sredstva obe zbeđena i spoljnu odbranu oko čvrstog zida.

Svi njegovi telohranitelji bili su s njim u naselju i tamo su umrli. Veber je... sam...

Ne, nije sam. Tu su još dva protivnika koje mora savladati da bi stigao do njega.

Sumiko je hodala napred, široke otvorene oči, naga i lepa, ali su u njenim rukama opasno svetlucali dugi komadi stakla od razbijene laboratorij-

jske posude. Tabasko Pit hodao je korak iza nje, praznog lica. Stolica od metala ličila je na igračku u njegovim moćnim šakama.

»Očajnički, poslednji potez Vebera«, pomisli ninđa gledajući svoje prijatelje. »Naredio im je da me ubiju ili zaustave, zaboravljajući da ih nije obrađivao onako dugo i onako detaljno kao Džoa. Oni će reagovati na moj glas, svakaako...«

— Pustite me da prođem — reče on mirno. — Idem da ubijem Vebera.

Devojka mu se ukloni sa puta, a zatim i Tabasko Pit, posle izvesnog oklevanja. Sa osmehom na usnama, ninđa prođu hodnikom.

Vrata na njegovom kraju, vrata kroz koja su došli Sumiko i Tabasko. Veber će biti iza njih.

— Zdravo, Abramsone — reče ninđa tiho. — Jesi li spreman?

— Ne prilazi mi, Eldridž — siktalo je Veber, nalik nemoćnoj zmiji otrovnici sa polomljenim zubima. — Ne prilazi!

— Zašto?

Veber drhtavom rukom podiže epruvetu na čijem se dnu naziralo malo žućkaste tečnosti.

— Ovo je jedino sredstvo ko je može spasiti tvoje prijatelje — reče. — Ne želiš valjda da do kraja života ostanu u ovakvom stanju, nalik polu idiotima!

— Blef!

— Nije blef, Eldridž! Časna reč! Video si šta je bilo sa Džoom, video si!

— On je prošao drukčiji treman. A što se tiče Sumiko i Pita, mogli su dobiti samo malu dozu tvog sredstva. Kladim se da će njegovi efekti proći za najviše sat ili dva. I ja sam prilično dobar biohemičar, znaš!

— Natrag! — histerično vrisnu Veber. — Natrag, ili...

Katana bljesnu pod niskom tavanicom. Veber nezgrapno odskoči unazad, dotičući leđima orman sa uredno poređanim staklenim laboratorijskim posudama.

Ledenog lica ninda mu se približavao. Čutke.

— Neeee!

Orman se zatrese kada ga Veber dotače leđima. Katana mu blesnu pred očima, ali se nindi nije žurilo.

Veber pokuša da se izmakne, ali ga vrh mača vrati unazad, ostavljajući kratak krvav trag na jednom obrazu.

Sa dostojanstvenom sporošću, a onda sve brže orman pun

staklarije počeo da pada...

Veber zaurla kad shvati šta će se dogoditi i pođe napred, ali ustuknu pred bleštavim vrhom mača.

Tresak razbijenog stakla, prodoran vrisak. Jedan, drugi, treći. Puzeći četvoronoške, pokušavajući da sa leđa zbaci težinu ormana koji mu je sve dublje sabijao krhotine stakla u telo, Veber je urlao razjapljenih usta.

Ninda lagano vrati katana u korice. Postoji više načina da se čovek ubije, zar ne?

Levom rukom on zgrabi teški, dugi sto i baci ga povrh ormana izazivajući novi tresak razbijenog stakla.

I novi prodorni vrisak.

Pod dvostrukim teretom Veber se koprcio kao kornjača, ali su mu mišići lagano popuštali, oslabljeni gubitkom krvi.

Ledenog se smešeći, ninda odskoči od glatkom poda i spusti se svom težinom na oboreni orman.

Poslednji vrisak, a onda tišina. Još samo fini kristalni zvuk sitnih komadića stakla koje su u svojim poslednjim trzajima pomerali Veberovi udovi...

Ninda se vrati do sredine prostorije i zagleda u prizor pred svojim nogama. Ispod ivice ormana počeo da se širi lokva

krvi u kojoj su svetlucali par-
čići polomljenog stakla.

Negde je već video nešto
slično... Kada? Gde?

Da, sećao se. Davno, u Ja-
panu...

Slika na zidu kuće u kojoj
je jedan ninda, tri stotine go-

dina pre toga, ubio svog ve-
likog protivnika... u prvom
obračunu nimalo nalik ovome
što se ovde dogodilo.

Da, sada se sećao i naziva
slike. Zvala se...

»Crveno nebo«.

KRAJ

Cena povezanih palica kanapom (okrugli hva-
tnik) tip MG-22K STANDARD je 17.500 dinara, a
povezanih lancem (okrugli hvatnik) tip MG-23L
STANDARD je 18.500 dinara.

Naručite, plaćate pouzećem.

tehnika nunchaku

PREDNOST JE KVALITET

STIVN KING

SIVA MASA

Cele nedelje su predviđali severac. Negde oko četvrtka je počeo da duva, urlao je i do četiri sata po podne naneo osam inča snega, a nije pokazivao nikakve znakove jenjavanja. Uobičajenih pet-šest ljudi se skupilo oko peći u Henrijevoj »Noćnoj sovi«, jedinoj radnji s ove strane Bangora koja je otvorena celu noć.

Henri nema mnogo posla — uglavnom se sve svodi na prodavanje piva i vina studentima — ali mu ne ide ni loše, a to je ujedno i mesto gde se mi, matori glupani koji primaju socijalnu pomoć, sastajemo i pričamo ko je skoro umro i kako svet srlja u sigurnu propast.

Ovog popodneva Henri je bio za pultom; Bil Pelam, Berti Konors, Karl Litlfild i ja bili smo pored peći. Napolju se nijedan automobil nije kretao ulicom Kolorado, a raščišćivačima snega nije išlo lako. Vetar je nabacivao smetove koji su ličili na kičmu dinosaurusu.

Henri je tokom celog popodneva imao samo tri mušterije — ako računate i slepog Edija. Ediju je oko sedamdeset godina i nije potpuno slep. Uglavnom naleće na stvari. Dođe jednom-dvaput sedmično, smota veknu hleba pod kaput i izade sa izrazom lica kojim kao da kaže: »Eto, vi glupavi kučkini sinovi, opet sam vas prešao!«

Berti je jednom pitao Henrija zašto to već jednom ne spreči.

»Reći ću ti«, reče Henri. »Pre nekoliko godina vazduhoplovu je bilo potrebno dvadeset miliona dolara da bi, po planu skleпали model novog aviona. Pa, koštao ih je sedamdeset pet miliona, a ta prokleta stvar nije htela da leti. Bilo je to pre deset godina, kada smo i slepi Edi i ja bili znatno mlađi, a ja sam glasao za ženu koja je podržavala zahtev vazduhoplovstva. Slepí Edi je glasao protiv nje. Od tada mu ja kupujem hleb.«

Berti je delovao kao da nije baš sve shvatio, pa se zavalio da razmisli o tome.

Tad su se vrata otvorila, propustivši nalet hladnog sivog vazduha izvana, i unutra je ušao klinac otresajući sneg sa čizama. Odmah sam ga prepoznao. Bio je to Timi, Grenadajnov

mali, i izgledao je kao da je upravo poljubio bebu u pogrešan kraj. Adamova jabučica mu je klizila gore-dole, a lice mu je bilo boje stare krpe.

»Gospodine Parmali«, reče on Henriju, a oči su mu kolutale kao kuglični ležaji, »morate da dođete. Morate da mu ponesete njegovo pivo i da dođete. Ne mogu da se vratim tamo. Bojim se.«

»Hajde, polako«, reče Henri, skidajući sa sebe svoju mesarsku kecelju i obilazeći oko pulta. »Šta je bilo? Je li ti éale pijan?«

Kad je to rekao, shvatio sam da Ričiija nema već duže vreme. Obično bi došao jednom dnevno i pokupio sanduk onog piva koje bi trenutno bilo najjeftinije. Krupan, debeo čovek, sa obrazima poput svinjskih butova i rukama debelim kao šunke. Riči je, kada je pivo u pitanju, uvek bio svinja, ali je bio umeren u piću dok je radio u strugari u Kliftonu. Onda se nešto dogodilo — neko mu je natovarilo preveliku gomilu drva, ili je možda Riči izdejstvovao da to tako izgleda — i Riči je prestao da radi, slobodan ko ptičica, a strugara mu je plaćala obeštećenje. Nešto u vezi sa leđima. Bilo kako bilo, strašno se ugojio. Nije navraćao u poslednje vreme, iako sam ponekad viđao njegovog malog kako svraća da mu odnese njegov večernji sanduk piva. Fin dečko. Henri je pristajao da mu prodaje pivo jer je znao da je to za njegovog oca, kako je mali i kazao.

»Pio je puno«, govorio je dečak, »ali nije u tome nevolja. To je... to je... O Gospode, to je grozno!«

Henri je video da će mali zaplakati, pa reče zaista brzo: »Karle, pripazi malo na sve, hoćeš li?«

»Naravno.«

»Sad, Timi, hajde sa mnom u magacin, pa mi ispričaj šta je i kako je.«

Odveo je dečka, a Karl je obišao oko pulta i seo na Henrijevu stolicu. Neko vreme niko od nas nije progovorio. Mogli smo da ih čujemo. Henrijev duboki spori glas i visoki glas, Timija Grenadajna koji je govorio vrlo brzo. Zatim je dečak počeo da plače, a Bil Pelam je pročistio grlo i počeo da puni lulu.

»Nisam video Ričiija nekoliko meseci«, rekoh.

Bil promrmrlja: »Ništa nisi propustio.«

»Navraćao je... pa, negde krajem oktobra«, reče Karl.

»Oko Noći veštica. Kupio je sanduk piva »šlic«. Baš se ugojio.«

Nije bilo mnogo čega drugog da se kaže. Dečak je i dalje plakao, ali je istovremeno i pričao. Napolju je vetar zviždao i zavijao, a radio je javio da ćemo do jutra imati još šest inča

snega. Bila je sredina januara i pitao sam se da li je iko video Ričija od oktobra osim njegovog sina.

Razgovor je prilično potrajao, ali su napokon Henri i dečak izašli. Dečak je bio skinuo kaput, ali je Henri obukao svoj. Dečak je jecao onako kako se jeca kada najgore već prođe, ali su mu oči bile crvene i, kada bi te pogledao, skretao bi pogled nadole.

Henri je delovao zabrinuto. »Mislio sam da pošaljem Timija gore i da mu moja žena spremi tostovan sir ili tako nešto. Možda bi vas nekolicina htelo da pođe sa mnom do Ričija. Timi kaže da Riči hoće pivo. Dao mi je novac.« Pokušao je da se nasmeši, ali je delovalo prilično bolesno, pa je odustao.

»Naravno«, reče Berti. »Koje pivo? Idem po njega.«

»Donesi 'herouz sjuprim'«, reče Henri. »Ima tamo nekih kutija po sniženoj ceni.«

Ustao sam i ja. Ispalo je da moramo da idemo Berti i ja. Karlov artritis postaje užasan kad su ovakvi dani, a Bilija Pelama ne služi više desna ruka.

Berti je doneo četiri pakovanja od po šest konzervi »herouza«, ja sam ih zapakovao u sanduk, a Henri je odveo dečaka u stan iznad radnje.

Sredio je stvari sa svojom ženom i sišao dole, gledajući preko ramena da li su vrata koja vode u stan zatvorena. Berti progovori, gotovo prasnu: »Šta je bilo? Je l' Riči maltretirao maglog?«

»Ne«, reče Henri. »Radije sada ne bih ništa pričao. Zvučalo bi ludo. Ali ću vam pokazati novac koji je Timi doneo da plati pivo.« Izvadio je četiri novčanice od po dolar iz džepa, držeći ih za ugao, a i ne krivim ga što ih je tako držao. Novčanice su bile prekrivene sivom sluzi koja je ličila na skramu koja se uhvati na pokvarenoj turšiji. Položio ih je na pult sa neobičnim osmehom na licu i rekao Karlu: »Ne daj nikome da ih dodirne. Posebno ako je ona što mi je klinac rekao upola istinito!«

Otišao je do česme kod pulta za meso i oprao ruke.

Ustao sam, obukao svoj kaput boje graška i stavio šal. Nije imalo smisla ići automobilom; Riči je živio u zgradi u Ulici Kurv, koja je bila toliko brdovita da je jedva izbegla zabranu saobraćaja. Tamo su raščišćavači snega najkasnije stizali.

Dok smo izlazili, Bil Pelam viknu za nama: »Čuvajte se!«

Henri je samo klimnuo glavom, spustio sanduk sa pivom »herouz« na mala ručna kolica koja drži pred vratima i krenusmo.

»Ne bih hteo da vas plašim, momci« reče Henri, smešeći se onim neobičnim, nekoko revoltiranim osmehom, »ali ću vam

pokazati ovo. I reći ću vam šta mi je dečak ispričao... zato što želim da znate!»

Tada je izvadio pištolj kalibra četrdeset pet iz džepa — pištolj koji je držao napunjen ispod pulta još od 1958, kada je počeo da radi danonoćno. Ne znam gde ga je nabavio, ali znam da ga je jednom potegao na nekog pljačkaša i momak se samo okrenuo i istrčao na vrata. Henri je bio hladnokrvan. Video sam kako je jednom izbacio nekog studenta koji je pravio probleme oko unovčavanja čeka. Momak je otišao hodajući kao da mu je dupe sa strane a da mu se ide u klozet.

To vam samo kažem zato što je Henri hteo da Berti i ja znamo da on misli ozbiljno. Znali smo to.

Krenuli smo, pogureni u vetar kao pralje. Henri je gurao kolica i pričao nam šta mu je dečak ispričao. Vetar je pokušavao da otrgne reči pre nego što bismo ih mi čuli, ali smo ipak čuli veći deo — više nego što smo želeli. Bilo mi je drago što Henri ima pištolj u džepu kaputa.

Klinac je rekao da to mora da je od piva — znate kako s vremena na vreme možete naići na pokvareno pivo. Izvetrilo, ili smrdljivo, ili zelenkasto kao tragovi mokraće na gaćama nekog Irca. Neki momak mi je jednom rekao da je bakterijama dovoljna malena rupica da uđu u konzervu i naprave prokletu čudne stvari. Rupa može biti toliko mala da pivo ne može ni da iscuri, ali bakterije mogu da uđu. Pivo je dobra hrana za neke od tih gadova.

Nego, klinac je rekao da je Riči te noći doneo sanduk piva »golden fajt« kao i uvek i seo da ga sredi dok je Timi radio domaći zadatak.

Timi je bio upravo spreman za spavanje, kada je čuo da Riči kaže: »Isuse Hriste, ovo je pokvareno!«

A Timi mu kaže: »Šta kažeš, čale?«

»Ovo pivo«, kaže Riči. »Bože, ovo je nešto najgore što sam ikad okusio!«

Većina ljudi bi se pitala zašto je za ime sveta popio to pivo kad je imalo tako loš ukus, ali onda većina ljudi nije nikada videla kako Riči Grenadajn pije pivo. Bio sam jednom u »Volijevoj banji« i video kako je dobio najluđu opkladu. Rekao je da može da popije dvadeset čaša piva za minut. Niko iz mesta nije hteo da se kladi, ali je neki trgovac iz Montpeljera položio dvadeset dolara i Riči je prihvatio. Popio je svih dvadeset, a ostalo mu je još sedam sekundi — iako se prilično teturao kad je izlazio. Tako, pretpostavljam da je Riči popio pola pokvarenog piva pre nego što je mozak stigao da ga opomene.

»Povraćaću«, kaže Riči. »Čuvaj!«

Kad mu je stiglo do grla, muke je nestalo, i to je bilo sve. Dečak je rekao da je pomirisao konzervu i da je smrdela kao da je nešto uginulo u njoj. Bilo je i nešto sive pene na vrhu.

Dva dana kasnije, dečak se vraća kući, i vidi Ričija kako sedi i gleda popodnevne limunade na televiziji, a sve roletne u stanu su spuštene.

»Šta bi?« pita Timi, jer Riči gotovo nikad ne leže pre devet.

»Gledam televiziju«, kaže Riči. »Nije mi se nešto izlazilo danas.«

Timi pali svetlo iznad česme, a Riči viče: »Ugasi to proketo svetlo!«

Timi ga gasi, i ne pitajući kako će raditi domaći zadatak u mraku. Kada je Riči tako raspoložen, ne treba ga ništa pitati.

»Idi i donesi mi jedan sanduk«, kaže Riči. »Novac je na stolu.

Kad se klinac vratio, tata mu je još sedeo u mraku, samo se tad i napolju već bilo smračilo. Televizor isključen. Klinca počinje da hvata jeza — koga ne bi? Mračan stan, a tvoj tata sedi u uglu kao kakva gromada.

I tako, mali stavlja pivo na sto, znajući da Riči ne voli da pivo bude toliko hladno da mu trne glava, i kad se približi ocu, oseti neku vrstu mirisa truleži, kao buđavog sira koji je neko ostavio na pultu preko vikenda. Ne kaže ništa, jer mu otac nikad nije bio, što bi se reklo, čistunac. Umesto toga, odlazi u sobu, zatvara vrata i radi domaći, pa posle nekog vremena čuje da je televizor ponovo uključen i da Riči otvara prvu konzervu te večeri.

Dve nedelje, ili tu negde, sve se tako odvijalo. Klinac bi ustajao ujutru, odlazio u školu i, kada bi se vratio, Riči bi bio pred televizorom, a novac za pivo na stolu.

Međutim, stan je sve više mirisao na nešto ustajalo. Riči nije dao da se uopšte podignu roletne, a sredinom novembra je naterao Timija da prestane da uči u svojoj sobi. Rekao je da mu smeta svetlo ispod vrata. Tako je Timi počeo da odlazi kod prijatelja pošto bi ocu doneo pivo.

Onda, jednog dana, vrati se Timi iz škole — bilo je četiri sata i već gotovo mrak — i Riči kaže: »Upali svetlo.«

Klinac pali svetlo iznad česme, kad tamo — Riči sav umotan u čebe.

»Pogledaj«, kaže Riči, a jedna ruka izviri ispod pokrivača. Samo što to uopšte nije ruka. Nešto sivo, bilo je sve što je mali mogao da kaže Henriju. Nije uopšte izgledalo kako ruka. Samo siva izraslina.

Sad, Timi Grenadajn se strašno uplašio. Kaže: »Čale, šta ti je?«

A Riči kaže: »Ne znam, ali ne boli. Nekako... nekako je lepo.«

Timi kaže: »Pozvaću doktora Vestfejla.«

Tad ćebe počne da se trese, kao da se nešto grozno migolji ispod njega. Riči kaže: »Da se nisi usudio. Ako ga zoveš, dodirnuću te i bićeš isti ovakav.« Onda samo na tren svuče ćebe s lica.

Do ovog mesta u priči stigli smo kada smo već došli do ugla na kojem se ukrštaju ulice Harlon i Kurv, a bilo je još hladnije nego što je to pokazivao termometar sa natpisom »Orandž kraš« na Henrijevoj radnji. Čovek ne želi da veruje u takve stvari, ali, opet, ima toliko čuda u svetu.

Stajali smo tako na uglu jedno minut, uprkos vetru koji je zavijao.

»Šta je video?« pitao sam.

»Rekao je da je još uvek mogao da vidi svog tatu,« odgovori Henri, »ali je rekao da je izgledao kao da je zatrpan sivim želeom... sve je bilo nekako pomešano. Rekao mi je da mu je odeća bila čas pod kožom, čas van nje, kao da se stopila sa telom.«

»Sveti Isuse,« reče Berti.

»Onda se ponovo pokrio po glavi i počeo da urla na malog da ugasi svetlo.«

»Kao lišaj«, rekoh ja.

»Da«, reče Henri. »Tako nešto.«

»Drži ti taj pištolj pri ruci«, reče Berti.

»Da, mislim da hoću.« Nastavili smo da idemo Ulicom Kurv.

Zgrada u kojoj je bio stan Ričija Grenadajna je bila gotovo na vrhu brda; jedno od onih velikih viktorijanskih čudovišta kakva su početkom veka gradili ljudi koji su se obogatili na papiru i kaširanom drvetu. Gotovo sve su pretvorene u stambene zgrade. Kada je došao do daha, Berti nam je rekao da Riči stane na trećem spratu ispod zabata koji štrči kao obrva. Iskorištio sam priliku da pitam Henrija šta je posle bilo sa kincem.

Negde tokom treće nedelje novembra, klinac je došao jednog popodneva i video da je Riči, osim što je spustio roletne, uradio još nešto. Uzeo je i prikucio čebad na sve prozore. Još gore je smrdelo — neki težak i sladunjav miris, kao kad voće pomešano sa kvascem počne da fermentira.

Nedelju dana kasnije, Riči je naterao malog da mu podgreva pivo na šporetu. Možete li to da zamislite? Klinac sasvim sam u stanu dok mu se otac pretvara u... pa, u nešto... i greje mu pivo i mora da ga — to — sluša kako pije uz grozno srkanje, kao kad starci jedu: možete li to da zamislite?

Tako se nastavilo sve do danas, kada su klinca pustili ranije iz škole zbog nevremena.

»Dečko kaže da je otišao pravo kući«, reče nam Henri. »Svetlo u hodniku nije bilo upaljeno — dečak tvrdi da mora da se njegov otac iskrao jedne noći i razbio svetlo — tako da je morao da se došunja do ulaznih vrata.

»Onda je čuo da se nešto u stanu pomera i najednom mu padne na pamet da on i ne zna šta Riči radi tokom nedelje. Nije video da mu je otac ustao iz fotelje već mesec dana, a čovek mora nekada da spava ili da ode u kupatilo.

»Nasred vrata imaju špijunku, i ona bi trebalo da na poklopcu sa unutrašnje strane ima bravicu, ali je ona bila otkinuta otkako su se oni uselili. Klinac je prišao vratima, palcem pomerio poklopac i pogledao unutra.«

Već smo stigli do podnožja stepeništa. Kuća se nadnosila nad nama kao visoko i ružno lice na kojem su prozori trećeg sprata bile oči. Pogledao sam uvis. Ta dva prozora su bila mračna kao noć. Kao da ih je neko prekrrio ćebadima ili prefarbao.

»Bio mi je potreban minut da mu se oko privikne na tamu. Onda je video veliku sivu gromadu, ne čoveka, kako gmiže po podu, ostavljajući za sobom masan, sluzav trag. Onda je to nešto pružilo ruku — ili nešto slično ruci — i odškrinulo dasku na zidu. I izvadilo mačku.« Henri je zastao na sekund. Berti je udarao rukom o ruku, jer je bilo užasno hladno tu na ulici, a niko od nas nije još bio spreman da se popne gore. »Mrtvu mačku«, nastavi Henri, »koja je počela da truli. Dečak je rekao da je izgledala natečeno i ukrućeno... i da su neke male bele stvarčice gmizale svuda po njoj.«

»Prestani«, reče Berti. »Za ime Hrista!«

»I onda je njegov tata pojeo mačku.«

Pokušao sam da progutam pljuvačku i osetio sam nešto masno u grlu.

»Tada je Timi zatvorio špijunku«, završi Henri, »i pobegao.«

»Mislim da nisam u stanju da idem gore«, reče Berti.

Henri više ništa nije govorio, samo je gledao u Bertija, pa u mene, pa ponovo u Bertija.

»Bolje bi bilo da idemo gore«, rekoh. »Imamo Ričijevo pivo.«

Berti nije ništa rekao na to, pa smo se popeli uz stepenice i ušli u hodnik. Odmah sam osetio miris.

Znate li kako leti miriše prostorija u kojoj se sprema jabukovača? Miris ne možete nikada isterati, ali je u jesen u redu, jer je miris dovoljno oštar i prodoran da vam odmah pročisti nos. Međutim, leti, jednostavno, zlokobno miriše. I ovaj miris je bio takav, ali malo gori.

Henri je zaustavio kolica i, dok je skidao sanduk piva sa njih, ja sam pritisnuo prekidač kojim se uključivalo svetlo u gornjem hodniku. Međutim, bilo je pokvareno, baš kao što je dečak rekao.

Berti se tresao: »Ja ću nositi pivo. Ti se pobrini za pištolj.«

Henri se nije bunio. Predao je Bertiju sanduk, pa smo počeli da se penjemo; Henri prvi pa ja, pa Berti sa sandukom u rukama. Kad smo stigli na drugi sprat, smrad je postao još gori. Trule jabuke, prevrele, a ispod tog vonja jedan još ružniji.

Dotad sam mislio da je sve neka vrsta šale, ali sam shvatio da nije. »Gospode, zašto ga komšije ne izbace, Henri?« pitao sam.

»Koje komšije?« pitao je Henri, ponovo se smešeci onim čudnim osmehom.

Osvrnuo sam se oko sebe i video da je hodnik prašnjav, da deluje zapušteno i da su vrata sva tri stana na drugom spratu zatvorena i zaključana.

»Pitam se ko je kućepazitelj«, rekao je Bertu, naslanjajući sanduk na gelender i hvatajući vazduh.«

Berti ne reče ništa.

Počeli smo ponovo da se penjemo; sledeće stepenište je bilo strmije i uže od prethodnog. Postajalo je toplije. Zvučalo je kao da svi radijatori u zgradi šiste i zvekeću. Miris je bio grozan, i počeo sam da se osećam kao da mi neko štapom meša creva.

Na kraju stepeništa je bio kratak hodnik i jedna vrata sa špijunkom.

Berti je tiho kriknuo i prošaputao: »Vidi po čemu gazimo!«

Pogledao sam dole i video male barice služi po podu hodnika. Izgledalo je kao da je tu nekada bio tepih, ali ga je siva stvar izjela.

Henri je otišao do vrata, mi smo ga sledili. Ne znam za Bertiju, ali sam se ja tresao kao prut. Međutim, Henri nije oklevao; podigao je pištolj i lupio drškom po vratima.

»Riči?« zvao je. Glas mu nije zvučao ni najmanje uplašeno iako je bio samrtnički bleđ. »Ovde Henri Parmali iz 'Noćne sove'. Doneo sam ti pivo.«

Možda ceo minut nije bilo odgovora, a onda je neki glas rekao: »Gde je Timi? Gde mi je dečko?«

Gotovo da sam tada pobegao. Glas uopšte nije bio ljudski. Bio je neobičan, dubok i grgotav, kao da govori neko sa ustima punim sala.

»On je u mojoj radnji«, reče Henri. »Jede ko čovek. Mršav je kao mačka litalica, Riči.«

Ničeg nije bilo neko vreme, a onda su se čuli grozni šljap-

kavi zvuci, kao kad čovek u gumenim čizmama hoda po blatu. Onda je onaj truli glas progovorio tik s druge strane vrata.

»Otvori vrata i gurni pivo unutra«, rekao je. »Samo, moraš prvo da ga otvoriš, ja ne mogu.«

»Za koji tren«, reče Henri. »U kakvom si stanju, Riči?«

»Mani sad to«, reče glas koji je zvučao prilično nestrpljivo. »Samo ubaci pivo i idi.«

I iznenada, u trenutku, shvatio sam ono što je Henri već shvatio, možda još dok mu je Timi pričao svoju priču. Miris raspadanja i truleži kao da se dvostruko pojačao u mojim nozdrvama kad sam se setio. Dve mlade devojke i neki stari pijanac iz Armije spasa su nestali tokom poslednje tri nedelje — sve troje po mraku.

»Ubaci pivo ili ću sam doći po njega«, reče glas.

Henri nam pokaza da se udaljimo — poslušasmo ga.

»Mislim da bi tako bilo bolje, Riči.« Zategao je oroz.

Zatim se neko vreme ništa nije dogodilo. Da budem iskren, mislio sam da se sve završilo. Tada su se vrata otvorila sa treskom tako naglo i snažno da su se prosto ispupčila pre nego što su bubnula u drugi zid. Riči je izašao.

Berti i ja smo za sekund, samo za sekund, strčali niz stepenice, preskačući po četiri-pet stepenika odjednom, kao školarci, i izašli kroz vrata na sneg, klizajući se i teturajući.

U tom trku čuli smo kako Henri puca tri puta — detonacije su u toj praznoj, proklesoj kući bile glasne kao granate.

Ono što smo videli u tom jednom ili dva sekunda biće mi dosta za ceo život, ili bar za onoliko života koliko mi je ostalo. Bio je to ogroman sivi talas želea, želea koji je ličio na čoveka i ostavljao za sobom sluzav trag.

Međutim to nije bilo ono najgore. Oči tog stvora su bile pljosnate i žute, bez trunke ljudskosti. Samo, nije ih bilo dva. Bilo ih je četiri, a tačno posred te mase, između dva para očiju, nalazila se bela, vlaknasta linija kroz koju se providelo ružičasto pulsirajuće meso, nalik na prerez na svinjskom trbuhu.

Vidite, taj stvor se delio. Delio se nadvoje.

Berti i ja nismo rekli jedan drugom ništa dok smo se vraćali u radnju. Ne znam o čemu je on razmišljao, ali odlično znam o čemu sam ja razmišljao: o tablici množenja. Dva puta dva je četiri, četiri puta dva je osam, osam puta dva je šesnaest puta dva je...

— KRAJ —

Sa engleskog prevao Mirjan Milovanović

NOVO! NOVO!

„KUNOICHI NINJUTSU“

- Knjiga »Kunoichi ninjutsu« sadrži do sada nevidene specijalne metode samoodbrane za žene, te psihološku i mentalnu pripremu u slučaju napada.
- Yawara no jutsu — specijalne tehnike, kojima su kunoichi žene ninje sa lakoćom pobeđivale daleko snažnije protivnike.
- Detaljno su opisane vitalne tačke tela, mentalni trening, tehnike disanja, koncentracije i vizualizacije, te stimulisanje Ki-a bioenergije tela.
- Vežbe za predosećaj opasnosti, specijalne energetske masaže i još mnogo toga zanimljivog. Ova knjiga je napisana tako, da nije potrebno da vežbate neku borilačku veštinu, da bi se uspešno odbranili od nekog napada.

Cena knjige je 6000 din. Knjigu plaćate pouzećem, a u cenu knjige je uračunata poštarina i pakovanje. Vašu porudžbenicu napišite štampanim slovima. Poručite na adresu:

»NINJUTSU«
P. FAH 56
11050 — Beograd 22

NARUDŽBENICA — KUNOICHI NINJUTSU

Ime i prezime:

Ulica i broj:

Br. pošte i mesto:

Datum: Potpis:

U martu Ninda 58

POSLEDNJA IGRA SMRTI

...Lavern zbaci košulju sa moćnih ramena, dopuštajući da mu zraci sunca na zalasku obasjaju mišićavi torzo.

– Pravila su jednostavna, prijatelju – reče nindji koji je savršeno mirnog lica proučavao vidljivi deo ponora pred svojim nogama.

– Borićemo se na toj dasci iznad provalije. Gubi onaj koji padne sa daske. Nadam se da si to već shvatio, ha-ha-ha!